Sara M. Pachia
Ducesa Rebelă

SARA M. PACHIA
DUCESA REBELĂ

Prolog

Anglia, Londra, 1850

Malcolm Ferryway, marchiz de Tottenham, stătea la capul tatălui său, care îşi trăia ultimele clipe de viaţă. Din câţi oameni întâlnise în douăzeci şi şapte de ani, tatăl său fusese cel mai important pentru el, îl admirase încă de când era doar un copil şi îl ascultase întotdeauna.

Plecase într-un tur pe continent, însă cum primise scrisoarea de la mama lui se îmbarcase şi se rugase, în acele două săptămâni pe care le petrecuse pe mare, ca tatăl său să nu moară. Nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă nu ar fi fost lângă tatăl său în ultimele lui momente. S-ar fi dispreţuit toată viaţa. Când plecase pe continent tatăl său era sănătos, în putere. Malcolm îl credea invincibil, însă se pare că timpul îşi spusese cuvântul, căci, deşi încerca să ascundă asta în faţa fiului său, bătrâneţea şi boala îl doborâseră, încetul cu încetul, pe duce.

Tatăl său fusese pentru el un model, persoana cea mai importantă din viaţa lui, cu care avusese o relaţie strânsă. Chiar şi în perioada în care fusese elev la Eton îi scrisese mereu tatălui său şi îi ceruse sfaturi, încercând, pe cât posibil, să fie sigur că acesta îi aprobă deciziile. Iar acum… Acum îşi dădea seama că nu era pregătit să renunţe la el. Nu, Malcolm nu era pregătit să facă asta, mai ales acum. Ştia că la moartea tatălui său el ar deveni duce de Tottenham. Iar el nu voia să fie duce. Simţise încă de mic povara asta, iar acum… Pur şi simplu nu era pregătit.

— Dragostea mea! Oh, dragostea mea! Dacă ai putea

să fii lângă mine…

Ducele era prins între conştienţă şi delir. Malcolm ştia asta. Ştia că tatăl lui nu mai avea mult timp, chiar dacă el îşi dorea contrariul. Privindu-l, Malcolm se gândea că nu îşi văzuse niciodată tatăl atât de slab, de plăpând. El, William, care fusese atât de puternic.

— Tata! spuse Malcolm privindu-l. Acum, mă duc acum să o chem pe mama! O să stea lângă tine! continuă el, dând să se ridice.

Însă tatăl său îi atinse uşor mâna, iar el se opri. Privindu-l îşi dădu seama că tatăl său voia să îl oprească, aşa că rămase pe loc.

Atitudinea tatălui său îi cauza confuzie, însă el nu zise nimic. Rămase tăcut, aşteptând să vadă de ce ducele îl oprise.

— Nu! Nu pe mama ta! Pe ea… Pe Marianne! Dragostea mea! Oh, dragostea mea!

De parcă ar fi primit un pumn în faţă, Malcolm rămase pe loc privindu-şi tatăl. Marianne? Cine era Marianne?

Rămase tăcut însă. Îşi dăduse seama, încă de când crescuse, că între părinţii lui nu existase iubire, căci aşa se întâmpla de obicei în înalta societate, nu te căsătoreai din dragoste ci alegeai pe cineva cât mai potrivit rangului. Aşa făcuse şi tatăl său; alesese o fiică de marchiz, care venise cu o zestre bună, iar sângele nu fusese întinat, aşa cum spusese mereu bunica lui cât timp fusese în viaţă. Aceasta era o regulă a familiei Tottenham: sângele albastru trebuia să rămână albastru.

Cu toate acestea, Malcolm nu s-ar fi aşteptat niciodată ca tatăl său să fi iubit pe cineva. Păruse mereu atât de stăpân pe el; o persoană calculată care punea mult accent pe respectarea regulilor şi de mic îl învăţase pe Malcolm să facă acelaşi lucru. Nu putea crede că tatăl său fusese cu adevărat îndrăgostit de cineva.

Marianne… încercă să îşi amintească dacă tatăl său mai pomenise numele acesta până acum, dar îşi dădu seama că era pentru prima dată când îl auzea; nici măcar printre cunoscuţi sau nobilime nu îl auzise. Cine era această

femeie care îi pusese tatălui său inima pe jar? Şi cum se face că acesta nu luptase pentru ea? Însă nu fu nevoit să caute răspunsul la această întrebare, deoarece îl ştia deja: fusese nevoit să respecte regulile impuse de familie.

— Nu am putut, fiule! Nu am putut să o ţin lângă mine! Am... Am fost, spuse tatăl său, însă se înecă.

— Tată, te rog! îi zise el, încercând să îl facă să se oprească, căci îşi dădea seama cât de chinuitor era pentru el.

Însă, în mod surprinzător, ducele încercă să continue.

Malcolm realiză că tatăl său chiar voia să îi spună ceva important, pentru că altfel nu s-ar fi chinuit să vorbească, acestea putând să fie ultimele sale cuvinte.

— Am fost un laş! Marianne era fiica unui baronet. Nu avea bani, iar mama... mama mi-a spus că dragostea e pentru proşti şi că... că rangul este cel care contează. Iar eu... Eu ca... un prost am ascultat-o şi m-am căsătorit cu mama ta. Am... am urmat regulile şi... şi am fost nefericit toată viaţa!

Când vru să mai spună ceva, tatăl său se înecă din nou începând să tuşească. Malcolm se uită la el simţindu-se neputincios. William fusese mereu un sprijin pentru fiul său, îi fusese mereu alături şi îl ajutase în cele mai grele momente, iar faptul că acum trebuia să asiste neputincios la suferinţa lui îi provoca o mare durere, era ca un spin înfipt în inima lui.

— Tată! Te rog!

— Nu! Nu, fiule! Trebuie să îţi spun. Marianne s-a căsătorit cu un conte şi i-a născut o fetiţă. Siebel, o frumuseţe! Însă, când soţul său neisprăvit a pierdut totul la cărţi, ea... ea s-a îmbolnăvit şi a murit. Fiule, înainte să mor, vreau... vreau să îmi promiţi ceva! spuse el, uitându-se în ochii fiului său.

— Orice, tată! Orice! spuse Malcolm, simţind cum lacrimile îi înţeapă ochii.

Nu mai plânsese niciodată până acum. Considerase mereu că plânsul era pentru oamenii slabi. Însă acum, privindu-şi tatăl, îşi dădu seama că dacă plânge nu

înseamnă că este un om slab, nu. Înseamnă că este un om empatic! Simţea durerea prin care trecea tatăl său şi o simţea în propria inimă. Până acum nu mai trăise nimic asemănător şi spera să nu mai trăiască aşa ceva nici de acum înainte. Durerea pierderii unui părinte era devastatoare!

— Fiule, vreau… vreau să îmi promiţi că… că o să ai grijă de Siebel. Te rog, fiule, promite-mi că o să te căsătoreşti cu Siebel Farrot, fiica contelui de Sprint!

Malcolm îşi privi tatăl. Nu îi venea să creadă că aceasta era ultima lui dorinţă. Îl ştia pe contele de Sprint. Toată societatea îl ştia pe contele de Sprint; un cartofor înrăit care îşi pierduse toată averea la jocurile de noroc şi care se afla mereu în mijlocul a nenumărate scandaluri, fiind provocat la cel puţin o duzină de dueluri, din care, în mod surprinzător, scăpase cu viaţă.

Malcolm îşi imagina ce fel de persoană putea să fie Lady Siebel, dacă tatăl ei era aşa cum era. Iar el, el avea o singură calitate în minte de fiecare dată când se gândea la viitoarea lui şotie: să fie cuviincioasă; să facă ceea ce spune el, fără a-i ieşi din cuvânt. Mai mult ca sigur Lady Siebel era exact contrariul; era căzută în dizgraţie. Peste tot, la toate balurile, se vorbea de fata bătrână de douăzeci şi patru de ani. Numele ei era pe buzele tuturor bârfitoarelor, deşi nu venise niciodată la Londra. Însă toţi se ghidau după proverbul: *aşchia nu sare departe de trunchi.* Da, mai mult ca sigur, Siebel nu era diferită de tatăl ei.

— Malcolm, fiule…

Dându-şi seama că acelea erau ultimele clipe ale tatălui său, îşi închise ochii, strânse din dinţi, apoi îi prinse tatălui său palma. Îşi deschise ochii şi îşi privi tatăl. Văzu speranţă în ochii lui, iar atunci îşi dădu seama că, orice s-ar întâmpla, trebuia să îşi respecte promisiunea.

— Îţi promit, tată! Îţi promit că o să mă căsătoresc cu Lady Siebel Farrot.

Imediat cum auzi această promisiune, tatăl său îşi închise ochii pentru totdeauna. Pe chipul lui Malcolm apăru o lacrimă. Acum el era ducele de Tottenham. Din acest

moment trebuia să preia îndatoririle tatălui său şi să respecte regulile pe care şi acesta le respectase, cu excepţia uneia: pentru prima dată în atâtea generaţii, din cauza promisiunii făcute tatălui său, ducele nu avea să îşi ia o soţie cuviincioasă ci una căzută în dizgraţie!

Capitolul 1

Anglia, Cornwall, 1850

Siebel trase la loc draperiile, apoi se băgă înapoi în pat. Ştia foarte bine de ce camerista ei le trăsese; trebuia să se trezească, dar ea, una, voia să doarmă în continuare pentru că nu reuşise să adoarmă, cu o seară înainte, şi cutreierase plaja întreaga noapte. Unul dintre lucrurile pe care le iubea la Cornwall era sunetul valurilor. De fiecare dată când era neliniştită, când nu reuşea să adoarmă sau când se gândea cum putea rezolva problemele cauzate de tatăl ei se ducea pe plajă. Acolo îşi găsea liniştea. Şi cu toate că plaja era la o distanţă destul de mare de conacul în care locuia, asta nu o deranja. Până acum câteva săptămâni, ajungea în câteva minute la plajă, călărind-o pe Snow, iapa ei. Însă fusese nevoită să o vândă, pentru a mai face rost de nişte bani, iar acum era nevoită să meargă pe jos. Însă mereu era atât de pierdută în propriile gânduri încât nici nu îşi dădea seama când ajungea.

Iar când ajungea, se aşeza pe nisip, îşi ridica ochii spre lună şi începea să plângă. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu o seară în urmă; plânsese până la epuizare. Era disperată. Nu ştia ce să mai facă pentru a face rost de bani. Oamenii din comitat mureau pe capete din cauza foametei, nici în conac nu era suficientă mâncare, iar în tot acest timp tatăl ei se dezmăţa la Londra cu mâncăruri alese şi pierdea chiar şi banii pe care nu îi avea.

Ridicându-şi ochii spre tavan, gândul îi fugi la conacul în care locuia, aflat în ruine. Nu aveau mulţi angajaţi, doar

un majordom, o cameristă, o bucătăreasă şi un lacheu, care mai făcea din când în când şi pe majordomul. În rest, tatăl său pierduse totul la cărţi şi, probabil, ar fi pierdut şi conacul dacă l-ar fi putut ipoteca dar, pentru că făcea parte din moştenirea directă a lui Siebel, nu avea niciun drept asupra lui. Dacă ar fi pariat şi conacul, mai mult ca sigur Siebel ar fi rămas pe străzi. Iar în această situaţie nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, poate doar localnicii şi nici aceia prea mulţi, având în vedere greutăţile pe care tatăl ei le pusese pe umerii lor doar pentru ca el să aibă cât mai mulţi bani pentru a-şi întreţine viciile. Însă, în afară de localnici nimeni nu ar fi ajutat-o, nici măcar aşa-zişii prieteni ai contelui din înalta societate. Ştia foarte bine ce părere aveau cei sus-puşi, nobilii şi, mai ales, bârfitoarele cu rang înalt despre ea şi despre familia ei. Pe tatăl ei îl considerau un nemernic, ceea ce şi era, cu siguranţă. Însă, cu toate că aveau această părere despre el, tot ei erau cei care îi alimentau viciile. Iar ea… Ea era căzută în dizgraţie. Avea douăzeci şi patru de ani şi deja era considerată fată bătrână. Mai mult decât atât, era convinsă că, dacă până la vârsta aceasta nu avusese nici măcar o cerere în căsătorie, nu avea să mai primească una nici de acum încolo. Nimeni din înalta societate nu i-ar fi acordat atenţie. Aşa că îşi petrecea zilele stând în faţa focului, gândindu-se cum ar putea să facă rost de bani şi având o grijă continuă: aştepta, în fiecare clipă, să afle vestea că tatăl ei a fost implicat într-un nou duel.

Ştia că nu îşi putea schimba părinţii, dar era oare greşit dacă îşi dorea să se fi născut într-o familie căreia să îi pese de ea? Mamei ei îi păsase, însă se îmbolnăvise când ea avea doar opt ani, după ce a aflat că tatăl ei pierduse aproape tot ce aveau, mai puţin conacul.

Atunci fusese punctul de cotitură pentru toţi, iar contesa nu reuşise să reziste cu stoicism; de supărare şi îngrijorată pentru viitorul familiei se îmbolnăvise, făcând febră mare. Mary, cea care era pe atunci guvernanta lui Siebel, stătuse zi şi noapte lângă contesă, îngrijind-o şi punându-i comprese încercând astfel să îi scadă febra. Însă

Mary fusese singura care stătuse lângă ea. Contelui de Sprint nu îi păsase de starea soţiei lui, nici măcar nu chemase un doctor, ci se întorsese în club, continuând să parieze deşi nu mai avea pe ce.

Şi astfel, încă de la vârsta de opt ani, Siebel învăţase să se descurce singură. Servitorii plecaseră şi ei unul câte unul, chiar şi Mary plecase, deşi jurase că nu avea să o părăsească niciodată. Dar cum contele nu mai avusese bani să o plătească, femeia îşi făcuse bagajele şi plecase pe furiş, căci nu ar fi suportat să vadă ochii mari şi înlăcrimaţi ai elevei sale.

Ea îşi trase pătura peste cap, sperând să nu o deranjeze nimeni în următoarele ore. După lumina care intrase în cameră când camerista trase draperiile, era aproape ora prânzului, iar ea avea multe ore de somn de recuperat.

Însă, chiar când era pe punctul de a cădea din nou în braţele somnului, scârţâitul uşii şi glasul piţigăiat al cameristei sale îi demonstrară că nu putea avea nici măcar o şansă la linişte.

— Milady, trebuie să vă treziţi! spuse camerista, trăgând încă o dată draperiile.

Siebel mormăi câteva cuvinte numai de ea înţelese, însă nu se ridică din pat. Spera că, dacă avea să stea în pat pretinzând că doarme, camerista avea să plece lăsând-o în pace. Bineînţeles că nu se întâmplă aşa.

— Milady, nu înţelegeţi! Trebuie să vă treziţi! Aveţi o… o vizită!

Imediat cum auzi aceste cuvinte, Siebel se ridică în capul oaselor. O vizită? Gândul îi zbură imediat la tatăl ei. Oare ce mai făcuse neisprăvitul ei tată de această dată? Era mereu cu frica în sân, de fiecare dată când venea cineva, deoarece se temea că aduce veşti rele. Oricând se aştepta să audă că tatăl ei fusese omorât într-un duel. Chiar dacă nu aveau o relaţie tată-fiică solidă, ei îi păsa de el. Era totuşi tatăl ei. Se ridică din pat şi fugi spre uşă.

— Milady, rochia…

Uitându-se în jos, îşi dădu seama că era îmbrăcată în

cămaşă de noapte. Rostind nişte cuvinte nedemne de o lady, trase pe ea halatul de noapte şi ieşi din cameră. Ei bine, cel care îi dădea veştile despre tatăl său avea să fie, cu siguranţă înspăimântat dar nu era timp de pierdut. Oricum, cu toţii o considerau nedemnă de titlul de lady, aşa că acum avea să le dea un motiv adecvat şi adevărat pentru a o bârfi.

Fugi pe scări până când ajunse în camera de zi. Acolo zări un domn înalt, cu o statură impozantă, stând pe canapea. Privindu-l îşi dădu seama că nu îl mai văzuse până acum şi clar nu era de prin părţile acelea. Era incredibil de înalt, iar câteva fire de păr blond îi ieşeau de sub joben, cu toate că avea, încă, jobenul pe cap. Purta o haină lungă, dintr-un material destul de scump, iar în mână avea un baston, cu capătul de fildeş. Era întors cu spatele la ea, aşa că avu timp să se uite la el, să îl examineze – poate un pic exagerat – până când acesta îşi întoarse, dintr-odată, capul şi o surprinse holbându-se la el.

— Bănuiesc că dumneavoastră sunteţi Lady Siebel, spuse el, după un moment de linişte.

Ea nu zise nimic pentru câteva secunde, doar îl privi în continuare. Bărbatul avea ochi incredibil de albaştri şi o voce pătrunzătoare, ceea ce o făcu pe Siebel să nu îşi găsească cuvintele. Însă, când îşi dădu seama că se comportă ciudat, încuviinţă.

— Da, eu sunt! zise ea, dându-şi seama că probabil răspunsese cu o voce piţigăiată, nu una plăcută şi liniştită, aşa cum îi stătea bine unei lady să vorbească.

El îi aruncă o privire cercetătoare; îşi fixă privirea în ochii ei. Siebel îşi dădu seama că bărbatul era amuzat de ceva, însă nu dădu prea mare importanţă acestui lucru, mai ales că era destul de îngrijorată de motivul pentru care acest bărbat venise.

— Nu aş fi zis… după îmbrăcăminte, vreau să spun, zise el, zâmbindu-i.

Realitatea o lovi din plin, căci ea uitase că era îmbrăcată în halat. Îşi drese glasul, apoi se dădu un pas în spate, obrajii luându-i foc. Bărbatul din faţa ei era destul de

direct, iar din zâmbetul său Siebel înţelese că, de fapt, ea era cea care îl amuza, ceea ce o făcu să icnească.

— Ei bine, domnule, având în vedere că dumneavoastră ştiţi cine sunt, poate ar trebui să aflu şi eu identitatea dumneavoastră, pe care, evident, o ţineţi secretă.

El luă o postură impozantă şi, deosebit de mândru, se prezentă.

— Sunt Malcolm Ferryway, duce de Tottenham.

De cum auzi aceste cuvinte, ea făcu ochii mari şi, din instinct, se dădu încă un pas în spate. Nu se aştepta la asta.

Un duce? În casa ei? Iniţial, ea crezu că este o glumă, însă apoi îşi dădu seama că nimeni nu ar glumi vreodată cu aşa ceva. Realizând că nu se comportase cum ar fi trebuit în faţa lui, se grăbi să remedieze situaţia.

— Înălţimea Voastră! spuse ea, încercând să facă o plecăciune.

Însă, având în vedere ca nu făcuse în viaţa ei o reverenţă, nu numai că nu a ieşi cum trebuie, însă se şi împiedică în halatul de noapte, care era prea mare, şi căzu. Minunat! Se făcuse de râs în faţa unui duce. Nici că se putea mai bine.

Malcolm o privi şi se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în faţă. Aceasta era femeia cu care urma el să se căsătorească? Era frumuşică – nimic de zis. Avea ochii verzi şi părul brunet, drept, cu toate că la modă erau buclele. Da, era frumuşică, însă nimeni nu vorbea frumos despre ea, nu avea habar să facă o reverenţă şi, pe deasupra, era şi împiedicată.

Acum regreta, mai mult ca oricând, promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său pe patul de moarte. El nu voia o astfel de femeie, nu voia să se trezească lângă ea toată viaţa de acum înainte; cu toate că se obişnuia ca soţii să trăiască în dormitoare separate, în înalta societate. Dar totuşi, avea să trăiască în aceeaşi casă cu ea. Cum avea să facă asta?

Îşi închise ochii, pentru un moment, încercând să se gândească la un motiv, unul cât de mic, de care se putea

folosi pentru a pleca cât mai repede din acea casă şi din faţa acelei femei. Însă îşi dădu seama, destul de repede, că nu putea să îşi încalce promisiunea făcută tatălui său. Nu îl putea trăda în felul ăsta, nu îi putea trăda amintirea. Cu toate că perspectiva unei vieţi alături de o asemenea femeie nu îl încânta, avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a merge înainte. Ducele de Tottenham îşi dăduse cuvântul, iar un duce îşi respecta mereu promisiunile.

Însă sunetul vocii ei, o voce mai lină şi mai caldă acum, îi atrase atenţia.

— Ăăm… Înălţimea Voastră, nu ştiu dacă se cade sau nu să vorbesc eu prima, însă îmi puteţi spune ce s-a întâmplat cu tatăl meu? întrebă ea, făcându-l pe el să o privească ridicând din sprânceana.

— Cu tatăl dumneavoastră? întrebă el, nedumerit. Nu vreau să vă spun nimic despre tatăl dumneavoastră.

Acum era rândul ei să fie nedumerită. Fugise din cameră, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă de noapte şi un halat peste, dăduse peste un duce, în faţa căruia se făcuse de râs, stătuse tot timpul cu inima strânsă ca un purice, încercând să nu se gândească la cele mai rele lucruri, la belelele în care tatăl său ar fi putut intra, ca acum străinul din faţa sa, care din nou era un duce, să îi spună că, de fapt, nu avea nimic să îi spună. Nu înţelegea nimic, dar absolut nimic. Nu ştia cum să îi spună asta, căci avea o reţinere faţă de el, însă curiozitatea o făcu să ceară explicaţii.

— Înălţimea Voastră, nu înţeleg… încercă ea să spună, însă el o întrerupse imediat.

— Poţi să îmi spui Malcolm. Având în vedere că vom fi soţ şi soţie, nu este nevoie de atâta politeţe. Presupun că îţi pot spune Siebel? întrebă el, însă întrebarea lui nu ajunse la ea. Rămăsese stană de piatră după ce el îi spusese că aveau să devină soţ şi soţie. Ea, soţia lui? Ea, ducesă?

Iniţial fu indignată, însă apoi furia îşi făcuse loc; înghiţi în sec şi îşi strânse pumnii încercând să se calmeze înainte de a-i răspunde; însă nu reuşi ceea ce îşi propuse.

— Asta e un fel de glumă? întrebă ea, simţind că ia

foc. Cum poţi tu, un duce, să vii să mă ceri în căsătorie? întrebă ea, privindu-l cu dispreţ.

Malcolm nu s-ar fi aşteptat ca o făptură atât de mică ca Lady Siebel să izbucnească cu atâta furie. Nu se aşteptase ca ea să reacţioneze aşa; oricare altă femeie ar fi fost în locul ei ar fi sărit în sus de bucurie sau ar fi leşinat de emoţie dacă el i-ar fi propus să se căsătorească. Însă nu se aşteptase ca Lady Siebel să reacţioneze cu furie. Se părea că, pe lângă toate celelalte „calităţi" pe care le poseda, Lady Siebel era şi nonconformistă.

— Te asigur, Lady Siebel, că nu glumesc. Acesta este motivul pentru care am venit aici. Doresc să mă căsătoresc cu tine, spuse el, făcând un pas în faţă.

Însă, ea făcu un pas în spate, şi încă unul, şi încă unul. Încă credea, cu tărie, că el glumea, că nu voia altceva decât să se joace cu ea. Altfel cum să fi apărut la uşa ei, dintr-odată, un duce foarte mândru şi rigid pe deasupra, care să o ceară în căsătorie.

Nu! Aşa ceva era imposibil! Era sigură că cei din înalta societate voiau să râdă de ea. Cu siguranţă, tatăl ei făcuse ceva, iar apropiaţii lui îl convinseră pe acest duce să vină şi să râdă de ea, să o umilească. Nu era de ajuns că toţi o vorbeau de rău din pricina acţiunilor tatălui său, acum începuseră şi glumele şi bătaia de joc.

Simţi cum lacrimile o înecă, însă încercă să şi le stăpânească. Nu avea voie să plângă în faţa lui. Îşi muşcă buzele încercând să se abţină şi să nu înceapă să plângă.

Dacă i-ar fi curs pe obraz chiar şi o lacrimă, ar fi fost pierdută, deoarece ar fi început să plângă în hohote şi nu s-ar mai fi putut opri.

— Lady Siebel, îmi dau seama că eşti foarte uimită. Te înţeleg, însă trebuie să îţi spun că intenţiile mele sunt absolut onorabile şi nu mă joc şi nici nu încerc să glumesc cu tine. În plus, nu îmi dau seama de ce eşti furioasă. Ar trebui să fii în extaz. În fond, sunt duce! zise el ducând mâna la lavalieră şi încercând să o îndrepte, deşi nu era strâmbă.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Malcolm văzu în ochii

ei şi mai multă furie. Era clar că Siebel nu era măgulită nici de cererea lui, nici de faptul că era duce, iar el nu înţelegea de ce. O fată bătrână ca ea ar fi dat orice să se căsătorească; trecuse de prima tinereţe şi, la douăzeci şi patru de ani, nimeni nu o mai voia de soţie. Lacrimile ce se strânseseră în ochii ei se transformară, dintr-odată, în săgeţi de foc pe care le-ar fi aruncat bucuroasă spre el.

— Ei bine, Înălţimea Voastră, puteţi să vă luaţi cererea şi ducatul şi să vă întoarceţi pe drumul pe care aţi venit, căci eu nu am de gând să mă căsătoresc cu dumneavoastră!

Şi, după ce făcu o reverenţă la fel de nereuşită ca şi prima, îi întoarse spatele; îşi adună halatul astfel încât să nu se mai împiedice în el şi ieşi cu paşi repezi din încăpere.

Malcolm rămase o clipă privind spre uşă, apoi izbucni în râs. Era focoasă fata, nici nu încăpea îndoială, însă avusese dreptate, era departe de modelul de femeie cuviincioasă, una care să facă cinste ducatului şi să ştie să se comporte ca o ducesă.

— Înălţimea Voastră! apăru dintr-odată un bărbat tânăr în faţa lui, cel care îi şi deschisese uşa. Vă conduc! continuă acesta.

Malcolm îl privi pe bărbat, apoi îşi ridică o sprânceană. Mai mult ca sigur Lady Siebel îl trimisese pentru a-l pofti afară. Încă un lucru pe care micuţa Siebel trebuia să îl înveţe: un duce nu este niciodată dat afară, decide singur când trebuie să plece.

— Ştiu drumul! răspunse Malcolm apăsat, întorcându-se pe călcâie.

Trecu pe lângă bărbat, apoi ieşi din încăpere. Se urcă în trăsura care îl aştepta în faţa casei şi bătu cu bastonul în tavanul trăsurii dându-i de înţeles vizitiului că este timpul să pornească. Ei bine, întâlnirea nu decursese aşa cum anticipase el. Se aşteptase la recunoştinţă din partea lui Lady Siebel, nicidecum la furie. În plus, acum trebuia să se gândească la o altă strategie pe care să o folosească pentru a o face pe Siebel Farrot să îi accepte cererea.

Spre deosebire de Malcolm, care plecase liniştit din

conacul contelui de Sprint, Siebel intră în biroul tatălui său şi se sprijini cu ambele mâini de masa. Inspiră adânc apoi îşi închise ochii. Încercă să se liniştească, să se calmeze, să-şi redobândească liniştea pe care o avusese înainte de întâlnirea cu acest duce afurisit.

Se înfuria doar gândindu-se la tupeul de care acest bărbat dăduse dovadă; călătorise aproximativ trei sute de kilometri numai pentru a o cere în căsătorie. Şi nu cererea o înfuriase cel mai tare ci faptul că, pentru o secundă, îşi lăsase imaginaţia să zboare şi se văzu căsătorită cu acest bărbat, având o viaţă de familie fericită, poate chiar şi un copil. Însă ştia sigur că aşa ceva nu era posibil. Tatăl său îi distrusese toate şansele la o căsătorie, iar cererea aceasta venise ca un cuţit în inimă. Ea era convinsă că ducele nu voia decât să râdă de ea; nu o văzuse niciodată până acum. Cum putea fi cererea lui adevărată?

Furioasă pe tatăl său, se repezi spre biroul pe care erau aranjate documentele, caietele cu însemnări şi alte lucruri de-ale contelui. Le trânti pe toate la podea apoi, dându-şi seama că ceea ce făcuse nu îi adusese nicio satisfacţie, fugi spre camera ei. Când ajunse în cameră lăsă frâu liber emoţiilor şi izbucni în plâns.

Capitolul 2

Nu se simţise atât de umilita în toată viaţa ei. Se prelinse uşor pe perete apoi îşi îmbrăţişă genunchii cu mâinile şi lăsă lacrimile să curgă în voie, pentru a da afară toată durerea pe care inima ei o strânsese în tot acest timp. Însă Siebel nu plângea discret, aşa cum plângeau tinerele lady de frică să nu fie considerate excentrice sau scandaloase. Siebel plângea în hohote. Pur şi simplu plângea, lăsând toată durerea să iasă la suprafaţă.

Toată viaţa avusese puţin şi se mulţumise cu puţin. Nici nu îndrăznise să viseze la mai mult, căci ştia că aşa ceva era imposibil pentru ea. Ştia, la fel de bine, că visele

erau pentru fetiţe prostuţe, iar ea învăţase încă de mică că realitatea este dură şi că nu era uşor să-i facă faţă. Ştiuse că nu va avea parte nici de baluri, nici de...

Era aşa o ipocrită! Ştia asta, o ştia foarte bine, însă nu ar fi recunoscut în faţa nimănui; îi era greu să recunoască până şi faţă de ea. Întotdeauna se bătuse cu pumnul în piept şi susţinuse cu tărie în faţa tatălui ei, în faţa angajaţilor, în faţa celor care o luau în râs, dar cel mai important, în faţa ei, că nu îi păsa de lumea bună, că nu îi păsa de faptul că era dată la o parte şi marginalizată, că era o femeie decăzută. Însă era atât de ipocrită! Ar fi dat orice să fie acum în sala unui bal şi să danseze. Ar fi dat orice să fie acum în casa unei contese, marchize sau chiar ducese şi să asculte muzică de pian la o serată. Ar fi ascultat chiar şi acordurile ascuţite ale unei viori, numai să trăiască viaţa unei lady. Ar fi dat orice să fie acum în loja unui teatru şi să urmărească o piesă cu sufletul la gură.

În schimb, ea nu avusese niciodată parte de aşa ceva. Nu fusese niciodată la teatru, la vreo serată sau la vreun bal. Nici măcar nu ştia să danseze. Tatăl ei considerase că orele de dans nu erau doar scumpe, ci şi nefolositoare. În schimb, se folosise de acei bani ca să frecventeze cluburi care îi alimentau viciile. În tot acest timp Siebel fusese dată uitării chiar de propriul tatăl, care îi dovedise de nenumărate ori că nu dădea doi bani pe ea, iar acum se simţea goală pe dinăuntru.

Continuă să plângă gândindu-se la tot ceea ce pierduse. Ştia că trebuia să se descarce emoţional pentru a putea continua.

Când, în sfârşit, simţi că toată durerea ieşise la suprafaţă se ridică şi, cu paşi mici, se îndreptă spre pat. Malcolm Ferryway, duce de Tottenham, o umilise cu cererea lui în căsătorie, însă nu avea să fie nici primul, nici ultimul bărbat care avea să facă asta. Toţi aveau să facă asta. În schimb, ea avea de îndeplinit o misiune. O misiune de pe urma căreia aveau să beneficieze atâtea suflete nevinovate.

Îşi aruncă halatul pe podea, trase draperiile, apoi se

puse în pat încercând să adoarmă. În acea seară avea o altă treabă, nu îşi putea pierde timpul gândindu-se la Malcolm sau la înalta societate. Aceasta era viaţa ei acum şi se resemnase şi acceptase acest lucru.

Spre deosebire de Siebel, Malcolm nu se simţea umilit, ci furios. Mersese mai bine de trei zile cu trăsura, de la reşedinţa lui din Londra până la capătul lumii, în Cornwall, pentru a-i cere mana, iar ea îl refuzase. Îi spusese să îşi ia cererea şi ducatul şi să dispară. Cu siguranţă, nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere lui Malcolm decât să dispară şi să se asigure că nu avea să mai dea ochii niciodată cu Lady Siebel.

Dar promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său era încă în picioare. Nu conta că fata îl refuzase, el trebuia să se căsătorească cu ea. Deja începea să regrete tot mai tare promisiunea pe care i-o făcuse tatălui său. Însă îl iubise atât de mult, cum ar fi putut să îl refuze?

Dar era clar că nici micuţa cu ochi de safir, care ştia foarte bine cum să îl scoală clin sărite, nu avea să îi facă viaţa mai plăcută. Iar faptul că trebuia să stea la un han amărât, în loc să fie în drum spre Londra, îl enerva şi mai tare. Numai gândul la patul cu saltea de paie, atât de incomod, îl făcea să devină şi mai iritat. Nu dormise deloc cu o noapte în urmă; simţise mâncărimi pe toată pielea şi încercase din răsputeri să nu se gândească la cei care dormiseră acolo înaintea lui.

Dacă ar fi fost după el, ar fi plecat imediat spre Londra, cu toate că asta ar fi însemnat încă trei zile de zdruncinături cu trăsura, dar le-ar fi îndurat bucuros numai să scape de acest colţ uitat de lume. Îi făcu semn hangiului să îi mai pună încă o halbă cu bere. Nu avea un gust bun, însă, pentru un om aflat în situaţia lui, orice băutură era binevenită.

Hangiul îi dădu halba, iar el o luă în mână, însă nu reuşi să bea nici măcar o gură din ea deoarece o voce de femeie i se adresă.

— Lord Ferryway, chiar tu eşti?

Vocea pe care o auzi, subţire şi lină, ca de

privighetoare, îl făcu să îşi întoarcă capul. În faţa lui stătea chiar Lady Elizabeth Baron, fiica marchizului de Truscott. O fată de rang înalt, cu maniere alese, cuviincioasă şi, cel mai important, aprobată de înalta societate.

Acesta o privi, din cap până în picioare, apoi îi zâmbi, ridicându-se de pe scaun. Îi luă mâna înmănuşată şi o sărută, făcând o plecăciune în faţa ei.

— Lady Baron, ce plăcere să vă văd! spuse el, uitându-se în ochii ei.

Înainte să îi facă acea promisiune tatălui său, chiar se gândise să o ceară de soţie pe Elizabeth Baron. Aceasta ar fi fost, cu siguranţă, o căsătorie aprobată de înalta societate. O căsătorie cu Siebel ar fi însemnat, în primul rând, un scandal şi, apoi, o criză de apoplexie din partea mamei lui.

Însă nu doar din acest motiv ar fi ales-o pe Lady Elizabeth. Frumuseţea ei era cu adevărat răpitoare; ochii aveau culoarea caramelului, părul blond, ca lanul de grâu, era lăsat pe spate, buzele erau ca două căpşunele, iar nasul cârn, uşor în vânt, îi completa perfect faţa. Purta o rochie din mătase albastră, iar pe cap o bonetă cu flori. Malcolm ura din tot sufletul bonetele, însă nu avea să spună asta nimănui.

Dintr-odată şi-o imagină pe Siebel în halat de noapte şi cu bonetă în cap. Aproape izbucni în râs gândindu-se la această imagine, însă îşi îndreptă atenţia spre Elizabeth, încercând să nu se mai gândească la Siebel. Oricum, era mai mult ca sigur că micuţa contesă nu ar fi purtat niciodată ceva atât de hidos precum o bonetă, reuşind prin acest gest să sfideze societatea care o bârfea constant.

— Milord! spuse ea, făcând o reverenţă perfectă, pe care el nu putu să nu o remarce. Aş putea să vă întreb ce vă aduce în Cornwall, acest colţ uitat de lume? Îşi deschise apoi, dintr-odată, evantaiul, începând să îşi facă aer, ca şi cum simpla pronunţare a cuvântului Cornwall i-ar fi dat fiori.

Malcolm o fixă cu privirea. Îşi dădu seama că avea în faţa lui modelul perfect de lady din înalta societate:

educată, discretă, stilată. Zâmbi fără să vrea. Siebel părea o ţărăncuţă în comparaţie cu Lady Elizabeth.

— Afaceri, Milady, afaceri! răspunse el, vrând să nu dezvăluie adevăratul motiv pentru care venise în acea regiune uitată de lume. Dar pe dumneavoastră? întrebă el, încercând să schimbe subiectul.

— Ah! Tatăl meu a insistat să venim în vizită la dezgustătoarea mea verişoară. Nu îi pasă că este căzută în dizgraţie şi că această vizită îmi afectează, pur şi simplu, reputaţia. A ţinut morţiş să venim să o vedem pe Siebel! spuse ea, închizându-şi evantaiul, ca mai apoi să îşi dea ochii peste cap.

Văzând-o, până şi Malcolm admise, în sinea lui, că Lady Elizabeth exagerase. Siebel putea fi numită în multe feluri, dar dezgustătoare în niciun caz. Însă decise să nu spună nimic. În fond, el nu avea nicio legătură cu micuţa contesă… Pentru moment! Iar dacă i-ar fi spus marchizei că exagerase, aceasta sigur s-ar fi arătat curioasă şi dornică să afle mai multe.

— Să înţeleg că sunteţi verişoară cu Lady Siebel Farrot? întrebă el.

— De gradul al doilea, se grăbi ca să precizeze. Tatăl meu este văr primar cu canalia aceea, care se intitulează lord, dar care ne face de ruşine. Ah, Milord, spuse ea văzând semnul discret tăcut de mama ei care stătea la doar câţiva metri depărtare, trebuie să plec. Trebuie să ajungem cât mai repede la cocioaba cu pricina, sperând ca astfel să plec cât mai repede de acolo. Ah, Milord, o să mor cât timp voi sta acolo!

După ce rosti aceste cuvinte, făcu din nou o reverenţă, apoi se întoarse pe călcâie şi porni spre ieşirea din han. După această discuţie, Malcolm îşi schimbă radical părerea despre Lady Elizabeth; femeia din faţa lui nu era întruchiparea inocenţei şi a perfecţiunii, ci o fată mult prea răsfăţată, obişnuită să obţină totul doar printr-o simplă poruncă. Iar felul în care îşi dădea ochii peste cap îl găsea mai degrabă iritant, decât atractiv.

Dar, cu toate că Lady Elizabeth se dovedise o

dezamăgire, asta nu o făcea pe Siebel o alegere mai bună. Iar, din păcate, el nu avea şansa unei alegeri!

*

Deşi îşi propusese să doarmă, Siebel nu reuşi, căci după numai două ore venise din nou Meredith şi o trezise, anunţând-o de vizita unchiul ei. Ea se ridică imediat din pat, cu zâmbetul pe buze, însă nu coborî până când camerista nu o ajută să se îmbrace. Nu avea rochii la modă, însă cele pe care le avea erau frumoase, din muselină. Şi-ar fi dorit o rochie din mătase, dar aceasta era mult prea scumpă. Rochia albă pe care o îmbrăcase avea cusute la guler floricele roz, iar la mâneci avea dantelă. Părul şi-l împletise, legându-l cu o panglică roz.

Când, în sfârşit, arătă prezentabil, coborî scările, ducându-se în salon. Însă zâmbetul îi pieri de pe faţă când le văzu pe verişoara şi mătuşa ei. Dacă unchiul ei era pentru ea precum un prinţ pe un cal alb, ei bine, cele două femei erau, cu siguranţă, zgripţuroaicele.

Încercând să mimeze un mic zâmbet, Siebel înaintă.

— Mătuşă Charlotte, verişoară Elizabeth, mă bucur se va văd! spuse ea, încercând să pară cât mai credibilă.

— Păcat că nu pot spune acelaşi lucru, spuse Elizabeth, dându-şi ochii peste cap.

— Elizabeth! o mustră tatăl ei. Îşi deschise apoi evantaiul şi începu să îşi facă vânt, nu înainte de a-i face tatălui ei o grimasă.

— Unchiule! spuse Siebel plină de dragoste, apoi se aruncă în braţele lui.

Acesta o strânse cu putere, iar ea încercă să îşi reţină lacrimile. Unchiul Jason, marchiz de Truscott, fusese pentru ea ca un tată. Deşi o vizitase destul de rar, din cauza soţiei sale, el încercase mereu să umple golul lăsat de tatăl ei, însă nu reuşise. Se lăsase prins în capcana de fiica lui, de soţia lui, chiar de propriul lui văr şi renunţase mult prea uşor la Siebel.

— Tată, acum că ai văzut că Siebel este bine, putem

pleca? întrebă Elizabeth, întrerupând momentul celor doi.

— Nu, draga mea, o să mai stăm câteva zile aici, spuse el, fixându-şi fiica cu privirea.

Aşteptă reacţia ei, care nu întârzie să apară. Se ridică de pe canapea, scăpând evantaiul pe podea. Îşi puse o mână în şold şi îi aruncă marchizului o privire plină de venin, pe care acesta decise însă să o ignore. O răsfăţase mult prea mult pe fiica lui, iar acesta era preţul pe care îl plătea acum.

— Nu putem să rămânem în casa asta! O să fim îngropaţi sub ruine până mâine dimineaţă! În plus, nu am de gând să rămân blocată în locul ăsta uitat de lume, când suntem în plin sezon. Sunt făcută să dansez în săli de bal şi să cânt la serate, nu să stau în mucegai, spuse ea, ridicând tonul spre tatăl său.

— Elizabeth! spuse el, atenţionând-o din nou.

Deja mersese prea departe, însă ea nu era de aceeaşi părere. Siebel rămase tăcută, stând lângă unchiul ei. Vorbele spuse de verişoara ei erau ca nişte cuţite înfipte în inimă.

— Tată, eu una nu am de gând să stau aici niciun minut. Poţi să rămâi aici şi să vii cu diligenţa sau poţi să vii acasă împreună cu adevărata ta familie. Pentru mine, compania de aici nu este una plăcută! spuse Elizabeth, ridicându-se. Mamă, vino!

— Fie, plecăm acasă! Însă vom face asta numai după ce îţi vei cere scuze verişoarei tale, spuse el. Elizabeth icni.

— Eu? Să îi cer scuze? Ăsteia? întrebă ea, indignată. Niciodată!

— Elizabeth, eu sunt tatăl tău, iar tu o să faci ceea ce spun eu. Nu uita că încă nu ai optsprezece ani, iar dacă eu nu îţi dau voie, nu vei merge la niciun bal, chiar dacă acesta este primul tău sezon. Cere-i scuze verişoarei tale, măcar atât poţi să faci şi tu! spuse el, privind-o serios.

Fata îşi mută privirea spre Siebel, aruncându-i aceeaşi privire plină de venin. I se părea că tatăl ei o supune la o mare umilinţă, însă ştia, destul de bine, că ar fi în stare să nu o lase la bal dacă nu îşi cere scuze de la Siebel. Nu voia

să îi forţeze mâna aşa că, printre dinţi, spuse:

— Mamă, vino! Nu mai pot să stau nicio secundă sub acest acoperiş.

De parcă mama ei ar fi fost o servitoare, nicidecum o marchiză, ascultă porunca fiicei sale, se ridică de pe scaun şi porni pe urmele acesteia. Jason se uită în urma lor şi oftă.

— Nu îţi face griji, unchiule Jason, ştiu că aceasta este părerea tuturor, că sunt o companie neplăcută. Însă, nu îmi pasă de ceea ce crede lumea.

O altă minciună. Simţi cum inima îi sare din piept. Însă cum îi putea spune unchiului ei că tânjea după viaţa pe care Elizabeth o ducea? Visa şi ea la o viaţă liniştită, în care nu s-ar fi dus niciodată la culcare cu stomacul gol şi în care şi-ar fi putut comanda toate rochiile pe care şi le dorea.

— Ştii că mi-am dorit tot timpul să fi avut bucuria de a te fi putut creşte eu, nu scumpo? întrebă el, punându-şi mâna pe umărul ei.

— Ştiu, unchiule! Însă, în viaţă nu primim tot ceea ce ne dorim. „Sau, cel puţin, eu una nu primesc ceea ce îmi doresc”, îşi spuse ea în gând, uitându-se la Jason.

Îşi sărută unchiul pe obraz, apoi îşi luă la revedere de la el. Marchizul scoase din buzunarul hainei un mic săculeţ cu bani şi i-l întinse. Deşi îi era greu să ia bani de la unchiul său, îi acceptă. Apoi îl însoţi până la trăsură şi rămase în faţa uşii până când urma acesteia se pierdu în zare. Apoi urcă la ea în camera şi se aşeză la birou. Ştia că măcar în această seară nu avea să se culce cu stomacul gol; unchiul ei le dăduse servitorilor ceva bani, atât pentru nevoile lor, cât şi pentru cele ale gospodăriei.

Chiar dacă primise bani, ştia că aveau să se termine şi încă destul de repede. Prea mulţi oameni depindeau de aceşti bani; ea, servitorii, arendaşii care au rămas la moşie pentru că nu au avut unde să se ducă, oamenii din satul aflat doar la un kilometru de conac, cu toţii aveau nevoie de bani. Siebel avea o misiune şi avea să o ducă la îndeplinire.

Scoase o foaie de hârtie, apoi goli conţinutul săculeţului şi începu să numere banii. După care înmuie

pana în cerneală şi începu să facă socotelile pe hârtie. Aproape terminase când auzi o bătaie în uşă. În cameră intră Meredith.

— Milady. Peter vrea să îţi vorbeaseă!

Siebel se ridică de la birou, luă două monede şi i le întinse lui Meredith.

— Plata ta, îi spuse aceasta, apoi trecu pe lângă ea.

Coborî scările, apoi ieşi din ea să şi se îndreptă spre grajd. Acolo se întâlnea, de obicei, cu Peter, deoarece nimeni nu îi deranja, grajdul rămânând gol după ce fusese nevoită să o vândă pe Snow.

Peter era fratele lui Meredith şi muncise ca grăjdar la conac. Însă când Siebel nu mai avusese cu ce să îl plătească, acesta plecase în sat, încercând să îşi găsească altceva de lucru. Însă, nici în sat situaţia nu era mai îmbucurătoare ea la conac.

— Diseară trebuie să te duci pe plajă, spuse el, de îndată ce Siebel intră în grajd.

— O să vii şi tu? întrebă ea. Dar el negă, printr-un gest. Deci o să fiu singură!

— Nu îţi face griji, nu o să se întâmple nimic. Doar îi dai pachetul, iar el îţi dă banii.

— Aş vrea să nu fiu nevoită să fac asta!

— Ştiu, Siebel! Crede-mă, nu te-aş fi lăsat niciodată să mă ajuţi dacă nu ai fi insistat atât, spuse Peter, luându-i mâna într-a lui.

— Din cauza tatălui meu s-a ajuns în această situaţie. Nu o să stau cu mâinile în sân în timp ce în sat oamenii o duc atât de greu. A mai murit cineva? întrebă ea, temătoare.

— Încă doi oameni, dintre care unul era un copil. Nu ştiu ce este cu fierbinţeala asta care a pus stăpânire pe oameni. Dacă era iarnă, mai ziceam, dar acum, în mijlocul verii? Oamenii cad din picioare bolnavi de arşiţă, spuse Peter, iar Siebel închise ochii.

Situaţia din sat era critică. În fiecare zi mureau oameni şi nu venea niciun doctor să îi consulte, pentru că nimeni nu avea cu ce să îl plătească. Însă cu banii pe care

avea să îi ia în această seară avea să strângă suma necesară pentru a plăti un doctor. Spera ca acesta să vină şi să îşi dea seama ce fel de boală era aceasta, de îi punea pe oameni, unul câte unul, la pământ.

Siebel se întoarse spre casă şi, văzând că soarele scapătă spre asfinţit, se duse în camera ei şi începu să se pregătească.

*

Malcolm simţea că se sufocă în camera mică de la han. Băuse o halbă de bere după plecarea lui Elizabeth, apoi plecase să se plimbe, încercând, intenţionat, să obosească pentru a adormi mai uşor. Hanul nu era la o distanţă foarte mare de plajă, aşa că, odată ajuns, se hotărî să înoate, imediat ce găsi un loc ferit de ochii curioşilor. Intrase pentru prima dată în mare când fusese în Italia, în turul lui pe continent; rămase uimit cum apa sărată îl ajuta să rămână la suprafaţă, ceea ce nu se întâmplase niciodată la iazul de pe moşia lui din Somerset.

Însă, cu toate că venise extenuat de pe plajă, aşternuturile îi provocau mâncărimi, iar ochii nu voiau să se închidă. Simţind că nu mai are aer, se ridică din pat, îşi luă cămaşa, vesta şi pantalonii, îşi trase cizmele în picioare şi ieşi din cameră.

Coborî scările şi văzu ca în încăperea imensă unde se lua, de obicei, masa, nu mai era decât un om. Nu îl văzuse până atunci şi se gândi că nu poate fi decât bărbatul care trebuia să păzească hanul pe timp de noapte. Îi aruncă o privire lui Malcolm, apoi îşi întoarse capul. Malcolm ieşi din han şi porni spre plajă.

Poate că, privind din nou cerul, avea să se simtă mai bine şi să găsească, totuşi, o soluţie la dilema din viaţa lui. Pur şi simplu, nu ştia cum avea să se mulţumească cu Siebel. Îşi dorea altceva. Însă, pe de altă parte, nu era mulţumit nici de faptul că fata îl refuzase. Era duce, la urma urmei. Avea bani, proprietăţi şi un titlu mult râvnit şi, totuşi, ea îl refuzase. De parcă viaţa ar putea să îi rezerve ceva

mai bun de atât!

Totuşi, văzuse ceva dincolo de ochii ei verzi. Pentru o secundă, întrezări un licăr de speranţă. Scrâşnind din dinţi, îşi dădu seama că, în adâncul inimii, fata cu ochii de smarald îi captase atenţia. Se apropie de nişte stânci şi se aşeză pe ele, uitându-se la ceasul de buzunar prins mereu de vesta lui.

Trebuia să găsească o soluţie pentru a se căsători cu Lady Siebel, apoi, odată împlinită promisiunea făcută tatălui său, avea să se întoarcă la viaţă lui, cu toate că avea să fie de râsul Londrei. Însă aceasta era cea mai mică problemă care îi dădea bătăi de cap. Având rangul pe care îl avea şi chiar unele legături cu regalitatea, tatăl său fiind o rudă foarte îndepărtata a reginei, nimeni nu avea să îi spună sau să insinueze nimic.

Bineînţeles, cea mai înverşunată împotriva acestei căsătorii avea să fie mama lui, însă, până la urmă, şi ea trebuia să înţeleagă că nu putea să îi controleze viaţa. Avea douăzeci şi şapte de ani şi, chiar dacă nu părea la prima vedere, era foarte matur. Încă de mic, Lady Diana Ferryway şi chiar şi tatăl sau, în unele momente, încercaseră să îi controleze viaţa. Atât pe a lui cât şi pe a surorii lui; iar acest lucru nu fusese în avantajul nimănui, cu atât mai puţin al surorii lui. Se aşeză pe o piatră mare şi oftă. Până la urmă, el era ducele, chiar dacă de puţin timp, şi trebuia să se impună şi în faţa mamei lui; altfel, prins între mama lui şi micuţa contesă, avea să ajungă la nebuni înainte să împlinească vârsta de douăzeci şi opt de ani.

Îşi ridică încet privirea şi analiză bolta cerească, împânzită cu stele. De multe ori, îl liniştea lucrul acesta, însă acum simţea povara promisiunii cum atârna greu pe umerii lui şi nici măcar acest minunat peisaj nu îl ajuta să se destindă.

Era pierdut de mult în gânduri când ropotul unor copite îl făcu să se încrunte şi să îşi îndrepte privirea spre locul de unde venea zgomotul Nu ar fi trebuit să se ridice de pe stânca pe care stătea, însă o făcu. Nu foarte departe de locul în care stătea, era un pâlc de copaci atât de

apropiaţi, încât abia puteai trece printre ei, însă Malcolm îşi dădu seama că de acolo se auzise zgomotul. Curiozitatea îl făcu să meargă înainte, iar când trecu de acel pâlc îşi dădu seama că în spatele copacilor, ascunsă de ochii oamenilor, era intrarea unei peşteri. La intrare, de un par de lemn înfipt în pământ, înalt de aproape doi metri, erau legate hăţurile a trei cai, care începură să facă zgomot, să necheze şi să dea cu picioarele în pământ când îi simţiră prezenţa.

Vru să înainteze, însă zgomotul unor copite îl puseră, din nou, în alertă. Se dădu câţiva paşi în spate, până când se văzu, iarăşi, la adăpostul copacilor. Bine camuflat, se uită, în continuare, spre peşteră, până când îşi făcu apariţia şi a patra persoană. Era un bărbat, nu foarte înalt, cu pantalonii cam largi, iar Malcolm remarcă, pe grabă, că felul în care acesta se dăduse jos de pe cal era, mai degrabă, elegant decât masculin. Părea a fi un copil, nu un bărbat.

Acesta legă hăţul de par, lăsându-şi calul lângă ceilalţi trei, apoi se pregăti să intre în peşteră. Însă chiar atunci, strigătul unei bufniţe se auzi în noapte, iar călăreţul îşi întoarse capul într-un unghi din care Malcolm putea să îl observe mult mai bine. Iar ceea ce observă îl făcu să tresalte. Bărbatul… Bărbatul acela era de fapt… Lady Siebel Farrot, contesă de Sprint!

Capitolul 3

Siebel avea inima cât un purice. Nu îi venea să creadă că venise singură la peşteră. Înainte să iasă din casă, primise un bilet de la Peter în care îi spunea că trebuie să se ducă la peştera care era ascunsă în spatele pâlcului de copaci, ceea ce ei îi dădu fiori. Mai venise la peşteră, însă niciodată singură, mereu însoţită de Peter. Iar faptul că văzuse trei cai legaţi la intrare, în loc de unul, nu făcea decât să o înspăimânte şi mai mult.

Când venise cu Peter, se întâlniseră mereu cu un singur om. Cum de erau trei? Siebel se gândi o clipă, apoi dezlegă hăţul şi se urcă pe cal, vrând să plece. Însă, chiar în acel moment, unul dintre bărbaţi ieşi din peşteră, cu zâmbetul pe buze. Imediat după el ieşiră şi ceilalţi doi, având torţe în mână, iar Siebel realiză că nu mai avea cum să fugă. Încercă să se liniştească, dar nu prea reuşi. Măcar de şi-ar fi luat la ea un pistol. Ştia să tragă cu el, nu prea bine ce-i drept, şi poate nici nu l-ar fi folosit, însă ar fi ajutat-o să se simtă mai în siguranţă.

Cu toate că era îmbrăcată în haine de bărbat, era clar că cei din faţa ei realizară că era femeie.

Calul pe care îl călărea acum era al lui Peter. Nu era învăţat cu ea, ca Snow, şi simţindu-i neliniştea se ridică în două picioare; Siebel încercă să îl strunească. Însă degeaba. Dacă unul dintre bărbaţi nu ar fi prins hăţurile calului, încercând apoi să îl liniştească, acesta ar fi doborât-o din şa.

După ce calul se linişti, Siebel reveni cu picioarele pe pământ şi, încercând să scurteze această întâlnire, se duse la săculeţul care era prins de şa; deschise săculeţul şi scoase un pachet de dimensiuni medii, învelit în hârtie neagră. Nici măcar ea nu ştia ce se afla în pachet. Peter voise să îi spună, însă ea refuzase; trebuia să facă în continuare acest lucru, iar dacă ar fi ştiut ce conţinea pachetul conştiinţa ar fi împiedicat-o să continue, iar ea avea o datorie faţă de localnici.

În ce îl băgase tatăl său? Cu ce femeie urma el să se căsătorească! Sincer, voia să plece. Voia să fugă unde vedea cu ochii, cât mai departe de Siebel şi de Cornwall. Însă, totodată, era şi intrigat. Se aşteptase să întâlnească o femeie decăzută, însă… chiar atât de decăzută?

Încă de când îi promisese tatălui său că se va căsători cu Siebel, el se gândise cum avea să decurgă aceasta. Apoi, tot gândindu-se la o soluţie pentru a nu petrece prea mult timp în preajma soţiei lui, o găsise: se căsătorea cu ea, ţinându-şi astfel promisiune, apoi, cel mai probabil, avea să o trimită la una dintre moşiile lui din Somerset. Da,

Somerset era o alegere chiar bună! Aproape de Bath, de apele calde de acolo, putea să le spună cunoscuţilor că soţia lui suferă de o boală şi că îşi petrece mai tot timpul la Bath pentru tratament.

— Aici sunt banii tăi, spuse unul dintre bărbaţi, aruncându-i lui Siebel un săculeţ.

Ea îl prinse, îl desfăcu şi lăsă monedele să îi cadă în palmă. Le numără, iar pe faţa ei se aşternu o expresie încruntată.

În tot acest timp, privirea lui Malcolm rămase aţintită numai pe ea. Pentru el, cei trei bărbaţi nici măcar nu existau, nu îl interesau. Pe el, comportamentul micuţei contese îl intriga şi era curios ce atitudine va adopta. Iar expresia de pe faţa lui Siebel îi transmitea că aceasta era nemulţumită.

— Nu sunt toţi! spuse ca, cu vocea ei subţire.

Ducele îşi ridică o sprânceană. Bărbaţii ştiau că în faţa lor era o femeie, acesta fiind, probabil, şi motivul pentru care săculeţul conţinea mai puţini bani.

— Sunt toţi! spuse liderul, rânjind spre ea.

— Nu, nu sunt! spuse Siebel, plină de curaj.

Nici măcar ea nu ştia de unde avusese atâta curaj. Cel mai probabil pentru că era de-a dreptul furioasă. În săculeţ nu era nici măcar jumătate din suma pe care o încasase data trecută, când fusese şi Peter cu ea.

Malcolm devenea din ce în ce mai curios. Micuţa contesă începea să calce pe un pământ destul de periculos şi voia să vadă dacă avea să se oprească la timp, sau avea să continue, ajungând să calce pe cărbuni aprinşi. Oricum ar fi stat lucrurile, el era pregătit să intervină. Poate dacă o va salva de acei oameni, ea îl va vedea ca pe un erou şi îi va accepta cererea în căsătorie. Chiar dacă ei erau trei, Malcolm ştia că putea să îi doboare. Iar pentru asta îi mulţumea lui Edward, prietenul său de nădejde din Londra, care, încă de când intrase la Eton, îl invitase în sala de antrenament.

— Ba sunt toţi! îi spuse bărbatul, fixând-o cu privirea. Ai cumva nemulţumiri? întrebă el, iar Malcolm văzu

sclipirea argintie a unei lame de cuţit.

Siebel se dădu un pas în spate. Pentru moment, nu zise nimic. Curajul o părăsi la vederea lamei ascuţite. Malcolm era ferm convins că Siebel avea să se întoarcă şi să plece, mulţumindu-se cu banii pe care îi luase. Însă glasul ei gingaş şi delicat se auzi din nou, ceea ce îl făcu pe Malcolm să strângă din dinţi.

— Vreau doar ceea ce mi-aţi promis! Atât! Nu înţelegeţi? Sunt oameni care depind de banii aceştia! strigă ea, iar glasul ei răsună ca un ecou.

„Sunt oameni care depind de banii ăştia” Malcolm se încruntă şi încercă să îşi dea seama la ce se referă. Sunt oameni care depind de banii ăştia? Cine avea nevoie de bani? Ea? Malcolm îşi dădu seama că nu mai înţelege absolut nimic, însă se pregăti să intervină. Avea să o descoase mai târziu pe Siebel şi avea să afle, neapărat, răspunsurile la toate întrebările ce îi invadau acum mintea.

Micuţa contesă ascundea multe, era ca un mister; unul ce avea să îi dea bătăi de cap, era sigur, însă tot voia să îi afle secretele, unul câte unul.

— Asta e tot ce primeşti, domniţă! Şi îţi sugerez să pleci cât mai repede, căci altfel nu îţi va fi bine! spuse bărbatul, ridicând cuţitul, în mod sugestiv, până la bărbie.

— Nu… nu înţelegi!

— Ţi-am oferit şansa să pleci şi nu ai făcut-o. Să ştii domniţă, că eşti singura responsabilă pentru ceea ce urmează să ţi se întâmple! spuse el, apoi o împinse, iar Siebel căzu la pământ.

Fiind la gura de intrare în peşteră, pe jos erau multe pietricele şi bucăţi mici de stâncă care se desprinseseră din pereţi. Unul dintre bărbaţi o prinse de mână, o ridică de pe pământul rece şi încerca să o împingă spre intrarea în peşteră. Siebel începu să se zbată şi să ţipe, însă ştia că nimeni nu o auzea. Chiar şi aşa, continua să lupte.

Atunci Malcolm îşi dădu seama că este timpul să intervină. Ieşi dintre copaci, chiar în lumina torţei pe care unul dintre contrabandişti o ţinea, astfel încât să fie văzut de toţi.

— Haideţi! Haideţi, băieţi! Nu aşa se tratează o doamnă! spuse el, fixându-l pe şeful grupului cu o privire de gheaţă.

La auzul glasului său, cei patru se întoarseră, însă numai Siebel îl recunoscu şi înghiţi în sec. Încă nu ştia dacă ar trebui să fie fericită că era acolo să o salveze sau înspăimântată că îi descoperise secretul.

Cel care până atunci o ţinuse de mână îi dădu drumul, locul fiindu-i luat imediat de liderul grupului. Acesta o strângea cu atâta putere, încât în ochii lui Siebel se adunară lacrimi. Acum nu era momentul potrivit să plângă – ştia asta – aşa că îşi muşcă buzele cu putere, încercând să alunge starea de disperare care pusese stăpânire pe ea.

Simţi lama rece a cuţitului pe gât şi se îngrozi, însă încercă să nu îşi arate frica. Pe faţa ei, ca de piatră, nu puteai citi nicio emoţie.

— Tu cine te crezi de îmi spui mie ce să fac? îl întrebă liderul contrabandiştilor, apoi începu să râdă. Băieţi, învăţaţi-l pe filfizonul acesta ce se întâmplă dacă te amesteci în treburile altora! le dădu el ordin.

Ceilalţi bărbaţi îşi puseră torţele într-un suport de la intrarea în peşteră, iar pachetul negru îl lăsară jos, pe pământ. Lumina nu mai era acum la fel de puternică, însă pe Malcolm nu îl deranja acest lucru. Luna lumina puternic, iar pentru el asta era suficient.

Văzând că niciunul dintre cei doi parteneri ai săi nu îndrăzneşte să îl atace pe Malcolm, liderul bandei îi dădu drumul lui Siebel, hotărât să pornească el asaltul. O împinse pe fată la pământ şi, mârâind nervos, îi spuse printre dinţi:

— Nu am terminat cu tine, domniţă!

Însă chiar atunci, ceilalţi doi porniră spre Malcolm. Acesta se feri rapid din calea lor şi realiză că avea de-a face cu nişte tineri, care nu păreau să îi pună mari probleme. Era convins că îi putea pune la pământ cu o singură lovitură, dar nu avea de gând să îi rănească.

În schimb, Malcolm îşi făcea probleme în ceea ce îl privea pe liderul grupului. Îl văzu cum porneşte furios spre

el şi îl aşteptă cu braţele deschise.

De la primul contact, Malcolm îşi dădu seama că acesta este mult mai periculos şi se convinse şi mai tare de acest fapt când îl văzu că scoate din haină cuţitul cu care o ameninţase pe Siebel. Venind spre duce, contrabandistul ridică cuţitul şi încercă să îl lovească în piept. Malcolm se feri, însă lama cuţitului tot îl atinse şi îl tăie pe braţ. Pe cămaşa lui albă începură să apară pete de sânge. Bărbatul atacă din nou; Malcolm se feri. Simţea cum îl ustură rana şi încerca să ignore durerea care îi cuprindea braţul; nu acordă prea mare atenţie durerii încercând să rămână concentrat, pentru a nu fi rănit din nou. Se gândea că, dacă ar reuşi să imobilizeze mâna banditului, ar avea şanse să îi ia cuţitul. Iar dacă punea mâna pe cuţit, lupta era ea şi încheiată. Însă bărbatul îşi dădu seama de intenţia lui Malcolm şi, aruncând cuţitul la pământ, îi spuse:

— Foarte bine, filfizonule! Să ne batem fără armă, să vedem cine e mai tare!

Malcolm zâmbi, deoarece era convins că ocazia de a-l doborî se ivi, în sfârşit. Înaintă plin de curaj, strângându-şi pumnul, însă, când se apropie de bărbat, pentru a-l lovi, acesta se lăsă pe vine şi scoase din cizmă un alt cuţit; apoi îl înjunghie pe Malcolm în picior.

Văzând că Malcolm a fost rănit, din nou, Siebel, care până atunci privise întreaga scena înmărmurită, reacţionă dintr-odată. Se uită în stânga şi în dreapta în căutarea unui obiect, oricât de mic, cu care l-ar fi putut ataca pe bandit. Găsi o piatră măricică, o luă de jos şi, înghiţind în sec, fără a se gândi nici măcar o clipă, o aruncă, cu precizie, direct în spatele bărbatului.

Surprins de acest atac neaşteptat, bărbatul îşi întoarse faţa în direcţia lui Siebel. Acesta fu momentul în care Malcolm, profitând de neatenţia bărbatului, îi aplică lovitura finală. Reuşi să îl pună la pământ dintr-o singură lovitură. Văzând că şeful lor este la pământ, ceilalţi doi bărbaţi o luară la fugă. Ridicându-se cu greu, Malcolm şchiopătă până la Siebel.

— Hai să mergem! îi spuse Malcolm şi o prinse de

mână, forţând-o să îl urmeze.

— Dar mâna ta... şi... şi... piciorul! încercă ea să protesteze.

— Nu avem timp de asta acum! spuse el, privind-o.

Se duse spre locul în care erau legaţi caii şi-i dezlegă hăţul celui pe care Siebel îl călărise la sosire. Îl durea groaznic piciorul, cuţitul fiind încă înfipt în carne, dar măcar nu sângera. Strânse din dinţi şi reuşi să se urce pe cal, apoi, folosindu-şi mâna care nu era rănită, o ridică şi pe Siebel în şa, alături de el. Aceasta nu zise nimic şi nu protestă deloc.

„Probabil şi-a dat seama că a făcut deja destule", îşi spuse Malcolm în gând, oftând uşor.

Dădu pinteni calului, iar memoria îl ajută să îşi amintească drumul de întoarcere spre han; fu însă nevoit să ocolească pâlcul de copaci, distanţa dintre ei fiind atât de mică încât un cal nu putea trece.

Deşi hanul nu era departe, Siebel simţi că drumul nu se mai termina. Când, în sfârşit, ajunseră, Siebel se dădu jos, apoi descălecă şi Malcolm. Siebel luă hăţul şi vru să se urce înapoi pe cal, însă Malcolm o prinse de mână şi o opri.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el, vizibil enervat.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă. Nu se cade să intru în hanul ăsta, cu tine! spuse ea, roşie în obraji.

— De parcă până acum ai făcut doar ce se cade! pufni el, iritat. Nu, Milady, o să mergi cu mine şi o să îmi răspunzi la fiecare întrebare pe care ţi-o adresez, spuse el, apoi o trase pe mână, fără a-i mai păsa ce avea să se întâmple cu calul.

Intră în han şi, cu coada ochiului, îl zări pe hangiu. Minunat! Când se trezise şi acesta? Doar nu trecuse atât de mult timp de când părăsise hanul sau cel puţin aşa i se păruse lui. Ţinând-o, în continuare, pe Siebel de mână, se îndreptă spre hangiu. Siebel nu voia să facă niciun pas alături de el, aşa că Malcolm o trăgea după el nervos. Mâna şi piciorul îl dureau îngrozitor şi nu mai avea răbdare să încerce să o convingă să meargă de bunăvoie cu el.

Ajuns în faţa hangiului, îl privi pentru o secundă, apoi îşi duse mâna rănită la piept şi scoase din buzunarul vestei

ceasul său de aur. Îl desprinse de acul cu care îl ţinea legat şi i-l întinse hangiului.

— Nu m-ai văzut nici pe mine, nici pe Lady Farrot, ai înţeles? porunci Malcolm, pe un glas dur, accentuând fiecare cuvânt.

— D... da, Milord! spuse hangiul, iar ochii lui sclipeau de încântare la vederea obiectului nemaipomenit de valoros.

Oare hangiul chiar avea să se ţină de cuvânt? Această întrebare îi apăru în minte lui Malcolm, dar durerea din braţ şi din picior, care devenea din ce în ce mai puternică, îl făcu să nu mai dea importanţă acestei chestiuni. Avea să discute mâine dimineaţă cu hangiul şi să îl avertizeze despre ce avea să i se întâmple dacă îndrăznea să deschidă gura, mai ales având în vedere darul generos pe care îl primise. În fond, şi la urma urmei, nimeni nu refuză un duce. Bineînţeles, nimeni în afară de Siebel!

Intră în cameră şi o trase şi pe Siebel înăuntru, închizând uşa în urma ei. Primul lucru pe care îl făcu fu să aprindă două lumânări, pentru a lumina camera; apoi îşi dădu vesta şi cămaşa jos. Siebel îşi puse mâna la ochi văzându-l că se dezbracă.

— Serios? întrebă el, uitându-se la ea.

— Ce? Nu am mai văzut niciodată bărbaţi la bustul gol, spuse ea, înroşindu-se din cap până în vârful degetelor.

— N-aş fi crezut! îi spuse el, sarcastic. Acum, Milady, va trebui să mă ajuţi, continuă el.

— Să te ajut? Eu? De ce? întrebă ea, privindu-l miratã.

— Poate pentru că m-am pricopsit cu aceste răni salvându-te pe tine! Sau ce? Nu ţi se pare un motiv suficient de bun? continuă el, aruncându-i o privire de gheaţă.

— Nu te-am pus eu să mă salvezi! spuse ea, continuând să îşi ţină mâna la ochi.

— Da, încep să regret asta, crede-mă! mărturisi el.

Se duse în colţul camerei, acolo unde avea un ulcior cu apă rece. Rupse cu dinţii ceea ce mai rămăsese din cămaşă, o înmuie în apa şi încercă să îşi spele rana de la

mână. Scrâşni din dinţi din cauza usturimii. Dintr-odată, simţi o atingere uşoară pe umăr. Îşi întoarse privirea şi o văzu pe Siebel privindu-l cu ochii ei mari şi verzi; îşi muşca buza de jos, probabil de emoţii.

Siebel îi luă cârpa din mână, o înmuie, din nou, în apă şi îi şterse sângele. Îşi ridică iar privirea. Ochii ei verzi priviră fix în ochii lui albaştri; Malcolm înghiţi în sec. Nu îşi dădu seama de ce, dar şi-ar fi dorit să o sărute. Închise ochii rapid, încercând să uite acest gând. De unde apăruse această dorinţă?

Siebel mai rupse fâşii din cămaşă şi i le strânse pe braţ, încercând să oprească sângerarea. Spera ca asta să ajute.

— Mulţumesc!, spuse el, dându-şi seama că nu mai rostise acest cuvânt de foarte mult timp. Însă, micuţă contesă, acum urmează partea cea mai grea.

— Ce… ce vrei să spui? întrebă ea, speriată.

— Rana de la picior. Trebuie să te ocupi de ea. Eu nu am cum; e nevoie de precizie, iar eu nu îmi pot folosi o mână, îi explica el, privind-o.

— Dar… dar… Nu ştiu ce trebuie să fac! spuse ea.

— O să îţi spun eu ce trebuie să faci. Am aflat despre această metodă de la un fost pirat, pe vremea când eram în Franţa. Mi-a spus că pe mare, unde nu erau doctori, numai folosind această metodă puteai să închizi rănile, riscând altfel infecţii puternice. Până la urmă, infecţia te omoară, nu rana în sine.

— B… bine, spuse ea, cu glas moale.

El se aşeză pe pat, închizând ochii. Deşi nu mai făcuse asta până acum, era pregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Din spusele acelui pirat, durerea avea să fie îngrozitoare.

În liniştea care se aşternu, se auzi o bătaie în uşă. Siebel se sperie, dar rămaseră tăcuţi amândoi, sperând că persoana care se afla de partea cealaltă a uşii să plece. Când bătaia se auzi din nou în uşă, glasul puternic al lui Malcolm invită musafirul nepoftit să intre.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, însă nu am putut

să nu observ că sunteţi rănit! Mi-a luat ceva mai mult timp să o găsesc, însă v-am adus o sticlă de whisky. Din păcate, nu avem un doctor prin părţile astea, spuse hangiul, întinzând sticla spre Siebel.

Aceasta o luă, iar Malcolm şi hangiul observară cât de tare îi tremurau mâinile. Siebel încercă să se calmeze; îşi repeta mereu în gând că va face faţă şi acestei provocări, încurajându-se singură.

Hangiul ieşi, lăsându-i iarăşi singuri. Malcolm îşi întoarse privirea spre Siebel şi constată că ea nici măcar nu observase că hangiul ieşise din cameră.

— Siebel! o strigă el. Se uită speriată la el.

Încă ţinea sticla în mână când Malcolm o strigă; îşi îndreptă toată atenţia spre el şi lăsă sticla pe podea.

— Ia cămaşa mea şi mai rupe două-trei fâşii.

Ea făcu exact ceea ce îi spuse Malcolm, deşi mâinile îi tremurau în continuare. Se apropie de pat şi îl privi.

— Acum, micuţă contesă, trebuie să scoţi cuţitul! spuse el, văzând cum groaza pune stăpânire pe Siebel.

— Dar… Nu, nu pot să fac asta! spuse ea, acoperindu-şi ochii cu palmele.

Dar durerea devenea de nesuportat pentru Malcolm; nici măcar nu mai putea să îşi mişte piciorul.

— Siebel, este singura cale! Crede-mă, dacă ar exista alta, atunci… Dar nu există. Fă-o! Şi… te rog, trage-l dintr-odată, va fi mai puţin dureros pentru mine.

Siebel încuviinţă. Puse mâna pe mânerul cuţitului, apoi, fără să ezite, îl trase dintr-odată; în cameră se auzi urletul de durere a lui Malcolm. Fusese extrem de dureros, însă acum se simţea eliberat. Dar partea cea mai rea nici măcar nu începuse.

— Acum… acum, spuse el, printre dinţi, ia sticla de whisky, desfă-o şi toarnă-mi alcool pe rană, apoi leag-o strâns cu fâşiile acelea murdare de pânză. Alcoolul o să împiedice mizeria de pe pânza asta să producă vreo infecţie.

Malcolm ştia că nu procedează bine folosind acea pânză, însă nu se gândise să ceara hangiului nişte cârpe

curate, iar acum voia să termine cât mai repede cu chinul ce îl aştepta. Oricum nu avea să ţină cârpa aia prea mult, având în vedere că rana mai trebuia arsă pentru a opri sângerarea.

Siebel deschise sticla, se apropie de Malcolm, şi luă o înghiţitură zdravănă de tărie înainte de a i-o turna pe rană; acest gest îl făcu pe Malcolm să zâmbească. Vedea cât de speriată era micuţa contesă şi îşi dădu că luase o gură de alcool pentru a prinde curaj.

Încă o privea când ea turnă whisky peste rană. Ceea ce urmă îl lăsă pe Malcolm fără suflare. O usturime de nedescris puse stăpânire pe el, însă deveni mai suportabilă cu fiecare minut care trecea.

În timp ce el îşi recăpătă suflul şi respiraţia îi reveni la normal, Siebel îi strânse rana puternic, încercând astfel să oprească sângerarea. După care, îşi ridică ochii şi îl privi. Fruntea îi era plină de broboane de transpiraţie, iar ochii îi erau roşii, nu de la plâns, ci de la durere. Siebel închise ochii, apoi îşi rupse mâneca rochiei. Se duse la ulcior ca să o ude, însă apa era plină de sânge, aşa că se întoarse şi cu acea bucată curată de muselină îl şterse pe frunte.

— Acum… acum urmează partea cea mai grea Siebel, spuse el, după o pauză lungă; mai bine de o oră nu scoase niciun cuvânt, aşa că ea se aşezase pe podea, cu ochii închişi şi spatele rezemat de patul lui.

Îşi deschise ochii, însă nu îi îndreptă spre el.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea, hotărâtă să scape amândoi de acest chin.

— În primul rând, trebuie să îmi desfaci bandajul.

El aşteptă până ea făcu întocmai, apoi continuă:

— Acum, du-te şi ia lumânarea… Siebel luă lumânarea. Acum… acum ţine lama cuţitului deasupra flăcării până când devine încinsă, foarte încinsă, spuse el, apoi continuă. Când lama devine roşie la culoare, trebuie să o pui pe rană ca să se închidă.

— Nu! Nu pot să fac asta! spuse ea, dând din cap.

— Trebuie, Siebel, altfel tot ce am făcut până acum a fost în zadar. Micuţă contesă, poţi să o faci! spuse el,

încurajând-o.

Siebel luă cuţitul, îl şterse cu bucata de pânză, căci avea sânge pe el, apoi puse whisky pe lamă, pentru a o dezinfecta. Luă lumânarea şi puse cuţitul deasupra flăcării. O lăsă câteva minute, pentru a fi sigură că era destul de încinsă; fără a-i mai adresa lui Malcolm niciun cuvânt, lipi lama cuţitului de rană, cauterizând-o.

Pentru câteva secunde, Malcolm leşină din pricina durerii cauzate de arsură. Siebel scăpă cuţitul din mână, apoi se prăbuşi la podea; îşi duse mâinile la faţă şi începu să plângă. Totul se terminase cu bine şi acum putea plânge în voie.

Liniştea domnea în cameră, numai suspinele lui Siebel se mai auzeau din când în când. Malcolm ţinea ochii închişi, aşteptând ca durerea să treacă. Nu mai exista riscul să moară, iar pentru asta era fericit. Dar mai avea de rezolvat o problemă, aşa că o întrebă pe Siebel.

— Cum ai ajuns în compania…

— Contrabandiştilor? spuse ea, terminând fraza şi trăgând aer în piept cu putere. Nici măcar nu ştia cu ce să înceapă, nu mai povestise nimănui.

— Probabil ştii destul de bine reputaţia tatălui meu. Un cartofor, care se îneacă în alcool. Nu i-a păsat de nimeni niciodată. A pierdut totul la cărţi, chiar şi ce nu a avut. Singurul lucru care ne-a rămas a fost conacul şi nimic mai mult. Arendaşii au plecat, rămânând doar cei care, pur şi simplu, nu au avut unde să se ducă. Dintre servitori doar trei au rămas, iar restul au plecat, rând pe rând. Când am împlinit douăzeci de ani, o fată din sat a venit să îmi fie cameristă. Ea mi-a spus că fratele ei avea legături cu nişte oameni dubioşi. Apoi…

— Ai vorbit cu el şi ai intrat şi tu în afacerile dubioase, spuse el, întrerupând-o.

— Nu înţelegi, Malcolm! Tu ai avut totul, eşti duce. Nu ştii cum este să te culci flămând sau să dormi în frig. Eu ştiu! Chiar dacă sunt fiică de conte, eu ştiu! spuse ea, ridicând tonul. În plus, oamenii mor în sat. O boală ciudată a venit peste ei. Fierbinţeală în mijlocul verii nu am mai

văzut, până acum, şi niciun doctor nu vrea să vină să îi consulte. Pentru că nimeni nu are cu ce să îl plătească. A trebuit să fac asta!

Malcolm nu mai zise nimic. Doar o privi. Se culcase flămândă? În frig? Ei bine, acum chiar îl ura pe contele de Sprint, cu adevărat.

— Şi nu e vorba doar de asta. Ca să se răzbune pe tata, pentru ultima lui escapadă, cineva a dat foc recoltelor. Sătenii nu mai aveau ce să mănânce. Aşa că m-am dus la fratele cameristei mele şi i-am spus că şi eu pot fi de ajutor. Pachetul negru pe care l-ai văzut… Mă duc în fiecare lună în Londra şi îl ridic de la un club de gentlemeni… De unde credeai că aud ultimele bârfe despre îngrozitoarea fiică a contelui de Sprint? întrebă ea, încercând să facă o glumă, însă reveni înapoi la subiect. Dar nu ştiu ce este în pachet. De obicei, merg cu Peter când trebuie să îl duc, însă el nu a putut veni azi. Iar în această seară, altcineva a venit să ia pachetul, un om pe care nu îl cunosc şi mi-au scăpat lucrurile de sub control. Însă îţi mulţumesc… că mi-ai salvat viaţa!

Malcolm o privi cu ochii măriţi de uimire. Îşi dăduse seama că dusese o viaţă foarte grea şi asta numai din cauza nenorocitului acela căruia ea îi spunea tată.

— Nu te judec şi nici nu te condamn, spuse Malcolm, iar apoi se lasă tăcerea peste ei.

Simţindu-se stânjenită, după câteva minute se ridică, cu intenţia de a pleca. Acum se simţea mai bine, tremuratul mâinilor i se oprise, iar picioarele o susţineau din nou.

— Ei bine, Milord, cred că trebuie să mă duc acasă.

— Nu o să te duci acasă, Lady Siebel, spuse el, accentuând cuvântul acasă. O să vii cu mine în Londra, unde o să ne căsătorim!

— Probabil aveţi probleme cu memoria, Milord, dar v-am refuzat deja cererea, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

— Ei bine, Lady Siebel, ai două variante: fie mergi cu mine la Londra şi ne căsătorim, fie mergi cu mine de mână la magistratul local, unde vei fi judecată pentru

contrabandă. Chiar dacă eşti fiică de conte! Ştim cu toţii reputaţia tatălui tău, Milady. Aşadar, decizia îţi aparţine!

— Dar... dar... Ţi-am salvat viaţa! spuse ea, furia punând stăpânire pe ea.

— După ce eu ţi-am salvat-o pe a ta. Suntem chit din acest punct de vedere. Însă eu am un avantaj asupra ta; îţi ştiu secretul, iar tu nu ştii nimic despre mine. Dacă ai impresia că nu mă voi folosi de acest avantaj pentru a-mi accepta cererea în căsătorie, ei bine... te înşeli. Ai două variante, micuţă contesă: căsătoria sau închisoarea. Pe care o vei alege?

Capitolul 4

Lui Siebel nu îi venea să creadă. Îl privea în ochi şi nu putea crede. O şantaja? El? Cum putea face asta? Cum putea face asta după felul în care îl ajutase, după ce îi salvase viaţa? Un singur lucru realiză atunci: bărbatul din faţa ei nu avea inimă sau, dacă o avea, era de piatră.

— Cum poţi să faci asta? Să mă ameninţi? Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Nu înţelegi? Nu m-ai văzut niciodată înainte să vii aici. Iar când ai venit mi-ai aruncat în faţă faptul că mă voi căsători cu tine. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ţi-am respins nicio cerere, pentru că nu a existat o cerere. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Înţelege!

Malcolm o privi. Mâna ei era pe mânerul uşii. Nici măcar nu îl privise în timp ce vorbise. Malcolm îşi dădu seama că în adâncul sufletului ei, nici măcar ea nu credea tot ceea ce spusese. Iar el nu putea face altceva decât să forţeze nota. În fond, ce altă soluţie avea?

— Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, atunci... o să mergem la magistrat. O să îi spun ceea ce am văzut. Desigur, mă poţi contrazice! Însă între cuvântul unui duce şi cel al unei fete de conte, oare pe cine o să creadă? o întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Siebel îşi închise ochii şi îşi strânse pumnii atât de puternic încât unghiile îi intrară în palme, lăsându-i urme.

— De ce? întrebă ea, făcând o ultimă încercare patetică de a-şi reţine lacrimile.

Plângea de furie, de neputinţă şi pentru faptul că, pentru o clipă, îl crezuse pe Malcolm un om drept.

— Siebel! spuse el, oftând. Ai încredere în mine. Îţi promit că nu o să suferi în căsnicia noastră. Nu sunt un bărbat rău, nu sunt ca alţii, nu sunt dominator. Căsătoreşte-te cu mine! Fii ducesa mea, Siebel! spuse el, dându-se jos din pat, chiar dacă simţi o durere groaznică în picior.

— Eu... eu... Nu pot! spuse ea, privindu-l, Nu ştiu cum să fiu o ducesă, nu ştiu nimic! spuse ea, o lacrimă curgându-i pe faţă. Nu înţelegi? Am trăit izolată de lume. Guvernanta m-a abandonat la opt ani. Nici măcar nu îmi mai aduc aminte codul bunelor maniere în societate. Cum să îl respect, dacă nu îl cunosc? continuă ea, privindu-l.

Malcolm făcu câţiva paşi spre ea, apoi, cu un gest tandru, îi şterse lacrimile, îi puse o mână pe umăr şi îi spuse cu blândele.

— Poţi învăţa asta! Dacă ai învăţat să faci contrabandă, de ce nu ai putea învăţa să fii şi ducesă? întrebă el, încercând să facă o glumă, primind în schimb o palmă uşoară peste umăr.

— Nu glumi cu asta! Nu, Malcolm, nu pot părăsi oamenii din sat, nu pot face asta! spuse ea, punând din nou mâna pe mânerul uşii.

— Siebel, dacă o să fii ducesă, o să ai o alocaţie lunară şi te pot asigura că este mult mai mare decât banii pe care îi faci tu prin mijloace nonconformiste, să zicem! o ispiti el, privind-o în ochi.

— Dar...

— Siebel, un lucru trebuie să înţelegi: nu o să plec de aici decât cu promisiunea că tu o să fii soţia mea. Sunt un bărbat care nu dă înapoi, sunt duce, odată ce m-am hotărât asupra unui lucru nu mă opresc până nu îl obţin.

— Adică eu nu aş fi decât o proprietate pentru tine? întrebă ea, privindu-l cu furie.

Malcolm îşi dădu ochii peste cap, dar nu îl mirară prea tare cuvintele lui Siebel. În fond, se aştepta ca asta să înţeleagă din tot ceea ce spusese el. De fapt, alesese intenţional cuvintele rostite; ştia că o vor enerva şi îi plăcea să o vadă nervoasă. Fiind micuţă de statură, atunci când se enerva era mai degrabă drăgălaşă, decât ameninţătoare… Iar lui îi plăcea să o vadă în postura asta. Nici el nu ştia de ce, dar îi plăcea. Şi încă foarte mult.

Dar ce nu ştia Malcolm era faptul că Siebel era la fel de hotărâtă şi încăpăţânată ea el. Cei doi aveau mai multe lucruri în comun decât s-ar fi aşteptat, doar că niciunul nu îşi dăduse încă seama.

— Siebel, să ştii că nu am glumit! Dacă nu te căsătoreşti cu mine, sunt capabil să anunţ magistratul local de infracţiunile tale şi ale fratelui cameristei tale. Asta îţi doreşti? Ca încă o persoană, care poate ajuta satul, să intre la închisoare împreună cu tine? Sau ştii, pentru contrabandă, pe el l-ar putea trimite chiar la Newgate! Îţi vezi prietenul stând printre criminali şi oameni fără milă? Oameni care l-ar călca în picioare în câteva secunde, fără să îi oprească nimeni.

Siebel îl privi în ochi pe tot parcursul discursului său, iar el văzu cum se acumulează şi mai multă furie.

Dintr-odată, însă, pe faţa lui Siebel apăru un zâmbet dulce. El o privi şi nu înţelese schimbarea ei de atitudine, însă, simţi brusc o durere; Siebel îl lovi cu pumnul în faţă iar el nu se aşteptase nici măcar o secundă ca micuţa contesă să facă acest lucru. Îşi duse instantaneu mâna la ochi, iar ea profită de moment ca să deschidă uşa. Însă, înainte de a ieşi din încăpere, îşi drese vocea şi, cu cel mai duios glas pe care Malcolm îl auzise vreodată, îi spuse.

— Ştii unde locuiesc, te aştept cu magistratul.

Făcu un pas, apoi se întoarse, îi zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Înălţimea Voastră!

Coborî scările în fugă, simţindu-se în siguranţă doar când ieşi din han. Afară se întrezăreau primele raze de lumină, iar ea oftă. Stătuse o noapte întreagă să aibă grijă

de Malcolm Ferryway, iar el cum o răsplătea? Trimiţând-o la închisoare?

Fusese tentată, la un moment dat, să îi accepte cererea, mai ales când îi spusese că avea să o ajute cu problemele satului, însă când o comparase cu un obiect, atunci simţise că ia foc din interior şi, dacă ar fi putut, ar fi aruncat cu flăcări asupra lui.

Bineînţeles, nu se vedea pe nicăieri nici urmă de calul lui Peter, aşa că nu avu de ales şi o luă pe jos spre casă, deşi locuia la o distanţă destul de mare de han. Îi luă mai bine de două ore să ajungă acasă, deoarece era istovită şi parcursese drumul precum un melc.

Când, în sfârşit, intră în conac, o ignoră atât pe Meredith, cât şi pe majordom; se duse în camera ei şi se aruncă în pat, închizând ochii. Adormi imediat.

Malcolm, pe de altă parte, stătuse toată dimineaţa în pat, după ce urlase la vizitiul său să facă pregătirile de plecare. Îmbrăcat în haine curate, aduse de acesta, sprijinindu-se în bastonul său scump, resimţea durerea prin toţi porii. Piciorul îl durea îngrozitor, însă încerca să nu şchiopăteze, ca să nu atragă priviri curioase.

Coborî pentru a vorbi cu hangiul. Îi mulţumi pentru ajutorul acordat, apoi ieşi din han. Ajuns în trăsură, se simţi mult mai bine după ce se cufundă în bancheta tapisată cu mătase. Vizitiul ştia foarte bine unde trebuia să meargă, aşa că, atunci când Malcolm lovi cu bastonul tavanul trăsurii, vizitiul dădu bice cailor, pornind.

Când trăsura se opri, pe faţa lui Malcolm trona un zâmbet uriaş. Îi trimisese un bilet magistratului, fiind convins că acesta avea să vină. Era sigur de asta. Aştepta cu nerăbdare să vadă cât de hotărâtă avea să fie acum Siebel.

Coborî din trăsură şi se duse la uşă, care îi fu deschisă de majordom. Malcolm trecu pe lângă el, fără să zică nimic, apoi intră în salon. Bineînţeles, nu era nici urmă de Siebel. O văzu pe Meredith, aşa că o strigă, iar ea veni de-ndată.

— Poţi să o anunţi pe contesă că am venit! spuse Malcolm, aşezându-se pe canapea. Şi, de asemenea,

transmite-i că în urma mea vine şi magistratul.

Meredith se făcu albă la faţă. Făcu o plecăciune rapidă, apoi se duse, în fugă, spre camera lui Siebel. Aceasta încă dormea, iar în momentul în care Meredith trânti uşa cu putere se sperie şi, întorcându-se brusc, căzu din pat.

Îşi duse mâna la tâmple, care îi bubuiau, apoi îi aruncă o privire urâtă cameristei ei.

— Ai înnebunit? întrebă Siebel, privind-o.

— Eu… eu… Ducele este în salon… Magistratul pe drum… Nu vreau să ajungeţi la închisoare! Cine o să mai aibă grijă de noi? întrebă Meredith, începând să plângă.

Siebel îşi strânse mâinile. O făcuse! Nu îi venea să creadă aşa ceva! Cât tupeu! Se ridică de pe podea, îşi îndreptă rochia cu mâinile, deşi nu reuşi să îi îndrepte cutele, apoi, cu paşi hotărâţi, ieşi din cameră şi coborî scările până în salon. Malcolm o aştepta. Îşi păstrase acelaşi zâmbet triumfător pe faţă, însă acum nu mai era singur.

Între timp ajunsese magistratul, căruia Malcolm îi mulţumi pentru promptitudine. Servitorii se retraseră, aşteptând noi ordine.

— Înălţimea Voastră! Domnule magistrat! spuse Siebel, printre dinţi, fixându-l cu privirea pe Malcolm.

— Lady Siebel, mă bucur că, în sfârşit, aţi coborât! spuse Malcolm, ridicându-se de pe canapea.

Îi luă mâna şi o sărută, apropiindu-se de urechea ei.

— Încă ai timp să scapi, micuţă contesă! îi spuse el, şoptit.

Cei doi se priviră. Era un război mut între ei. Niciunul nu ceda. După un moment de tăcere, magistratul îşi drese glasul.

— Înălţimea Voastră!

— Da! Ah… Da! Probabil te întrebi de ce te-am adus aici. Ei bine, deşi acest teritoriu nu este al meu, m-am simţit obligat să anunţ atunci când mi-am dat seama că au loc nişte nedreptăţi…

— Domnule magistrat, ceea ce vrea înălţimea sa să

spună este că s-ar bucura dacă aţi putea veni la Londra. Pentru… pentru nunta noastră! A mea şi a lui! Tocmai m-a cerut în căsătorie, iar eu… eu am acceptat! spuse Siebel, rostind ultimele cuvinte printre dinţi.

După felicitările de rigoare şi promisiunea că va ajunge la nuntă, magistratul plecă şi cei doi rămaseră singuri. În salon se aşternu liniştea până când, cu un glas sugrumat, Siebel îl întrebă:

— Eşti bucuros acum că ai câştigat?

— O spui de parcă te-ai duce spre eşafod! O să devii ducesă! Alte tinere s-ar lua la întrecere pentru asta, spuse el, uitându-se în ochii ei. Oricum, este timpul să plecăm! continuă el, după o mică pauză.

— Să plecăm? Acum? Excelenţă, uşa este acolo! Poţi să trimiţi trăsura după mine cu o zi înainte de nuntă, îi spuse ea.

— Ca tu să nu mai fi aici? Nu, micuţă contesă, ai făcut destul de mult timp regulile, acum este rândul meu. Michael! strigă el, iar vizitiul nu întârzie să apară.

— Da, Excelenţă!

— Ia-o pe sus! Din câte se pare, nu va veni de bunăvoie. Nu îţi face griji micuţă contesă, e mai puternic decât pare! spuse el, făcându-i cu ochiul. Te-aş fi cărat chiar eu, căci este treaba mea să îmi car viitoarea soţie, însă, din păcate, nu îmi pot folosi braţul. Mă întreb din cauza cui?

— Ce? Nici măcar să nu te…

Însă nu reuşi să îşi ducă fraza până la capăt, căci Michael o şi luă pe sus, punând-o pe umărul lui.

— Tu! Tu! Canalie! Nici măcar nu m-ai lăsat să îmi schimb rochia! spuse ea, dând cu pumnii în spatele vizitiului, deşi şi-ar fi dorit din toată inima să fie Malcolm acela pe care îl loveşte.

— Nu îţi face griji, o să ai o întreagă garderobă la Londra! În plus, ar trebui să te bucuri! Cu cât o să ajungem mai repede la Londra, cu atât mai repede o să trimit oameni să rezolve problemele de aici. Michael, du-o în trăsură!

Nici măcar unul dintre servitorii ei nu îi veni în ajutor. Ba, mai mult, majordomul privea amuzat toată scena. Michael o lăsă pe Siebel în faţa trăsurii, iar Malcolm, zâmbindu-i, îi făcu semn să urce.

*

Siebel era de câteva ore în trăsura lui Malcolm şi deja simţea că părţi din ea se descompun. Fie diligenta nu era bună, fie vizitiul lui Malcolm mâna caii prea tare, altfel nu îşi putea explica. Fusese de multe ori la Londra eu diligenta. Însă nu simţise niciodată disconfortul ăsta. Şi înclina balanţa mai mult spre a doua variantă. Cu siguranţă, fiind duce, bărbatul din faţa ei avea una dintre cele mai scumpe trăsuri din Londra.

Se uita din când în când la el, aruncându-i o privire plină de venin. Nu îi venea să creadă că fusese în stare să aducă magistratul acasă la ea. Mai mult, era sigură că dacă i-ar fi respins, din nou, cererea în căsătorie, ar fi luat-o de mână şi ar fi dus-o personal la închisoare. În plus, încerca să nu îşi amintească că fusese luată pe sus ca un sac plin cu cereale.

— Ai de gând să stai tăcută tot drumul? întrebă el, privind-o.

— Nu am de gând să vorbesc cu răpitorul meu, asta e clar! îi spuse ea, uitându-se în ochii lui.

Malcolm simţi atunci impulsul de a râde, însă îşi muşcă buza de jos, încercând să se calmeze. Era sigur că, dacă ar fi râs, ar fi primit o palmă, iar el voia să menţină o relaţie pacifistă între ei.

— Nu cred că poţi spune că te-am răpit, zise el, cu un aer gânditor, punându-şi mâna pe bărbie.

— Nu am venit cu tine de bunăvoie, în concluzie e răpire… Milord! spuse ea, printre dinţi.

Din nou, el nu o putea înţelege. Altele s-ar fi luat la întrecere pentru a fi ducese, iar ea îl acuza de tentativă de răpire. Dar da, aşa cum ştia deja, Siebel nu era ca majoritatea, era unică şi, începea să îşi dea seama, încet,

încet, că îi plăcea unicitatea ei. Însă acest gând fu imediat dat uitării.

Avea să o ducă acasă, în faţa mamei lui, pe Siebel, viitoarea lui soţie. Scandalul avea să fie iminent, însă încerca să îşi dea seama cum să facă ca focul – în cazul acesta, ducesa mamă – să se stingă.

Dintr-o dală, trăsura se opri, iar Siebel făcu ochii mari, privindu-l.

— De ce am oprit aici? întrebă ea, uitându-se în ochii lui.

— E un han, afară e pe cale să se întunece, în concluzie. Vom dormi aici, spuse el, deschizând uşa trăsurii.

— În camere separate, nu? întrebă ea, când el o ajută să se dea jos.

— Şi să risc să fugi în toiul nopţii? Bineînţeles că nu. O să avem aceeaşi cameră. Nu e nevoie să te ruşinezi, îi spuse el, văzând cum obrajii ei se fac roşii. La urma urmei, o să fim soţ şi soţie în câteva zile, continuă, făcându-i cu ochiul la final.

— Suntem de o zi în trăsura asta nenorocită! Când am încercat eu să evadez? întrebă ea, privindu-l şi încercând să nu se gândească la faptul că, în curând, avea să fie soţia unui duce.

— Încă nu ai avut ocazia, draga mea, însă sunt sigur că o s-o faci când o să prinzi această ocazie. Pot să bag mâna în foc. Aşa că o să te păzesc îndeaproape, spuse el, trăgând-o de mână.

În acel moment, dacă ar fi avut piatra pe care o avusese cu o seară înainte în mână, cu siguranţă i-ar fi dat cu ea în cap. O merita cu vârf şi îndesat! Încercă să îşi tragă mâna dintr-a lui în momentul în care acesta ceru camera hangiului, însă el o prinse şi mai bine de mână, apoi o lipi de el. Ea, din greşeală bineînţeles, îl călcă pe picior, având grijă să apese cu toată greutatea corpului.

— Siebel!

— Mă scuzaţi, Milord! V-am călcat, cumva, piciorul ducal? Mii de scuze! Vrei să fac şi o reverenţă să vezi cât de rău îmi pare? întrebă ea, răutăcios, iar Malcolm se trezi

zâmbind.

Apoi, dându-şi seama că zâmbea în faţa ei, reveni la atitudinea de duce rigid, care urmează, întotdeauna, regulile şi care îşi doreşte o soţie care să fie la fel ca el. Bineînţeles, Siebel îl văzuse zâmbind şi încercă să îl imite. Îşi arcui uşor sprânceana, încercând să pară sarcastică, însă lui Malcolm i se păru că arată caraghios.

O trase de mână până la camera în care urmau să îşi petreacă noaptea. În momentul în care intră în cameră, el îi dădu drumul la mână, iar ea se duse direct la pat; luă perna şi cuvertura şi le aruncă pe jos, întorcându-se apoi spre el.

— Poftim, culcuşul tău! spuse ea, aşezându-se pe pat. Malcolm se uită când la ea, când la cele două obiecte aşezate pe jos şi pur şi simplu nu îi venea să creadă. Ea chiar credea că el o să doarmă pe jos? El era duce. Duce!

— Nu te mai uita aşa la mine. Singura ta şansă să poţi ajunge în pat este aceea de a-i spune vizitiului tău să mă ducă acasă, iar tu să uiţi momentul în care m-ai văzut la peşteră şi, de asemenea, să uiţi şi de ideea absurdă a căsătoriei noastre. Atunci o să ai tot patul pentru tine, singur, singurel. Nu-i aşa că e tentant? întrebă ea, privindu-l cu ochii ei verzi, de smarald.

— Da! Chiar foarte tentant. Dar ştii ce mai pot să fac? întrebă Malcolm, uitându-se în ochii ei. Asta!

Şi, spunând asta, o prinse de umeri şi o ridică din pat, aşezând-o cu picioarele pe podea. Apoi, el se întinse confortabil în pat.

— Poţi să vii lângă mine şi să dormi în pat sau poţi să dormi pe podea, ca un câine. Decizia îţi aparţine, Milady!

Malcolm era nervos, Siebel îşi dădu seama de asta, dar în sinea ei era foarte bucuroasă. Era bucuroasă că reuşise să îl enerveze, având în vedere că, încă din momentul în care se întâlniseră, în urmă cu doar două zile, nu făcuse altceva decât să o indispună, să o înfurie şi să o manipuleze după bunul lui plac.

Îl văzu pe duce închizându-şi ochii. Nu avea să se pună în pat lângă el. Dacă el îi luase dreptul la decizie, punându-i în faţă o alegere iluzorie, mândria îi rămăsese şi

avea de gând să şi-o păstreze intactă. Nu avea de gând să cedeze, nu în faţa lui. Văzu în colţ un lavoar şi un ulcior cu apă, aşa că se duse până acolo; luă ulciorul între degete, se întoarse până în dreptul lui şi aruncă toată apa pe el. Malcolm se ridică imediat în capul oaselor, rostind nişte cuvinte pe care urechile unei lady nu ar fi trebuit niciodată să le audă.

— Dacă eu dorm ca un câine, tu eşti ud ca un câine. Consider că acum suntem chit. Să aveţi o noapte cât mai… ducală, Înălţimea Voastră! spuse ea, aşezându-se pe cuvertura de pe podea.

El o privi câteva clipe, uimit, apoi începu să mormăie. Enervat, ieşi din încăpere, nu înainte de a-i cere hangiului să păzească uşa camerei. Apoi se duse la trăsură, la cufărul care era prins în spatele ei şi îşi luă de acolo o cămaşă nouă, din mătase. Ar fi putut să-i ceară una hangiului, dar nu ar fi fost potrivit. Un duce să poarte haine de la un hangiu? Avea nevoie de o haină cu ţesătură fină?

Când reintră în cameră, o văzu pe Siebel dormind. O analiză câteva secunde. Părea atât de fragilă şi de gingaşă. Cine s-ar fi aşteptat ca ea să fie, de fapt, o femeie feroce, gata oricând să facă afaceri necurate, să cauterizeze răni şi să arunce cu pietre. Mormăind, se duse şi o luă în braţe şi o aşeză pe pat, iar el îi luă locul pe podea. Nu putea să îl acuze nimeni că nu era un gentleman! În plus, numai văzând-o pe podea se simţise vinovat.

Siebel deschise ochii imediat ce Malcolm se aşeză jos, pe podea, şi zâmbi. Ştiuse ea că până la urmă ducele avea să-i facă jocul, iar ea se afla exact unde trebuia – în pat; în timp ce el era exact unde trebuia – pe podea.

A doua zi porniră dis de dimineaţă, iar următoarea noapte o petrecură la fel: ea în pat, el pe podea. În trăsură, îl vedea pe Malcolm cum se întindea şi se încrunta de durerea pricinuită de podeaua tare, iar ea, de multe ori, îşi muşca buzele, încercând să nu izbucnească în râs. Cu siguranţă, Malcolm ar fi fost în stare să o arunce din trăsură, iar gândul de a fi lăsată în mijlocul drumului, fără niciun ban, nu îi surâdea. Parcurseseră, deja, mai mult de

două sute de kilometri. Nu se putea întoarce pe jos acasă.

Ajunşi la Londra şi, totodată, la locuinţa din Mayfair, Malcolm răsuflă uşurat, pe de-o parte, şi înghiţi în sec, pe de cealaltă parte. Ajunsese în confortul casei sale, însă acum mama lui avea să afle de logodna lui cu Lady Siebel.

O luă pe Siebel de mână, când se dădu jos din trăsură. Rămase câteva clipe în faţa uşii, fără să zică nimic. Siebel îl privi şi îşi dădu seama de ce se întâmpla.

— Poţi să mă duci acasă! Jocul se sfârşeşte aici şi nu este nevoie să mă prezinţi nimănui, spuse ea, privindu-l. Malcolm, nu e nevoie să faci asta!

Siebel îi puse mâna pe faţă, mângâindu-i obrazul. Îl fixă cu privirea, încercând să îi transmită astfel tot ceea ce nu îi putea spune prin cuvinte. Iar Malcolm îşi dădu seama că, deşi susţinea sus şi tare că voia să se întoarcă acasă, ea nu îşi dorea cu adevărat asta.

— Aici te înşeli, Siebel! Chiar trebuie să fac asta! spuse el, apoi îşi ridică mâna, atinse mânerul uşii, şi paşi în interiorul casei lui de la oraş.

John, majordomul, le ieşi în întâmpinare şi luă jobenul lui Malcolm.

— Milord, bine aţi revenit acasă! Înălţimea Sa, ducesa, este în salon, servindu-şi ceaiul, spuse acesta. Malcolm încuviinţă, dând din cap cu înţeles.

Mama lui, la cei cincizeci de ani, era o persoană foarte activă. Nu era petrecere, serată, bal sau reuniune pe care ea să o rateze. În plus, era o bârfitoare înrăită, iar el ştia că era la curent cu toate bârfele care circulau despre logodnica sa. De aceea nici nu îi spusese, când plecase, unde se duce.

— Oh, scumpule! În sfârşit ai ajuns! spuse aceasta, punând cana de ceai înapoi pe farfurioară. Dragule, cine este această domnişoară? întrebă mama lui, remarcând prezenţa lui Siebel.

Siebel îşi îndreptă privirea spre ea şi văzu o femeie cochetă, o doamnă, o ducesă în adevăratul sens al cuvântului, însă, după felul în care o privea…

— Mamă, ea este Lady Siebel Farrot, contesă de

Sprint şi… logodnica mea!

În momentul în care rosti ultimele cuvinte, faţa mamei sale deveni pământie. Atunci realiză Malcolm că, deşi se gândise tot drumul şi îşi făcuse multe scenarii în gând, acum nu ştia cum să gestioneze situaţia.

— Scumpule, dacă ai de gând să faci glume cu bătrâna ta mamă, să ştii că am inima slabă şi nu sunt sigură că pot îndura asemenea absurditate! zise aceasta, ridicându-se de la masă, pregătită de atac.

Malcolm înţelesese avertizarea mamei lui cu privire la starea ei de sănătate, însă ştia, de asemenea, că promisiunea făcută tatălui său era mai importantă, aşa că îşi făcu curaj şi îşi privi mama în ochi. Tatăl său fusese mereu alături de el, îl susţinuse, îl învăţase cum să fie un bărbat calculat; îi datora asta şi i-ar fi promis chiar şi luna de pe cer în acele ultime clipe petrecute împreună. Aşa că, oricât de pregătită era mama lui să înceapă războiul, el nu avea de gând să dea înapoi.

— Nu, mamă! Nu este nicio glumă! Ea este viitoarea mea soţie şi te rog să ne organizezi balul de logodnă, spuse Malcolm, uitându-se în ochii mamei sale şi fixând-o cu privirea.

— Bal de logodnă? Căsătorie? Malcolm, ai înnebunit? Cum să ne implici într-un asemenea scandal? Dintre toate debutantele din acest sezon şi nu numai debutantele, dintre toate femeile din înalta societate, tu o alegi pe cea mai neînsemnată? Pe cea mai scandaloasă? Fiule, femeia asta nu este demnă nici măcar să îmi lustruiască cizmele, darămite să devină viitoarea ducesă de Tottenham! spuse ea, începând dintr-odată să îşi facă aer cu o mână, în timp ce pe cealaltă şi-o duse în dreptul inimii.

Apoi, cu o prestaţie actoricească demnă de scena teatrului Royal, mama lui leşină. Malcolm îşi desprinse mâna din mâna lui Siebel şi se duse lângă mama lui.

Însă ce nu observă el era faptul că Siebel avea lacrimi în ochi. Nu se mai simţise niciodată atât de umilită până acum. Cu toate că toţi aveau o părere proastă despre ea şi auzise bârfele care circulau la adresa ei în toată Londra, nu

se simţise niciodată atât de umilită. Nu voia să stea în casa asta, nu voia să fie viitoarea ducesă de Tottenham, nu voia să locuiască sub acelaşi acoperiş eu femeia aceasta. Voia doar să se întoarcă acasă!

Văzând că toată atenţia lui Malcolm era îndreptată spre mama lui, se întoarse pe călcâie şi ieşi fugind din casă. Când dădu piept cu aerul umed de afară, nu se opri ci continuă să alerge. Cât mai departe de Mayfair, cât mai departe de Malcolm şi de mama lui.

Se opri din alergat numai când simţi că picioarele nu o mai ascultă. Uitându-se în jur, îşi dădu seama că nu recunoaşte zona. Mai fusese în Londra, însă acest loc îi era complet necunoscut.

Panicată, se întoarse, vrând să plece, însă nu reuşi, căci o mână o apuca de umăr şi o forţa să rămână nemişcată. În timp ce un bărbat stătea în spatele ei şi o forţa să rămână pe loc, altul veni în faţa ei, cu o sticlă de băutură în mână – gin, după miros. După cum arăta, se vedea că nu era prima pe care individul o consumase.

— Unde pleci aşa de repede, păpuşică? Nici măcar nu am apucat să ne cunoaştem! spuse bărbatul, dezvelindu-şi dantura neîngrijită.

Capitolul 5

Panica puse stăpânire pe ea. Nici nu îşi dăduse seama că întunericul se aşternuse, atât de preocupată fusese să fugă pentru a plânge în voie. Iar acum, din cauza imprudenţei ei, era în mare pericol. Încercă să îşi închidă ochii, gândindu-se repede la o soluţie, însă în momentul în care simţi că este trasă spre o alee necirculată, panica puse şi mai tare stăpânire pe ea.

Încercă să se elibereze, să îl lovească cu piciorul pe cel care era în spatele ei, însă nu reuşi. Ba, mai mult, gestul ei îl enervă pe bărbat, care o strânse şi mai tare, ca într-o menghină. O împinse la zid, cu putere. Simţi o durere în

umăr şi scoase un strigăt. Reuşind să îşi elibereze o mână, îl lovi pe cel care o imobiliza, însă acesta nici măcar nu se clinti.

Celălalt îşi puse jos sticla de gin, pe care o ţinea în mână. Siebel fu cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Îşi dădu seama că cei doi bărbaţi voiau să profite de ea şi oricât de puternică fusese până în acel moment, simţea că după o astfel de experienţă nu avea să îşi mai revină niciodată. Se repezi spre cel care o ţinea şi îl zgârie cu unghiile pe faţă, până la sânge.

— Nenorocito! spuse acesta, dându-i o palmă peste fată.

Puterea loviturii o făcu să dea cu capul de perete. Celălalt bărbat îi prinse mâna, lăsând-o fără apărare. Lacrimile îi curgeau, iar ea încercă disperată să apeleze la raţiunea lor, văzând că altfel nu are nicio şansă.

— Daţi-mi drumul! Vă rog! Nu! Nu îmi faceţi rău! spuse ea, încercând să se zbată, însă era ţinută strâns, prea strâns.

— Păpuşică…

De data aceasta bărbatul care ţinuse sticla de gin i se adresă astfel. Siebel tremura. Era îngrozită de ceea ce avea să urmeze; îşi închise ochii, plângând şi dându-şi seama că, dacă nu se întâmpla un miracol, avea să fie pierdută.

Însă, chiar în acel moment, se auzi sunetul unui pistol, făcându-i pe cei doi să se întoarcă speriaţi. Siebel îşi întoarse privirea spre cel care trăsese cu pistolul, fiind uimită să descopere că era de fapt o ea, o femeie. Se linişti pentru moment, fiind cuprinsă de o stare de relaxare. Încă nu era în siguranţă, dar aşa începea să se simtă. Nu mai era singură! Cineva o auzise şi, nu doar atât, cineva venise să o ajute.

Avea să îi fie recunoscătoare acestei femei toată viaţa; pentru că o auzise şi nu rămăsese pasivă la strigătul ei de ajutor.

— Uite, Tom! Încă una!

— Lăsaţi fata în pace sau mă asigur că voi doi nu veţi mai fi o problemă pentru femei, spuse ea, făcând un pas

spre ei.

Auzind cuvintele femeii, unul dintre ei fugi, lăsându-l pe celălalt singur. Siebel se simţi uşurată. Mai rămăsese un bărbat, însă numai gândul că nu trebuia să îi facă faţă singură o liniştea. Iar acea femeie părea hotărâtă să o ajute. Apăsă pe trăgaci, dar glonţul trecu pe lângă piciorul bărbatului.

— De data asta nu o să mai trag pe lângă. Poţi să pleci sau poţi să mă laşi să termin ceea ce am început, spuse femeia, ţintindu-l cu pistolul.

— Crezi că îmi e frică de tine? O femeie? întrebă el, făcând un pas spre ea.

— Ţi-am dat şansa să fugi, tu nu ai profitat de ea…

Nervos, dar totuşi speriat, bărbatul se întoarse şi începu să fugă, dându-şi seama că era în inferioritate şi că, spre deosebire de femeia din faţa lui, el nu avea nicio armă.

Cele două femei rămaseră singure pe aleea întunecată. Siebel căzu la pământ, începând să plângă în hohote. Tot ce se întâmplase în seara aceea, dar şi întâmplările din ultimele zile o dărâmaseră.

— Oh, Doamne! Îţi mulţumesc atât de mult! spuse Siebel, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Şi îţi mulţumesc şi ţie, spuse ea, privind-o pe acea femeie.

— Nu trebuie să îmi mulţumeşti! Nicio femeie nu trebuie să fie tratată aşa, spuse ea, uitându-se la Siebel.

Îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice, apoi o sprijini de ea. Rochia îi era ruptă, însă nu foarte tare, părul îi era ciufulit şi obrazul roşu. Însă asta nu era nimic! Gândindu-se la ceea ce s-ar fi putut întâmpla, Siebel se cutremură. Numai amintindu-şi de privirile acelor bărbaţi, starea de greaţă îi reveni. Însă se sprijini de cea care o ajutase şi încerca să îşi îndepărteze acel gând din minte.

— Unde… unde suntem? Cum se numeşte locul ăsta? întrebă ea, cu glasul răguşit.

— Nu eşti de prin Londra, nu? Mă gândeam eu! Nimeni nu s-ar aventura singur pe aici; în St. Giles, cartierul cerşetorilor, al hoţilor şi al celor mai răi oameni.

St. Giles! Fugise de la reşedinţa lui Malcolm până în

St. Giles? Cât plânsese? Fusese atât de umilită şi o duruse sufletul atât de mult, încât nici nu îşi dăduse seama că ajunsese la periferie.

— Mă poţi ajuta să ajung în Mayfair? Sau, cel puţin, mă îndrumi către un hotel? Vreau să plec de aici cât mai repede cu putinţă! spuse ea, închizând ochii.

— Da, pot să te ajut! Ştiu cum să ajungi acolo, dar e cam departe, iar tu eşti dărâmată. Problema este că nu o să găseşti nicio birjă de închiriat la ora asta, spuse femeia, vizibil preocupată de starea lui Siebel.

— Nu... nu îţi face griji. Pot să merg! Vreau doar să plecăm cât mai repede de aici, spuse ea, ştergându-şi lacrimile cu podul palmei.

Femeia dădu din cap, apoi începu să meargă, Siebel sprijinindu-se de ea. Se îndepărta cu paşi înceţi, dar hotărâţi, de strada care îi putea fi acum mormânt, bucuroasă că fusese salvată.

Cele două femei nu mai vorbiră o bucată de drum. Când se aflară la câteva străduţe de cartierul în care locuia Malcolm, cele două se opriră.

— Numai până aici pot să merg cu tine. Îmi pare rău, însă trebuie să mă întorc. De acolo începe Mayfair şi o să fii în siguranţă, îi spuse ea, arătându-i strada.

Siebel încuviinţă, apoi îşi privi salvatoarea în ochi.

— Nu o să te pot răsplăti niciodată pentru că m-ai salvat! spuse ea, luând mâinile femeii într-ale ei.

— Nimeni nu trebuie să treacă prin asta. De ar putea fi salvate toate femeile la timp, spuse ea, schiţând o grimasă. Mă bucur că am fost acolo...

— Siebel! Numele meu este Siebel, spuse aceasta, dându-şi seama că nici măcar nu se prezentase.

— Îmi pare bine, Siebel! Eu sunt Kath...

— Siebel! Oh, Doamne!

Auzind glasul lui Malcolm, ea se întoarse. Era acolo, în faţa ei, privind-o cu ochii miraţi şi cu o uşurare imensă pe chip. Când îl văzu, inima ei începu să bată cu putere, întorcându-i spatele femeii, fugi spre el şi i se aruncă în braţe, începând să plângă. El o strânse cu putere în braţe,

lăsându-şi capul pe umărul ei.

Când îşi dăduse seama că fugise din casă, Malcolm vrusese să plece imediat după ea, însă mama lui încercase cu tot dinadinsul să îl oprească. O ignorase, bineînţeles, însă până să iasă el din casă, nu mai era nici urma de logodnica lui.

O căutase peste tot. Întrebase o mulţime de oameni, iar acum, când se întorcea descumpănit la reşedinţa lui, sperând ca ea să se fi întors, îi auzise glasul. Iniţial crezuse că doar i se pare, însă apoi, apropiindu-se mai mult, o recunoscu, cu ajutorul felinarului ce lumina uşor strada.

Îşi dăduse seama cât de rea fusese mama lui când îi vorbise şi că acesta era motivul pentru care fugise cu lacrimi în ochi. Malcolm fusese îngrozit când nu o găsise pe nicăieri. Singură într-un oraş atât de mare ca Londra. Însă acum era în braţele lui. Tremurând.

Malcolm mai zărise o femeie cu Siebel. Însă nu îi acordase atenţie, fiind concentrat numai pe logodnica lui. Când Siebel se îndepărtă uşor de el, îi luă chipul în palme şi îl cercetă; mârâi când văzu obrazul ei.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă el. Privind-o în ochi.

Ea doar dădu din cap, închizând ochii, iar el îşi dădu seama că nu este momentul să continue acea discuţie. Îşi dădu seama că acum, logodnica lui era mult prea extenuată, aşa că o ridică în braţe.

— Hai, Siebel! Hai să mergem acasă! spuse el. Mângâind-o pe spate.

Ea încuviinţă, apoi îşi întoarse capul vrând să îi mulţumească, din nou, femeii care o salvase, însă aceasta nu mai era acolo. Siebel se încruntă. Când dispăruse? Oftă. Ar fi putut să meargă după ea, acum că îl avea pe Malcolm lângă ea, însă era prea înspăimântată pentru a mai face un pas înapoi, în cloaca aceea din care abia scăpase cu viaţă.

— Malcolm, lasă-mă jos! Pot să merg! spuse ea. Iar Malcolm îi făcu pe plac, fiind şi el destul de extenuat.

— Să nu mai fugi niciodată aşa, Siebel! Ţipă la mine! La mama! Urlă! Dar nu mai fugi! Vezi ce ţi s-a întâmplat? întrebă el, arătând spre obrazul ei. Dacă păţeai ceva mai

rău?

Siebel îşi lăsă privirea în pământ, iar Malcolm oftă.

— Să nu mai fugi! Nici nu ai idee cât te-am căutat, cât de îngrozit am fost gândindu-mă că eşti singură în ditamai oraşul. Da, ai mai fost la Londra, spuse el, când ea dădu să protesteze, însă este uşor chiar şi pentru o persoană care a trăit o viaţă întreagă în Londra să se rătăcească, darămite tu.

— Îţi era frică să nu îţi dispară mireasa? întrebă ea, uitându-se în ochii lui.

Însă, deşi până acum Siebel folosea un ton sarcastic când venea vorba despre căsătoria lor, acum vorbise pe un ton glumeţ, ceea ce îl făcu pe Malcolm să ridice dintr-o sprânceană.

— Nu voiam să apar ca un ratat în ziua nunţii mele, ştii? Să fiu părăsit de mireasă. Îţi dai seama cum ar fi? întrebă el, uitându-se la ea. Doar sunt duce! spuse el, făcându-i cu ochiul.

Siebel ridică din sprâncene. De ce nu fusese atât de glumeţ şi când venise pentru prima oară la ea? De ce fusese rigid şi sumbru? Poate acum era drăguţ cu ea numai ca să o ajute să treacă peste incidentul la care tocmai fusese părtaşă.

Cei doi mergeau unul lângă celălalt. Nu mai era mult până la casa lui Malcolm, deşi, ca să fie sinceră, fiecare casă pe lângă care trecea i se părea că este a lui. Însă, când în sfârşit ajunseră, inima i se strânse. Cu fiecare treaptă pe care o urca, parcă o piatră apăsa şi mai tare asupra inimii ei. Când Malcolm puse mâna pe clanţă, ea îl opri.

— Nu ar fi mai bine dacă m-ai duce la un hotel? Sau… nu ştiu… altundeva în afară de casa ta? spuse ea, lăsându-şi privirea în jos.

Iniţial, el o privi ciudat, însă apoi îşi dădu seama la ce se referea Siebel. Nu voia să se întoarcă în casa lui. Şi pe bună dreptate, s-ar putea spune, dat fiind felul în care mama lui se purtase cu ea.

— Siebel…

— Malcolm, ştiu că este mama ta şi ştiu cât ţii la ea, însă... crede-mă... nu vreau să fiu un inconvenient pentru nimeni, iar mama ta s-ar simţi mult mai bine dacă eu aş sta cât mai departe de ea, până când ne căsătorim. „Dacă o să ne căsătorim!” completă ea în gând.

Malcolm o strânse de mână şi o privi. Cumva, voia să o asigure că totul o să fie bine, să se asigure şi pe el că totul o să fie bine. În plus, nu ştia de ce, dar ura să vadă acea expresie îngrijorată pe faţa ei. Iar acum era şi puţin speriată. Unde era fata care îl refuzase în faţă? Care era implicată în afaceri cu contrabandişti şi care îi tratase rana? O voia înapoi! Această Siebel îngrijorată nu era deloc pe placul lui. Aşa că încercă să destindă atmosfera.

— Nu îţi face griji, Siebel! Mama va înţelege că tu o să te căsătoreşti cu mine, indiferent de ceea ce vrea ea. Înainte să ies să te caut, am informat-o că are o săptămână la dispoziţie să pregătească balul de logodnă, nici o zi în plus.

Şi, spunând asta, Malcolm o îmbrăţişă, iar ea oftă. Cu toate că el spusese că mama lui nu va mai avea nici o problemă cu căsătoria, ea, pur şi simplu, nu putea crede asta. Iar gândul de a sta în aceeaşi casă cu ea o îngrozea.

Ridică mâna şi deschise uşa. Malcolm intră în casă, însă ea nu făcu acelaşi lucru. De fapt, nu făcu nici măcar un pas.

— Curaj, Siebel! Mă duc să tai capul balaurului şi apoi o să ţi-l aduc, spuse el, în glumă, încercând să o liniştească.

Ea înghiţi în sec, apoi intră în casă. Reîntorcându-se în salon, Malcolm îi luă mâna şi o ţinu strâns în mâna lui.

În salon, ducesa stătea pe divan, făcându-şi vânt cu evantaiul, în timp ce o mână o ţinea, în continuare, la inimă. În momentul în care îi văzu pe cei doi cum se ţin de mână, faţa ei deveni vânătă.

— Ce... ce... ce înseamnă asta? întrebă ea, ridicându-se şi privindu-i pe cei doi cu flăcări în ochi.

— John! îl strigă Malcolm pe majordom, care veni imediat la el.

— Înălţimea Voastră! spuse el, făcând o reverenţă.

— Te rog du-o pe viitoarea mea soţie în camera pe care ai pregătit-o pentru ea, spuse el, apoi îşi întoarse privirea spre Siebel. Du-te cu el. Ţi-am promis ceva pe drum şi am de gând să mă ţin de cuvânt, continuă el, făcându-i cu ochiul.

Ea dădu din cap, apoi plecă pe urmele majordomului. Rămas singur cu mama sa, Malcolm îi aruncă o privire plină de ură. Ea îşi aruncă evantaiul deoparte, apoi făcu câţiva paşi, ajungând până în dreptul fiului său.

Stătu câteva secunde, încercând să se calmeze. Nu voia să mai facă încă o scenă în faţa lui. Voia doar să îi bage minţile în cap, să îi dea de înţeles că o căsătorie cu o asemenea fată nu era doar în detrimentul ducatului, dar şi al lui, ca om. Însă, văzând că Malcolm nu zice nimic, doar stă şi o priveşte, cu sprânceana ridicată, îşi pierdu şi ultima fărâmă de calm.

— Eşti un prost, Malcolm! Un prost! Dacă o să te căsătoreşti cu femeia aia, o să ne faci de râs! Pe toţi! Malcolm, uită-te la mine! Dacă te căsătoreşti cu femeia aceasta, te reneg! spuse ea, uitându-se la el.

Acesta o privi în ochi pentru câteva secunde. Îşi dădu seama că, într-o anumită măsură, mama lui avea dreptate.

Căsătoria cu Siebel avea să provoace un scandal. Însă, odată ce pornise pe acest drum, avea să ajungă la destinaţie. Şi nimeni nu avea să îl oprească; nici mama lui, nici nimeni altcineva; nici măcar Siebel. Avea să îşi îndeplinească promisiunea făcută tatălui său; îl făcuse mândru toată viaţa şi voia să îi respecte amintirea.

Un minut întreg nu spuse nimic. Continua să îşi privească mama, într-un fel anume. O combinaţie de nervozitate, dar, undeva în spatele ochilor lui albaştri, se putea observa şi un strop de amuzament. Avea să îi amintească mamei lui un lucru: acum el era ducele, nu mai era un copil. Nu reuşise să îl manipuleze nici atunci, darămite acum.

— Mamă, singura renegare de care m-aş fi putut teme era cea a tatălui meu, nicidecum a ta. Şi, sincer, mă gândesc destul de serios să îţi cumpăr o casă şi să te muţi

acolo. Nu uita că eu sunt ducele, iar Siebel va fi ducesa mea, în timp ce tu eşti ducesa mamă. Aşa că, dacă vrei să mai stai aici, învaţă să îmi tratezi soţia cu respect sau, măcar, învaţă să nu o mai superi.

— Dar Malcolm…

— Mamă. Îţi dai seama că nu o să te ascult, indiferent ce ai avea să îmi spui în acest moment. Un singur lucru vreau să îţi mai spun! Ai o săptămână să organizezi balul de logodnă! Îţi doresc o seară frumoasă!

Şi, spunând asta, se îndreptă spre biroul lui. Avea nevoie de un pahar cu coniac, unul cât mai tare.

Se aşeză la birou şi îşi turnă coniacul în pahar. Ridică paharul la nivelul flăcării lumânării şi privi, pentru câteva secunde, cum îşi schimbă coniacul culoarea la lumină, devenind mai deschis. Cam aşa era şi Siebel, ca această băutură. Închisă, acidă, tupeistă. Curajoasă. Însă când era faţă în faţă cu lumina – cu pericolul – se deschidea. Îşi arăta temerile, fricile. Însă Malcolm devenise conştient de un lucru: la fel ca şi coniacul din pahar, Siebel avea să fie savuroasă! Şi, spera el, că nu avea să îi dea prea multe bătăi de cap.

Oftând, dădu coniacul peste cap. Nu avea chef de nimic altceva. Închise ochii şi ducându-şi mâinile la tâmple, începu să le maseze. Îl dureau. Mai mult, era sigur că, de acum înainte, aveau să îl tot doară, mai ales acum, că mama lui era pornită împotriva căsniciei. Sigur nu îi convenea faptul că fusese ameninţată, dar până la urmă trebuia să înţeleagă un lucru: ea nu putea să îşi asume rolul pe care tatăl său îl jucase în viaţa lui. Nimeni nu putea să îl înlocuiască. Acel loc din inima lui avea să rămână gol pentru totdeauna.

Se ridică din fotoliu, ieşi din birou şi urcă scările spre camera lui. Însă, ajuns în faţa camerei lui Siebel, se opri o secundă. Nu ştia ce să facă. Stătuse ceva timp în birou, poate chiar o oră, căzut pe gânduri. Probabil Siebel dormea deja. Îşi lăsă fruntea să se lipească de uşa ei şi oftă. Intrase într-un joc pe care nu ştia cum să îl joace. Avea să se prindă pe parcurs de tot ce înseamnă căsnicie şi tot ce ţine

de ea. Sau, cel puţin, încerca să se convingă că aşa trebuia să fie.

Ştia că trebuia să îndeplinească ultima dorinţă a tatălui său, că trebuie să se căsătorească şi să ofere un moştenitor ducatului, însă... Putea să facă asta când, în inima lui, nu îşi dorea acest lucru? Putea să găsească el motivaţia necesară pentru a merge mai departe cu acest joc? Era în stare să joace acest rol? Avea toate aceste întrebări în minte şi nu avea nici măcar o idee dacă putea să găsească un răspuns; iar asta îl descuraja şi mai mult.

Îşi îndreptă spatele şi se duse spre camera lui. Se aşeză comod pe pat, apoi se uită spre tavan, oftând. Încercă să adoarmă, însă nici măcar asta nu reuşi, căci fu cuprins de alte gânduri. Aşa îşi petrecu toată noaptea, cuprins de nelinişti, cu ochii în tavan.

Acea săptămână trecu cu viteza luminii. Chiar dacă mama lui nu voise, iniţial, să facă nimic pentru Siebel, dându-şi seama că Malcolm vorbise serios cu privire la mutatul ei în altă casă, încercă să îl îmbuneze şi se ocupă de pregătirile pentru bal. Şi, deoarece îi dăduse atât de puţin timp pentru a organiza un astfel de eveniment, fu nevoită să apeleze la toate secretele şi trucurile necesare.

O duse pe Siebel la modistă, pentru a-i coase rochia de bal. Şi, deşi nu îşi suporta viitoarea noră, fu nevoită să admită că rochia pe care o alesese Siebel era chiar frumoasă; de un albastru marin şi împodobită cu perle fine, rochia arăta superb. Avea mânecile bufante, din voal alb, iar pe marginea lor era dantelă albastră. Tivul era împodobit cu boboci albi, iar la linia decolteului, unul în V, erau cusute perle mai mici.

Deşi aproba alegerea făcută, mai mult de atât ducesa nu avea de gând să admită. Şi nici nu îi adresase vreun cuvânt lui Siebel, nici când se duseseră la modistă, nici când plecaseră de la ea.

Siebel stătea acum în faţa oglinzii din camera ei, privindu-se. Arăta ca o altă femeie. O necunoscută! Niciodată nu avusese o rochie atât de fină, atât de frumoasă. Şi era pentru prima oară când participa la un bal;

se simţea năpădită de emoţii. De ruşine, nici măcar nu îi spusese lui Malcolm că nu ştie să danseze, deşi adevărul era că nu prea îl văzuse pe Malcolm în ultimele zile.

Auzi o bătaie în uşă, înainte de a se deschise, iar Malcolm paşi înăuntru. O analiză din cap până în picioare şi un zâmbet apăru pe faţa lui.

— Eşti gata să devii doamna momentului? întrebă el, privind-o în ochi.

— Sinceră să fiu, nu! Malcolm, trebuie să îţi spun ceva! spuse ea. Însă el scoase o cutie de la spate, deschizând-o.

Lui Siebel îi dădură lacrimile văzând inelul. Atât de elegant, atât de frumos! Până în urmă cu o săptămână avea seri în care se culca flămândă, iar acum avea pe deget un inel cu diamant şi era pe cale să devină ducesă, chiar dacă ea nu îşi dorea asta cu adevărat.

— O ducesă trebuie să aibă un inel pe măsura ei, spuse el, privind-o.

Apoi o lua de mână şi ieşiră împreună din cameră. Aplauzele începură să se audă când cei doi intrară în sală, însă se diminuară după ce majordomul făcu prezentările.

— Înălţimea Sa, ducele de Tottenham şi Lady Siebel Farrot!

Murmurele care începură să se audă în sala o făcură pe Siebel să înghită în sec. Iar ţipătul care se auzi o făcu să se dea un pas în spate.

Făcându-şi loc prin mulţime, Lady Elizabeth Barton, care se întorsese în Londra doar cu o zi înaintea verişoarei sale, se arătă şocată şi nervoasă.

— Asta nu poate fi adevărat! Înălţimea Voastră, am impresia că aţi fost înşelat de această femeie infamă. Aceasta este fiica contelui de Sprint, un cartofor şi un alcoolic, un om fără scrupule, un bărbat care nu face altceva decât să aducă ruşine clasei din care face parte. Credeţi că fiica lui e mai bună? O neruşinată! Femeia asta este un adevărat monstru!

Siebel nici nu îşi dăduse seama când începuse să plângă. La finalul discursului verişoarei sale, chipul îi era

scăldat în lacrimi. De când venise la Londra, fusese umilită mai mult ca oricând. Iar Malcolm nu înţelegea asta. Nu o lăsa să se întoarcă în Cornwall, acolo unde i-ar fi fost bine, unde era locul ei, unde se simţea ea acasă. Ea era străină de această lume şi, având în vedere modul în care se comportau cu ea, nici măcar nu voia să se afle printre astfel de oameni.

Malcolm se uită la ea, apoi, cu degetul mare, îi şterse lacrimile de la ochi. După care făcu un pas spre Elizabeth, aceasta dându-se un pas în spate.

— Femeia pe care o jigneşti este viitoarea mea soţie, viitoarea mea ducesă. O femeie mai înaltă în rang decât tine. Iar femeia cu care urmează să mă căsătoresc este minunată, tu nu ajungi nici măcar la degetul ei mic. Aşa că, învaţă să îţi controlezi limbajul în faţa mea sau a lui Lady Siebel, având în vedere că eşti doar o biată marchiză.

Apoi îşi ridică privirea şi îi cercetă pe cei din mulţime.

— Cine nu este aici ca să împartă fericirea cu noi, este liber să plece. Nu vreau ipocriţi în casa mea. Însă, dacă rămâneţi, trebuie să îmi trataţi logodnica cu respect, altfel o să vedeţi de ce este în stare ducele de Tottenham!, spuse el.

Îşi întoarse imediat privirea spre Siebel şi văzu recunoştinţa din privirea ei. Apoi, deşi îşi dădu seama că face un lucru total nepotrivit, mai ales în faţa unei astfel de mulţimi, o prinse de mijloc şi o trase în braţele lui, sărutând-o pe frunte.

*

În celălalt capăt al Londrei, contele Farrot nu ştia de evenimentul fericit pe care fiica lui îl trăia. Nu ştia că urmează să devină ducesă. De fapt, el avea în minte un alt plan pentru ea, un plan nu la fel de plăcut.

— Încă o mână! îi spuse el bărbatului din faţa lui, un nobil mai în vârstă decât el.

Acesta îl privi, apoi începu să râdă; avea un râs de-a dreptul grotesc. Începu să amestece cărţile, însă nu le puse

pe masă.

— Ţi-am luat deja totul, Farrot! Nu mai ai nimic care să mă tenteze! spuse bărbatul, continuând să râdă.

Contele, pe de altă parte, nu gândea aşa. Avea nevoie de încă o mână de cărţi. Era disperat. Încă o mână şi avea să îşi recupereze averea. Încă o mână! O carte! O carte şi avea să recupereze totul! Nu îi trebuia mai mult.

Închise ochii, iar mâinile începură să îi tremure. Trebuia să ţină cărţile în mâini. Simţea nevoia asta. Ar fi avut nevoie de încă un pahar cu whisky, însă nu mai avea niciun ban. Cu o carte, cu o carte ar rezolva totul! Şi-ar lua banii înapoi şi şi-ar putea permite paharul cu whisky. Era ca o otravă pentru el. Decăzuse atât de mult din cauza viciilor lui! Alcoolul şi pariurile deveniseră o obsesie, una de care nu putea scăpa.

Îl văzu pe lord că vrea să se ridice de la masă, aşa că se grăbi să îl oprească.

— Stai! Am ceva ce te-ar tenta! O pun la bătaie pe fiica mea! spuse el, fiind convins că va câştiga.

Capitolul 6

A doua zi după bal, Siebel dormi până târziu. Era obosită şi avea să îi ia mult timp să îşi revină. Tânjise atâta vreme după un bal, iar acum, când, în sfârşit, avusese parte de unul, îşi dădu seama că era tare obositor. De aceea, nici măcar la ora trei după amiaza, când camerista Molly intra în camera ei, Siebel nu se trezise.

Molly trase draperiile încercând să îi dea de înţeles că ar trebui să se trezească, însă Siebel doar mormăi ceva.

Însă, după ce stătu un minut pe gânduri şi chibzui, îşi dădu seama că trebuia să respecte ordinele ducelui, mai ales fiindcă el era cel care o plătea. Aşa că dădu ocol patului şi se apropie, încet, de Siebel. Îi puse mâna pe umăr şi, încetişor, începu să o zgâlţâie.

— Milady, Milady! Trebuie să vă treziţi! spuse ea,

încet. Siebel o auzi.

De fapt, o auzise încă de când intrase, căci uşa de la camera ei avea un scârţâit îngrozitor. Totuşi, crezu că dacă o să se prefacă, în continuare, adormită, camerista avea să plece, lucru care, bineînţeles, nu se întâmplă.

— Milady, treziţi-vă! Ducele a zis să fiţi gata într-o oră! Molly continuă să o zgâlţâie şi îi vorbi pe un ton puţin mai ridicat.

— De ce trebuie să fiu gata? mormăi Siebel, însă, din fericire, camerista fu destul de aproape de ea ca să o audă.

— Oh, Milady! Haideţi, ridicaţi-vă din pat! Ducele vă aşteaptă jos, într-o oră, iar eu trebuie să vă ajut să vă îmbrăcaţi şi să vă coafaţi, spuse ca, dându-se un pas în spate.

Siebel se ridică în şezut, îşi dezmorţi oasele, apoi îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un căscat. Nu dormise foarte mult noaptea trecută. Avusese atâtea gânduri legate de verişoara ei şi de Malcolm, încât nu reuşi să adoarmă. Abia spre dimineaţă, somnul o cuprinse, iar acum încerca să nu fie morocănoasă, deşi nu prea reuşea.

— Molly, de ce trebuie să mă îmbrac şi să mă coafez? A zis ducele unde trebuie să mergem? întrebă ea, încă o dată, văzând că fata nu îi spusese nimic.

— Oh, Milady! Nu, nu mi-a spus! A zis doar să vă grăbiţi, atâta tot!

Siebel încuviinţă, apoi, se ridică, cu greu, din pat. Nu îşi mai luă pe ea halatul de noapte. Era doar în cămaşa de noapte, însă nu avea să o vadă nimeni în afară de Molly, aşa că nu se stresă să se îmbrace. Se duse în colţul camerei, acolo unde era un lavoar şi un ulcior cu apă rece, numai bună să îi alunge somnul de pe gene.

Se spălă cu apă rece pe faţă, apoi se întoarse spre Molly. Aceasta îi făcu semn să vină spre scaunul aflat în faţa oglinzii, iar Siebel se aşeză acolo. Camerista luă peria în mâini, apoi începu să o treacă prin şuviţele ei, drepte şi dese, care erau cam încâlcite. De câteva ori, camerista o trase mult prea tare de păr, iar micuţa contesă fu nevoită să se muşte de limbă ca să nu zică ceva. Ar fi avut tot

dreptul să o facă, însă adevărul era că nu se simţea în largul ei înconjurată de atâţia servitori. Deşi Meredith era camerista ei în Cornwall, nu o ajuta cu prea multe, deoarece Siebel învăţase de mică să se descurce singură cu toate lucrurile.

I se părea ciudat să fie pieptănată. Singurul lucru pe care îl făcea Meredith pentru ea era să îi împletească părul într-o coadă, la spate, şi făcea asta doar pentru că Siebel nu se descurca singură. Dacă ar fi putut, atunci, cu siguranţă, nu i-ar fi cerut ajutorul lui Meredith.

— Milady, ce coafură aţi dori azi? întrebă camerista, când îi termină de descâlcit părul.

— Ăăă…

Siebel rămase pe gânduri o secundă. Ea nu ştia nici o coafură, nu ştia ce se purta acum în Londra. Nu o interesaseră niciodată astfel de lucruri şi, chiar dacă ar fi interesat-o, Meredith nu ar fi ştiut niciodată să le realizeze.

— Poţi să îl împleteşti? întrebă ea, iar camerista făcu ochii mari.

— Să îl împletesc? Milady, aveţi părul mult prea frumos pentru a-l purta împletit. Cred că o să vă fac un coc, aveţi faţa mică şi cred că v-ar sta foarte frumos.

Siebel încuviinţă, căci mai mult de atât nu ştia ce poate face. Rămase tăcută, lăsând-o pe Molly să o coafeze. Acele de păr erau înşirate pe măsuţa din faţa ei. Nu le observase până atunci. Luă unul între degete şi aproape începu să plângă când văzu că în capătul lui era o perlă. Până de curând umblase în rochii vechi şi îşi legase mereu părul cu o panglică, iar acum purta perle în păr? Clipi de câteva ori, încercând să nu plângă. Nu ar fi vrut ea Molly să o vadă aşa.

Rămase tăcută, ţinând, în continuare, acul de păr în mână, strângându-l cu toată puterea. Înghiţi în sec de câteva ori, însă rămase cu privirea aplecată. Nu se uita nici măcar o secundă în oglindă, până când Molly nu îi zise că este gata.

Încet, temătoare, îşi ridică privirea. Ceea ce văzu în oglindă o şocă. Nu! Nu era ea! Ea nu putea fi atât de…

frumoasă! Sau poate putea? Suspină! Părul îi era prins în vârful capului, într-un coc. De-o parte şi de cealaltă a cocului erau două codiţe împletite, care îl înconjurau. Din loc în loc, în codiţe erau înfipte acele de păr cu perle, care străluceau în părul ei negru ca abanosul.

— O! Molly, este atât de… atât de…

— Milady! spuse ca, zâmbind. Arătaţi foarte frumos. Sunteţi frumoasă! Aseară, la bal, aţi fost de-a dreptul minunată! Noi, servitorii, ne-am oprit din treburile noastre numai pentru a vă privi. Ne mândrim cu o stăpână aşa frumoasă, spuse ea, iar Siebel, ruşinată, încercă să schimbe subiectul.

— Ajută-mă să îmbrac rochia, Molly! Nu am vrea să-l facem pe duce să aştepte mai mult decât trebuie.

Molly se conformă imediat. Se duse la dulapul din dreptul patului şi scoase de acolo o rochie roz. O ajută să îşi pună corsetul peste cămăşuţa de noapte, iar Molly o strânse atât de tare, încât Siebel simţi că rămâne fără aer. O ajută apoi să îmbrace rochia. Deşi răbdarea îi lipsea cu desăvârşire, stătu tăcută cât timp camerista îi închise cei treizeci de nasturi mici, tot din perle. Apoi ieşi din cameră, fără a se mai uita în oglindă. Era convinsă că, dacă avea să facă asta, lacrimile aveau să îi apără din nou în ochi şi plânsese deja destul.

Coborî scările, însă nu îl văzu nicăieri pe Malcolm. Vru să îl caute pe majordom pentru a-l întreba unde îl putea găsi pe duce, însă nu fu nevoie, deoarece îi auzi vocea venind dinspre salon. Şi nu numai vocea lui, dar şi pe cea a mamei lui.

Deşi se apropie de salon, nu intră. Se lipi de perete, încercând să audă mai bine discuţia pe care o purta Malcolm cu mama lui, scorpia.

— Chiar nu poţi să vii şi tu? Mamă, mergi în fiecare săptămână la croitoreasă şi atunci când am nevoie să mă însoţeşti, pe mine şi pe viitoarea mea soţie, nu o faci? întrebă el, vizibil mânios.

— Cred că am fost destul de clară când am zis că nu o vreau pe acea… acea… femeie – spuse Lady Diana, printre

dinţi – în familia mea. Ţi-am organizat balul de logodnă. Mi-am călcat pe orgoliu şi am făcut-o. Ne-am făcut de râs în faţa întregii societăţi şi nu am zis nimic seara trecută, am tăcut. Însă să mă afişez pe străzile Londrei alături de ea? Nu o să fac niciodată asta, Malcolm! Ascultă-mă bine, niciodată nu o să fac asta! Niciodată!

Malcolm strânse din pumni. Mama lui nu voia să mai facă niciun sacrificiu.

— Deci nu eşti alături de mine, nu-i aşa? Foarte bine, mamă! Dacă nu eşti alături de mine, atunci eşti împotriva mea! Dar să ştii că am început deja demersurile pentru a primi o dispensă specială; până la sfârşitul săptămânii o să mă căsătoresc cu Siebel, chiar dacă voi fi doar eu şi ea la nuntă! spuse Malcolm, printre dinţi.

El îi întoarse spatele şi vru să iasă din cameră, însă vocea mamei sale îl opri.

— De ce faci asta, scumpule? De ce vrei să te căsătoreşti cu ea? De ce, Malcolm?

— Poate dacă ai fi reacţionat altfel, ţi-aş fi spus mamă, însă, având în vedere atitudinea ta, am un singur răspuns pentru tine. Nu te priveşte viaţa mea! Şi nici alegerile mele nu te privesc!

Malcolm ieşi din încăpere şi o găsi pe Siebel stând lângă perete. Vru să spună ceva, însă realiză că ea auzise toată discuţia, aşa că o apucă de mână şi o trase după el, fără să îi mai spună nimic. Nici Siebel nu zise nimic. Doar îl urmă. Se urcară în trăsură, aşezându-se unul pe o banchetă, iar celălalt pe cealaltă. Stăteau faţă în faţă, iar când Siebel îşi ridică privirea spre el, văzu că Malcolm o priveşte insistent. Avea atâtea întrebări pentru el. Nu ştia însă dacă acum era momentul potrivit. Poate ar fi trebuit să tacă, însă curiozitatea o împingea de la spate.

— Malcolm?

— Nu acum, Siebel! îi tăie el vorba, apoi îşi întoarse capul spre geam, fără să îi mai arunce nici măcar o privire, până în momentul în care ajunseră în faţa magazinului croitoresei.

Atunci îi întinse mâna, pentru a o ajuta să coboare,

însă Siebel nu îi acceptă ajutorul şi coborî singură. Trecu apoi pe lângă el şi intră în magazin. Malcolm mârâi, apoi închise ochii şi încercă să se calmeze. Ar fi vrut ca, măcar odată, femeia cu care urma să se căsătorească, peste doar câteva zile, să nu mai fie atât de încăpăţânată. Dar Siebel... Ei bine, Siebel era Siebel, iar încăpăţânarea făcea parte din ea.

O urmă şi el în magazin. Ea se aşezase pe o canapea, ţinându-şi mâinile împreunate, aşteptând ca modista să termine de vorbit cu o altă femeie. Malcolm se încruntă. Urma să fie ducesă. Nu trebuia să aştepte la rând. Oftă! Siebel avea multe de învăţat.

— Madame Laconne! spuse Malcolm, atrăgându-i atenţia modistei.

— Oh, vai, Înălţimea Voastră! spuse ea, făcând o reverenţă. Cu ce ocazie aţi intrat în magazinul meu modest?

Malcolm îşi dădu ochii peste cap. O luă de mână pe Siebel, iar aceasta se ridică imediat de pe canapea.

— Logodnica mea are nevoie de o rochie de mireasă şi de o garderobă nouă. Sincer, Madame, am fost dezamăgit când am văzut că logodnica mea, viitoarea ducesă de Tottenham, a fost nevoită să aştepte pentru a putea discuta cu dumneavoastră, spuse el, iar Siebel îl strânse de mână.

— Înălţimea Voastră, eu nu... Oh, vai! Oh, vai! Milady, îmi pare atât de rău! Vino, vino! Imediat o să îţi iau măsurile! spuse modista, luând-o de mână pe Siebel.

— Nu, nu este nicio pro...

Siebel încerca să o asigure pe biata femeie că nu se supărase pentru că aşteptase, însă privirea pe care i-o aruncă Malcolm o făcu să îşi muşte limba.

— Două zile! spuse Malcolm, dintr-odată.

— Poftim? întrebară modista şi Siebel, în acelaşi timp.

— Vreau ca rochia de mireasă să fie gata în două zile. Nu vreau o mireasă fără rochie de mireasă, spuse Malcolm, sigur pe el. Era convins că în două zile avea să facă rost de dispensa necesară.

— Dar, Înălţimea Voastră, este imposibil, am atât de multe…

— Două zile, Madame! Te asigur că va merita efortul, spuse Malcolm. Se aşează apoi pe canapea, exact în locul în care stătuse Siebel cu doar puţin timp în urmă.

Femeia încuviinţă, apoi o duse pe Siebel spre atelier, pentru a-şi alege culoarea şi materialul pentru rochie; totodată pentru a-i lua măsurile. Siebel începu să privească culorile disponibile. La puţin timp, Malcolm le urmă, însă nu zise nimic, iar ea nici nu îşi dădu seama că este acolo.

— Această culoare este foarte frumoasă! spuse ea, luând materialul în mână.

— Nici nu mă gândesc! spuse Malcolm, speriind-o şi făcând-o să scape materialul din mâini.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, vrând să se aplece pentru a lua bucata de material căzută, însă el o opri.

— Ai purtat muselină toată viaţa, Siebel! Nu mai eşti o ţărăncuţă acum, urmează să devii ducesă! O ducesă se îmbracă în satin şi mătase şi nu poartă culori şterse. Nu, la nunta noastră, trebuie să străluceşti. Madame, cred că logodnica mea ar vrea să vadă mătasea albastră, spuse el, iar aceasta încuviinţă din cap.

— Malcolm!

— Nu mă contrazice, Siebel! Ştii, la fel de bine ca mine, că am dreptate. O ducesă…

— Nu am vrut să fiu o nenorocită de ducesă!

— Ei bine, se pare că nu ai de ales, aşa că ai face bine să te supui noului tău statut!

Siebel strânse din dinţi şi încuviinţă. Malcolm o prinse de mână şi o ţinu strâns, de parcă i-ar fi fost frică să nu plece undeva. Adevărul era că, dacă ar fi avut posibilitatea, o parte din ea ar fi plecat, ar fi fugit cât mai departe de el.

Însă, cealaltă parte… acea parte ar fi rămas lângă Malcolm.

— Siebel, nu vreau să mă cert cu tine!

— Ştiu, ştiu, vrei doar să mă comport ca o ducesă. Ei bine, Malcolm, nu ştiu să fac asta. Nu am avut niciodată o profesoară de etichetă şi de bune maniere. Nu ştiu cu ce

furculiţă se mănâncă prima dată, nu ştiu să fac corect o reverenţă, nu ştiu multe. Cred că… cred că…

— Nici să nu te gândeşti să spui ceea ce cred eu că o să spui. O să te căsătoreşti cu mine, Siebel, peste două zile, şi o să înveţi să fii o ducesă. Eu o să te ajut! Nu te las singură! spuse el, neştiind de ce rostise acele cuvinte.

Planul lui era altul, însă se pare că inima o luase înaintea raţiunii, iar asta nu era bine deloc.

*

Siebel se uita în oglindă. Mănuşile de mătase îi îmbrăcau elegant degetele fragile. Privindu-se, îşi dădu seama că nu arătase niciodată atât de mică. Rochia de mireasă, de un albastru deschis, avea năsturei din perle la spate. Din corset porneau două fâşii mari de pânză galbenă, acelaşi material regăsindu-se şi în mânecile rochiei.

Malcolm avusese dreptate. Trecuseră doar două zile de la întâlnirea dintre Siebel şi modistă, iar acum era pe cale să se căsătorească. Se pare că ducele de Tottenham era un om determinat, cu foarte multe relaţii, având în vedere că reuşise să facă rost de dispensa în două zile, aşa cum spusese.

Arunca încă o privire în oglindă. Era frumoasă! Era, cu adevărat, frumoasă! Dar, cu toate acestea, ea nu se simţea frumoasă. Se simţea ca o impostoare. Urma să devină ducesă, însă în inima ei era tot contesa de Sprint, femeia care intrase în afaceri periculoase pentru a ajuta oamenii săraci din satul ei. Acum avea să devină o persoană importantă. Singura diferenţă era că ea nu se simţea deloc importantă, ba chiar lipsită de valoare; se simţea un obiect în mâinile lui Malcolm, pe care el îl utiliza după bunul lui plac, fără a se gândi la sentimentele ei. Şi, dintr-un anumit punct de vedere, chiar aşa se întâmplase. Chiar dacă îi luase apărarea în faţa oamenilor importanţi din înalta societate, el o pusese, până la urmă, faţă în faţă cu ei.

— Eşti gata? întrebă Malcolm, apărând în pragul uşii.

— Gata pentru ce? întrebă ea, întorcându-se cu faţa spre el. Să mă căsătoresc cu tine sau să devin ducesă? Răspunsul, dragul meu, este nu, la ambele întrebări.

Malcolm oftă. Îşi dădu foarte uşor seama că femeia din faţa lui nu era deloc fericită. Însă ce putea face? Să nu îşi mai respecte promisiunea? Nici nu se punea problema. Să anuleze nunta pentru a o curta pe Siebel aşa cum trebuia? S-ar fi făcut de râs mai rău decât se făcuse până în prezent.

Nu. Trebuia să continue cu planul iniţial. Încercând să o facă pe Siebel să se simtă mai bine, se duse în faţa ei, îi puse mâinile pe obraji, o privi în ochi şi îşi îndulci glasul când îi spuse:

— Îmi pare rău, Siebel. Chiar îmi pare rău, însă nu pot să te las să pleci. Dar o să îţi dai seama că a fi căsătorită cu mine nu este chiar atât de rău pe cât îţi închipui. O să te ajut financiar ca, la rândul tău, să îi ajuţi pe oamenii din Cornwall, însă nu vreau ca nici măcar un singur penny să ajungă în mâinile tatălui tău, spuse el, uitându-se în ochii ei.

Siebel pufni în râs. La câte îi făcuse tatăl ei, asta nu avea să fie, cu siguranţă, o problemă. Chiar dacă era tatăl ei, era un om egoist, care se pusese mereu pe el pe primul loc, făcându-şi toate plăcerile, secătuind toate resursele pe care familia le mai avea.

Siebel îl privi. Malcolm nu era un om rău, îşi dădu seama de asta. Era, mai degrabă, rigid şi secretos, însă nu rău. Ştia că avea să îi ajute pe oamenii din Cornwall, deoarece era un om de cuvânt. Şi ştia că nu avea să se poarte rău cu ea.

— Se pare că ai dreptate, zise ea, schiţând un zâmbet. Sunt şi câteva avantaje în a fi căsătorită cu tine. Măcar nu o să îl mai văd vreodată pe tatăl meu.

El îi zâmbi, apoi îi întinse mâna, dându-i de înţeles că este timpul să plece, altfel aveau să întârzie la propria nuntă.

— O să îmi spui vreodată? întrebă ea, înainte să îl ia de mână.

— Ce anume? întrebă el, uitându-se în ochii ei.

— Motivul pentru care nu mă laşi azi să plec, pentru care m-ai cerut în căsătorie, pentru care m-ai şantajat să mă căsătoresc cu tine. O să mi-l spui vreodată? întrebă din nou, însă nu mai avu curaj să îl privească în ochi.

— Îţi promit! Nu acum, însă îţi promit că o să ţi-l spun! Cândva, Siebel, îţi dau cuvântul meu de onoare!

Ea încuviinţă din cap, apoi îl luă de braţ. Ştia că, după ziua de azi, nimic nu avea să mai fie la fel, nici măcar ea. Însă, de un singur lucru era sigură: oricât de mult timp i-ar lua, chiar şi întreaga viaţă, avea să îl facă pe Malcolm să o iubească. Văzuse ce însemnase o căsătorie lipsită de iubire, la părinţii ei, şi îşi jurase că nu avea să treacă, niciodată, prin asta.

Da, avea să aibă o căsnicie bazată pe iubire, chiar dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care avea să îl facă în viaţă. Începea deja să îl cunoască mult mai bine pe Malcolm şi îşi dădea seama, încet, încet, că sub masca sa de duce rigid şi mândru, se află un om cu o inimă mare, un om care a fugit după ea pentru a o căuta, un om care i-a luat apărarea în faţa unei săli pline cu nobili. Da, ea începea deja să se îndrăgostească de el, însă nu era neapărat nevoie ca el să ştie asta.

Coborâră împreună scările, apoi ieşiră din casă. Trăsură îi aştepta, iar vizitiul le deschise uşa imediat ce îi văzu. Siebel nu avea bonetă pe cap, aşa cum cerea eticheta. Malcolm insistase să nu poarte un lucru atât de hidos, iar ea răsuflase uşurată când auzise asta.

Când amândoi se aşezară comod pe bancheta trăsurii, unul lângă celălalt de această dată, Malcolm bătu în tavanul trăsurii, iar aceasta porni din loc.

Când ajunseră la locaţia stabilită, Malcolm se dădu jos, apoi îi întinse mâna. Întinse şi ea mâna, vrând să îi accepte ajutorul, însă vizitiul lovi caii, aceştia luând-o la galop. Siebel rămase în trăsură, iar Malcolm rămase singur, în mijlocul străzii.

— Siebel! strigă acesta, însă trăsura se îndepărtase deja destul de mult de el.

Uitându-se în stânga şi în dreapta, Malcolm văzu o birjă, aşa că alergă spre ea şi îi tăcu semn birjarului.

— Prinde din urmă trăsura aia şi o să fii răsplătit pe măsură!

*

Siebel stătea pe banchetă, ţinându-şi mâinile strâns la piept. Se ruga. Nu ştia ce se întâmplase, iar frica pusese stăpânire pe ea. Lacrimile îi curgeau pe faţă şi aştepta temătoare să vadă ce avea să se întâmple cu ea. După o bună bucată de timp, când trăsura se opri, iar uşa se deschise, lui Siebel îi tresări inima. Era îngrozită! Numai gândul că cel care o răpise avea sau facă rău o înspăimânta.

Însă, cel care apăru în faţa ei fu Peter. Siebel răsuflă uşurată şi îi sări numaidecât în braţe, începând să râdă.

— Tu, şarlatan nemernic! Aproape mi-a sărit inima din piept de frică! spuse ea, râzând.

— Doar nu era să i te dăm ducelui fără să îl facem să lupte pentru tine, spuse el, zâmbind.

— Noi? întrebă ea, uitându-se la el.

Peter făcu cu mâna spre capra trăsurii, acolo unde stătea camerista ei, îmbrăcată în haine de bărbat. Ea zâmbi şi se duse numaidecât la ea, luând-o în braţe.

Peter era fratele cameristei ei; el o ajutase să intre în afacerea cu contrabanda şi, de atunci, cei doi deveniră buni prieteni. Şi, mai mult decât atât, Peter dezvoltase sentimente romantice pentru ea; o iubea, însă, de frică, nu îi spusese niciodată nimic. Singura care ştia de sentimentele lui era Meredith, însă aceasta îi promisese că nu avea să îi spună secretul.

— Ce faceţi aici? întrebă ea, uitându-se mirată la cei doi.

— Am venit să te salvăm! spuse Meredith.

Aceasta o privi încruntată, apoi îşi îndreptă privirea spre cea a lui Peter, care oftă.

— Vestea nunţii tale a ajuns până în Cornwall. Şi ne-

am dat seama că trebuie să fie ceva putred la mijloc, deoarece o doamnă care se respectă nu pleacă la oraş fără cameristă, luată pe sus de către un vizitiu! Am fi venit mai repede, însă l-am lăsat pe duce să facă primul pas.

— Şi, în plus, fratele meu te iubeşte din primul moment în care te-a întâlnit, doar că îi este frică să îţi spună. Uite, frăţioare, ţi-am uşurat eu munca, i-am spus! spuse Meredith, zâmbind.

În acel moment, Peter putea spune, cu mâna pe inimă, că îşi ura sora, deoarece nu numai ca îi dezvăluise cel mai mare secret, însă o făcuse într-un mod destul de grosolan.

Siebel, pe de altă parte, era stânjenită. Ea îl văzuse întotdeauna pe Peter ca pe un frate mai mare, pe care nu îl avusese niciodată, însă nicidecum ca pe un iubit. Iubirea ce i-o purta era una frăţească, nicidecum una romantică şi ştia că avea să îi frângă inima dacă îi spunea asta, însă nu avea ce face.

— Peter, şi eu te iubesc…

Malcolm ajunsese acolo în urmă cu doar câteva minute.

Îl plăti pe birjar după ce acesta îl lăsă cu câţiva metri mai în spate, ca să nu atragă atenţia. Decise că nu era cazul să intervină. Se pitise după un copac, ca un şcolar, privind îmbrăţişările dintre Siebel şi prietenii ei. Îl trădase! Îl trădase pe la spate, încercând să scape de el, şi, pe deasupra, îi şi spusese bărbatului din faţa ei că îl iubeşte.

Strângând din pumni cu putere, având maxilarul încordat şi o privire ucigătoare, ieşi din spatele copacului.

— Îmi pare rău că întrerup această reuniune amoroasă, doamnă, însă cred că avem o nuntă de prins, spuse ducele, cu o răceală în voce care o făcu până şi pe Siebel să se înfioare.

Îşi dădu seama că auzise tot; faptul că Peter era îndrăgostit de ea, că ea îi spusese că îl iubeşte, ca pe un frate, bineînţeles, însă cum aceste cuvinte nu fuseseră rostite, Malcolm nu avea de unde să ştie. Aşa că trăsese concluzia greşită. Şi asta numai pentru că nu încercase să o

cunoască. Dacă ar fi cunoscut-o. Şi-ar fi dat seama că orice s-ar fi întâmplat, nu s-ar fi căsătorit cu Malcolm dacă inima ei ar fi aparţinut altuia.

Siebel îşi dădu seama că degeaba ar fi încercat să îi explice acum cum stăteau, de fapt, lucrurile, căci el nu ar fi ascultat-o. Aşa că decise să deschidă subiectul după nuntă, să îl facă să înţeleagă că ceea ce auzise era doar jumătate din adevăr.

— Nu o să o iei de aici dacă ea nu vrea să meargă! spuse Peter, printre dinţi.

— Micuţă contesă, amorezul tău este chiar glumeţ. Vrei să te baţi cu mine? Foarte bine! Dacă am pus la pământ trei contrabandişti, cu tine va fi floare la ureche, spuse Malcolm, pregătindu-se să îşi dea redingota jos.

Siebel se duse însă şi îl prinse pe Malcolm de mână. Îl privi în ochi, însă văzu numai răceala în ei şi un zid gros care avea să fie foarte greu de spart.

— Aşa este, Înălţimea Ta, avem o nuntă de prins. A noastră! Am întârziat la propria nuntă, dar ce pot face? întrebă ea, privindu-l. Tu m-ai ales de soţie!

Malcolm o luă de mână şi o trase după el fără a-i arunca nici măcar o privire. O urcă în trăsură, apoi, nevoit fiind, preluă el hăţurile cailor. Ce umilitor! Ducele să îşi conducă propria trăsură. Acum ajunsese şi vizitiu şi totul din cauza contesei de Sprint!

Ajuns în locul unde urma să fie oficializată căsătoria, Malcolm îl văzu pe Edward, marchiz de Wessex, titlu nobiliar foarte vechi, stând pe o bancă. Acesta zări imediat trăsura, aşa că se ridică, începând să râdă când îl văzu pe Malcolm pe locul vizitiul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward, încă râzând.

— Scuteşte-mă, Edward! Am o nuntă de prins. Vreau să mă căsătoresc, înainte să îmi fugă mireasa, din nou!

Stând în trăsură. Siebel auzi cuvintele lui Malcolm, care o făcură să ofteze. Se dădu singură jos, fără să o ajute nimeni, apoi se duse lângă Malcolm.

— Mireasa ta e chiar aici, nu fuge nicăieri, spuse ea, luându-l de braţ.

— Pentru cât timp? întrebă el, sarcastic.

— Malcolm… Însă se opri. Neştiind ce să spună.

— Ei bine, Malcolm, nu mă prezinţi viitoarei tale soţii? întrebă Edward, încercând să destindă atmosfera.

— Siebel. El este Edward Snowflake, marchiz de Wessex. Cel mai bun prieten al meu! Acum, te rog să mă scuzi, Edward. Însă am o nuntă de prins, spuse el, trăgând-o pe Siebel după el.

Nu spusese nimănui că azi avea să se căsătorească cu Siebel. Aşa că la nuntă erau prezenţi doar ei şi Edward.

Două ore mai târziu, erau în drum spre reşedinţa lui din Somerset, căsătoriţi. El ştia unde mergeau, însă ea nu, deoarece Malcolm nu îi adresase niciun cuvânt, în afară de jurămintele matrimoniale.

Încă avea un gust amar în gură, din momentul în care o auzise spunându-i altui bărbat că îl iubeşte. Simţise cum tot cerul căzuse peste el, cum o greutate enormă se pusese atunci pe umerii lui.

— Malcolm!

— Culcă-te, Siebel! Avem drum lung de parcurs până ajungem, îi spuse el, uitându-se pe fereastra trăsurii.

— Dar unde mergem?

Întrebarea ei rămase fără răspuns, căci Malcolm nu îi mai dădu atenţie. Ştia foarte bine ce îl supărase şi nu avea să renunţe: fie că voia să o asculte sau nu. Trebuia să pornească discuţia.

— Malcolm. Bărbatul pe care l-ai văzut…

— Nu vreau să vorbim despre asta, spuse el, săgetând-o cu privirea.

— Dar eu vreau! Şi când vreau ceva, fac ceea ce vreau! Deci, dacă nu vrei să mă asculţi, ai face bine să îţi bagi degetele în urechi, spuse ea, îngâmfată, uitându-se peste umăr la el. Peter este cel care m-a ajutat să intru în afacerea… hai să-i zicem necurată. Da, afacerea necurată în care am intrat. Ţi-am spus despre el! Îţi dai seama că i-am fost recunoscătoare pentru asta şi…

— Înţelege odată, Siebel! Nu vreau să te ascult. Nu îmi pasă ce faci de acum încolo. O să mergem la Somerset,

tu o să rămâi acolo, în timp ce eu o să mă întorc la Londra şi o să îmi văd de viaţa mea. Asta ai vrut, nu? O căsătorie doar de formă. Asta vei primi.

Siebel încerca să rămână calmă, chiar încerca, însă îşi dădu seama că aşa ceva era, pur şi simplu, imposibil. În faţa unui bărbat ca Malcolm nu puteai rămâne calmă.

— Ah! Nesuferitule! Nu am vrut să mă căsătoresc deloc! Nici cu tine, nici cu altcineva, asta să fie clar! spuse ea, simţind dintr-odată cum o stare de nervi pune stăpânire pe ea.

— Foarte bine, doamnă! Aşa cum am zis, o să mă întorc la Londra, iar tu o să rămâi în Somerset. Doar avertizează-ţi iubiţelul să fie discret, nu aş vrea să se afle că sunt înşelat, mai ales cu un ţăran! spuse el, uitându-se, în continuare, pe geam.

Capitolul 7

Siebel trânti ceşcuţa de ceai pe farfurioară, fără să îi pese prea mult de zgomotul produs sau de faptul că porţelanul scump putea să se spargă. Era la moşia Fallen de două săptămâni şi simţea deja că înnebuneşte. Fiind aproape de Bath, era înconjurată de oameni din înalta societate, iar vestea nunţii ei ajunsese până aici. Sperase, din tot sufletul, ca măcar aici să aibă parte de linişte, după săptămâna nebună pe care o trăise la Londra, însă se înşelase.

Însă, cel mai tare o supără purtarea lui Malcolm. Faptul că o lăsase singură, de parcă ar fi fost un obiect de care abia aştepta să se descotorosească, o rănea şi mai tare. Nici măcar nu voise să o lase să îi explice ceea ce se întâmplase. Nici măcar nu se dăduse jos din trăsură, când ajunseră la Fallen. Îi ordonase lacheului să o ajute pe Lady Ferryway să coboare, apoi îi spusese că avea să îi trimită trusoul şi noua garderobă în câteva zile. Şi, ceea ce o duruse cel mai tare, fusese faptul că, îi spusese toate

aceste cuvinte fără să o privească în ochi. Se uitase tot timpul pe geamul trăsurii.

Se simţise umilită când Lady Diana o jignise, însă adevărata umilinţă o simţise din partea soţului ei, când se comportase aşa cu ea. Plânsese două zile încontinuu. La un moment dat, ar fi vrut ca Peter să fie în faţa ei numai ca să îl poată plesni. Îşi dori atât de mult să poată face asta! În acel moment, în care îi spusese lui Peter că îl iubeşte – ca pe un frate – şi îl văzuse pe Malcolm ieşind de după acel copac, simţise că trăieşte o glumă. Sperase, până în ultimul moment, că Malcolm avea să o asculte, să o lase măcar să îi explice, să o lase să rostească un cuvânt, însă el nu făcuse asta. Doar o expediase, lăsând-o singură.

Însă, cea mai mare dezamăgire a ei fu să constate că eşuase şi nu reuşise să îşi ţină cea mai importantă promisiune pe care şi-o făcuse ei însăşi. Jurase că nu va avea o căsătorie ca cea a părinţilor ei, însă cu asta se pricopsise, până la urmă.

— Milady!

Vocea lui Molly o trezi din starea ei de letargie. La două zile după ce Siebel ajunsese la Fallen, ajunsese şi Molly, alături de toată garderoba ei. Ca să fie sinceră, nu s-ar fi aşteptat ca Malcolm să îi trimită camerista, însă se bucurase enorm când o văzuse pe Molly. Şi, în aceste două săptămâni, se apropiase de Molly foarte mult. Într-un fel, asta era singura relaţie care îi părea familiară; între ea şi camerista ei se legase o prietenie.

Îi era dor şi de Meredith. Însă, nu putea uita cum rostise, cu atâta uşurinţă, acele vorbe. Dacă Meredith ar fi tăcut, ea ar fi fost acum alături de Malcolm, la Londra, încercând să îi cucerească inima şi nu aici, la Fallen, înconjurată doar de servitori şi oameni băgăcioşi. Într-un fel, o considera pe Meredith răspunzătoare pentru ceea ce se întâmplase, deşi îşi dădea seama că aceasta era o atitudine imatură.

— Da, Molly? întrebă ea, privind-o.

— Lady Emma, Lady Caroline şi Lady Catherine au venit, din nou, în vizită.

Siebel oftă. Numai de acele cotoroanţe nu avea chef. Deja le suportase prezenţa o săptămână întreagă şi, de fiecare dată când plecau, Siebel spera ca ele să nu se mai întoarcă. Însă, şi în acea zi, la fel ca în ziua precedentă, speranţele îi fuseseră spulberate.

— Spune-i bucătăresei să pună apa pentru ceai şi invită-le pe doamne aici, în salon!

Molly încuviinţă, apoi ieşi din salon. Siebel se uită la ceşcuţa de ceai şi răsuflă uşurată când văzu că nu are nicio crăpătură. Nu ar fi avut timp să o ascundă şi nu ar fi vrut să trădeze vreun semn de nervozitate în faţa acestor doamne.

— Ducesă! spuseră cele trei în cor, făcând o reverenţă.

— Bine aţi venit, doamnelor! Luaţi loc! Molly va veni, de îndată, cu ceaiul.

— Milady, nu pentru ceai am venit! Nu aveţi idee ce se spuse despre dumneavoastră în Londra! spuse Emma, aşezându-se pe canapea.

Siebel oftă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să afle ce cred cei din Londra despre ea. Însă, ştia că nu avea cum să le oprească pe cele trei femei, bătrâne de altfel, să spună ceea ce au aflat.

— Da, da, Milady! Se spune că ducele vrea să divorţeze de dumneata! Sau că vrea să ceară o anulare. Vai, Milady, nu m-am aşteptat ca acesta să fie motivul pentru care să te fi trimis aici! spuse Lady Catherine, având un zâmbet maliţios pe buze. Zâmbet pe care Siebel nu îl observă, căci în mintea ei rămăsese fixată o singură idee. Malcolm voia să divorţeze de ea? Să ceară o anulare? Soţul ei chiar voia să o distrugă, de tot? Nu era posibil aşa ceva! Nu se putea ca el să îi transforme visul în coşmar, deşi tot el fusese cel care o încurajase să viseze. Nu, Malcolm nu putea face asta!

Simţi cum lacrimile îi înţepau ochii. De când plecase din Cornwall, plânsese întruna, mai mult decât plânsese în douăzeci şi patru de ani de viaţă. Cum putea Malcolm să fie aşa mişel? Cum putuse să o încurajeze să zboare, amăgind-o cu viaţa unei ducese, o viaţă mai bună, doar pentru a-i

tăia aripile după aceea?

— Nu… Nu cred… Nu poate…

Lady Catherine zâmbi, în sinea ei. Încă de când auzise zvonul, se grăbise să ajungă la Siebel ca să îi spună. Aşteptase acest moment cu sufletul la gură. Nu o plăcea pe Siebel şi ura şansa pe care ea o avusese, aceea de a se căsători cu un duce. După părerea ei, Siebel nu avea ce să caute printre oameni importanţi, nu avea ce să caute în aceeaşi încăpere cu ea şi, mai mult, nu avea ce să caute la Fallen.

— Oh, draga mea! Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să te supărăm. Ne-am gândit că ţi-ar plăcea să ştii ce vrea ducele să facă, ca să te poţi pregăti. Îţi dai seama că va ieşi un mare scandal. Deşi ducii sunt puţini la număr, el ar fi primul care ar cere o anulare.

Şi dacă Lady Catherine se pricepea la un lucru, acesta era, cu siguranţă, faptul că ştia să pună sare pe rană. Şi o făcea într-un mod frivol.

— Dar nu îţi tace griji, Milady! interveni şi Caroline. Oamenii o să uite repede de acest scandal. În fond, tatăl dumneavoastră furnizează unul nou în fiecare săptămână, deci nu veţi fiţi prea mult timp în centrul atenţiei.

Comentariul acesta chiar o răni pe Siebel. Îşi duse mâna la tâmplă, închizând, doar pentru o secundă, ochii. Nu mai putea rămâne acolo, alături de acele scorpii, însă nu avea puterea necesară să le dea afară.

— Eu… Eu… Cred că merg să mă întind. Da, asta am să fac! spuse Siebel, ridicându-se de pe canapea şi urcând scările cu o viteză uluitoare.

Trânti uşa în urma ei, apoi se rezemă de ea, prelingându-se uşor în jos. Însă, de data asta nu mai începu să plângă. Doar stătu acolo, în acea poziţie, minute bune, gândindu-se la viaţa ei, la Malcolm şi la viaţa pe care avea să o ducă de acum încolo; asta dacă ceea ce auzise din gura celor trei femei era adevărat. Îşi strânse genunchii la piept şi rămase nemişcată, dându-şi seama că nimeni nu merita nicio singura lacrima de-a ei.

*

O săptămână mai târziu, după ce se gândise bine, luase o decizie. O decizie care nu avea să fie pe placul multora, însă ei nu îi păsa de asta. În fond, acum era ducesă şi avea să facă ceea ce voia, iar primul lucru pe lista ei era sa îi bage soţului ei minţile în cap. Singurul impediment era locul unde se afla şi distanţa dintre ea şi soţul ei. Dar avea de gând să remedieze şi acest aspect.

Trase de şnurul clopoţelului, chemând-o pe Molly.

Încă nu pusese la cale toate etapele planului, însă avea să improvizeze pe parcurs. Cel mai important era să îl convingă pe Malcolm să nu ceară o anulare a căsătoriei lor sau mai rău, să înainteze o cerere de divorţ în Camera Lorzilor.

Molly veni imediat. Deschise uşa, apoi intră, făcând o reverenţă. Siebel plescăi din buze. Până şi lui Molly îi ieşeau reverenţele aşa cum trebuia, numai ei nu. Însă, avea să remedieze şi lucrul acesta. Încă un lucru de adăugat pe lista interminabilă cu lucruri pe care trebuia să le înveţe. Dar avea timp şi pentru asta sau, cel puţin, aşa spera.

— Molly, apucă-te şi împachetează! Nu am de gând să îl mai privez pe soţul meu de compania mea. Ne întoarcem la Londra! spuse ea, iar camerista o privi nedumerită.

— Dar… dar… Milady, ducele a zis că…

— Molly, o să merg la Londra şi o să îi arăt Înălţimii Sale că, de acum încolo, ar fi bine să ia decizii care îl privesc doar pe el. În plus, soţii trebuie să locuiască împreună şi nu am de gând să mai tolerez comportamentul acesta infantil.

— Infantil? Milady!

— Spun doar adevărul! Un adevărat bărbat ar fi stat şi mi-ar fi ascultat explicaţia. Un copil ar fi fugit. Ei bine, într-o mare măsură, aşa s-a şi dovedit a fi. Însă, m-am săturat de distanţa dintre noi. Sunt soţia lui, sunt ducesa lui, trebuie să stau lângă el!

Siebel nu ştia de ce îi dădea atât de multe detalii cameristei sale. Poate, datorită faptului că fusese singura

de care se apropiase în aceste trei săptămâni şi chiar simţea nevoia să vorbească cu cineva.

— Doar fă pregătirile şi hai să ne întoarcem la Londra. Am de purtat o bătălie, pe care vreau să o câştig. De data asta, Molly, am să obţin premiul cel mare!

— Premiul, Milady?

— Dragostea soţului meu! răspunse Siebel, zâmbind, cu adevărat, pentru prima oară după trei săptămâni. Malcolm nici nu are habar cu cine s-a căsătorit!

Molly începu să râdă; deschise capacul cufărului aflat la capătul patului şi începu să pună rochiile lui Siebel în el. Imediat ce bagajele fură pregătite, Siebel şi Molly se urcară în trăsură, apoi, împreună cu doi lachei şi vizitiul, porniră spre Londra.

Stând în trăsură şi uitându-se pe geam, îşi dădu seama că trebuia să facă asta din a doua zi în care el o lăsase la casa de la ţară. Cum putuse să fie atât de încăpăţânat încât să nu o asculte? Oare... fusese gelos? De asta nu o lăsase să vorbească atunci?

Zâmbi la acest gând. Da, i-ar fi plăcut ca Malcolm să fi fost gelos. I-ar fi plăcut la nebunie ca acesta să fie un semn că şi el simte ceva pentru ea; că ţine la ea, că nu îi este indiferentă. Şi mai dorea ceva. Adevărul era că Malcolm îi promisese ceva, iar ea murea de nerăbdare să afle motivul pentru care el insistase, atât de mult, să se căsătorească cu ea. Fuseseră momente, în cele trei săptămâni, în care se gândise numai la asta. În fond, între Londra şi Cornwall erau aproape trei sute de kilometri. Cum de o alesese tocmai pe ea? Toţi ştiau cine este tatăl ei. Numai un om nebun ar fi vrut să o ia de soţie. Atunci cum se făcea că acum era soţia unui duce?

Oftă! Avea destul timp să se gândească la asta. Ştia că oricât de tare ar fi alergat caii, tot nu ar fi putut ajunge mai devreme de ziua următoare la reşedinţa din Mayfair. Chiar mai târziu, având în vedere că aveau să doarmă la han peste noapte. Gândindu-se la noaptea care urma, îi apărură în minte imagini din seara în care îl tratase pe Malcolm şi un nou zâmbet îi apăru pe faţă. Dacă fusese atât

de curajoasă în seara aceea, încât să cauterizeze o rană, atunci avea să fie destul de curajoasă şi să îl înfrunte.

A doua zi, pe seară, când trăsura ajunse, în sfârşit, la reşedinţa ducelui din Mayfair, Siebel era complet amorţită. Petrecuse o zi şi jumătate în trăsură, jumătate din distanţa până în Cornwall, dar nu se simţise atât de obosită ca acum, niciodată când venise la Londra direct din Cornwall. Până şi călătoria cu trăsura era mai obositoare de când era ducesă.

Lacheul îi deschise uşa trăsurii şi o ajută să coboare. Urcă, apoi, cele câteva trepte şi bătu cu putere şi hotărâre în uşă. Era obosită, însă nu avea să arate asta. Pe faţa ei avea să se citească numai determinare şi nimic altceva.

Majordomul deschise uşa şi rămase mut de uimire când o văzu.

— Mi… Milady?

— Chiar eu, John! spuse ea, zâmbind.

Intră apoi în casă, făcându-şi loc pe lângă John, care rămăsese în uşă. Siebel era mulţumită. Îl lăsase pe majordom – care era pregătit pentru orice situaţie – uimit. Spera să reuşească acelaşi lucru şi cu Malcolm. Şi, aducându-şi aminte de soţul ei i se adresă majordomului.

— Unde este Înălţimea Sa?

John se încruntă o secundă, neştiind ce să răspundă. De fapt, ştia ce să spună, însă era, mai mult ca sigur, că ducesei nu avea să îi facă plăcere răspunsul.

— Nu vreţi mai bine să îl informez că vă aflaţi aici! spuse John, înaintând cu un pas.

— Nu ţi-am cerut asta! Ţi-am cerut doar să îmi spui unde este, zise ea, privindu-l cu o sprânceană ridicată.

— În biroul lui, Milady. Dar a zis că nu vrea să fie deranjat de nimeni!

— Perfect! Eu nu sunt un nimeni, sunt soţia lui! spuse ea, îndreptându-se spre birou.

Aştepta, cu nerăbdare, să vadă surpriza de pe chipul soţului ei. Ajunsă în faţa biroului soţului ei, intră, fără a mai bate în uşă. Era totuşi casa ei.

— John, parcă am zis să nu fiu deranjat de nimeni!

spuse Malcolm, printre dinţi, fără a-şi ridica privirea din registrul pe care îl examina cu atâta minuţiozitate.

— Asta este perfect, Milord, pentru că, aşa cum i-am spus şi lui John, eu sunt soţia ta, nu un nimeni, spuse ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui şi punându-şi mâinile în poală.

Adoptase atitudinea unei lady calme, aşa cum îşi dorise, mereu, soţul ei; acum aştepta să vadă ce avea el de spus. După ce se convinse că soţia lui era cea care stătea în faţa lui, Malcolm se tăcu roşu la faţă, de furie. Îl trădase odată, iar acum îndrăznea să îl sfideze? Femeia asta chiar întrecea toate limitele bunei-cuviinţe. Cuvântul lui chiar nu mai avea nicio importanţă?

— Ce cauţi aici? întrebă el, furios. Parcă ţi-am spus să rămâi în Somerset! continuă, ridicându-se în picioare.

— Greşeşti, Milord! Tu niciodată nu spui ceva, tu doar ordoni. Încă de când ne-am întâlnit mi-ai spus ce să fac şi, dacă nu am vrut, nu ţi-a păsat, m-ai obligat să fac ceea ce tu ai poruncit. Ei bine, Malcolm, acum nu mai sunt contesa ţărăncuţă, acum sunt o ducesă, ducesa ta, şi nu mai ascult de ordinele tale! Acum e rândul tău! E rândul tău să mă asculţi, pentru că între noi sunt atât de multe lucruri rămase nerezolvate!

Malcolm o privi. Cum putea să fie atât de calmă, atât de… atât de curajoasă? Stătea acolo, în faţa lui, înfruntându-l cu bună ştiinţă. Şi, totuşi, glasul nu îi tremura, nu îşi mai prindea buza de jos între dinţi, de emoţii, şi avea o expresie împăcată, liniştită. Asta îl enerva şi mai mult. Vru să se aşeze, însă nu o făcu. Rămase în picioare, vrând să o privească de sus.

— Eu cred că am rezolvat toate lucrurile şi dacă ai venit aici doar pentru asta, te rog să iei trăsura şi să te întorci în Somerset. Am treabă! spuse el, încercând să fie la fel de calm ca ea, deşi era o stare aparentă.

— Serios? Nu au rămas lucruri nerezolvate între noi? Atunci de ce vrei să anulezi mariajul nostru? Nu îţi ajunge că m-ai exilat la ţară? Chiar îţi doreşti să mă supui unei umilinţe şi mai mari?

— De unde ştii tu de asta? o întrebă el, cu maxilarul încleştat.

— Ar trebui să ştii, Milord, că vorbele prind aripi. Nu ai idee cât de uşor s-a aflat. Au venit la mine trei scorpii, privindu-mă de sus, cu zâmbetul pe buze, numai pentru a-mi aduce la cunoştinţă faptul că te-ai săturat de căsătoria noastră. Căsătorie care a avut loc doar pentru că m-ai şantajat. Iar acum eşti dornic să ceri o anulare sau, mai rău, să intentezi o cerere de divorţ în Camera Lorzilor. Am o singură întrebare pentru tine, Malcolm. De ce?

— De ce? Serios, Milady, chiar mă întrebi asta? Propria mea soţie a vrut să mă părăsească în ziua nunţii, fugind cu marea ei iubire, un ţăran contrabandist. Îţi sună cumva cunoscut?

— Asta nu e adevărat şi o ştii şi tu, la fel de bine ca mine, sau ai fi ştiut-o dacă m-ai fi lăsat să zic măcar două vorbe. Ai înţeles greşit, Înălţimea Ta! spuse ea, mijindu-şi ochii. Dar m-am săturat de jocul acesta. Nu vrei să mă asculţi, foarte bine! Nu o face! Însă vreau să ştii un lucru: am venit aici ca să rămân. Sunt soţia ta! Soţii stau împreună! Meritäm o şansă, Malcolm! Căsnicia noastră merită o şansă!

— De ce meritäm o şansă? Ca să fim numiţi cel mai scandalos cuplu al anului, draga mea? întrebă el, fiind rândul lui să zâmbească maliţios.

— Se pare că oricât de mult aş încerca eu să îţi explic, tu tot nu mă vei crede, spuse ea, ridicându-se de pe scaun.

Îşi îndreptă spatele şi, cu paşi mici, se îndreptă spre uşă, legănându-şi uşor şoldurile. Puse mâna pe clanţă, însă, înainte să deschidă uşa, se întoarse, din nou, cu faţa spre el.

— Malcolm, încă ceva! Când i-am zis lui Peter că îl iubesc, mă refeream la faptul că îl iubesc ca pe un frate, nimic mai mult. Tu eşti soţul meu, pe tine am de gând să te iubesc. Poţi să cauţi câte motive de divorţ doreşti, dar de la mine nu o să primeşti niciunul.

Ieşi apoi, lăsându-l pe Malcolm încruntat, cu privirea aţintită spre uşă.

„Tu eşti soţul meu, pe tine am de gând să te iubesc”.

Închizându-şi ochii, oftă, însă cuvintele ei îi rămaseră în minte. Ea nu ştia despre ce vorbeşte. Iubire? Iubirea… Siebel era chiar prostuţă dacă credea că iubirea era un sentiment care să aducă bucurie. El iubise odată. La douăzeci de ani, s-a îndrăgostit nebuneşte de o femeie, Clare Miller; o frumuşele pentru care ar fi fost în stare să se lupte cu oricine. Femeia aia îi sucise minţile, chiar dacă era cu trei ani mai mare decât el. Ajunsese până în punctul în care o ceruse în căsătorie. Însă, cum pe atunci el era doar un marchiz, iar tatăl lui, ducele, era un om încă în putere, ea îl refuzase; la o lună se căsătorise cu un duce bătrân. Se părea că iubise doar titlul, titlu pe care el nu îl deţinea la momentul respectiv, iar ea nu voise să mai aştepte. Nu se simţise niciodată mai rănit şi mai umilit ca atunci, iar acea experienţă îl făcuse să deschidă ochii. Da, exista iubire, căci el îşi iubise tatăl, însă nu mai voia să rişte pentru o altfel de iubire. Nu mai avea nevoie de iubirea altei femei. De fapt, ajunsese la o concluzie: când un bărbat îşi dăruieşte inima, o primeşte înapoi făcută bucăţi. El avusese deja inima făcută bucăţi şi o dată îi fusese de ajuns.

Poate că Siebel îşi dorea să îl iubească. Însă, el nu avea să mai iubească niciodată. Iubirea nu era pentru el; nu aducea decât nefericire, durere şi multe cioburi, pe care el nu reuşise niciodată să le pună la loc.

*

Intrând în cameră, Siebel trânti uşa cu putere. Nu rezolvase prea multe cu Malcolm, iar asta o demoraliza. Poate nu făcuse bine fiind atât de directă, dar fusese măcinată de vestea asta încă de când o auzise. În tot acest timp, undeva în sufletul ei rămăsese o mică sămânţă de speranţă, gândindu-se că poate zvonurile erau doar atât, zvonuri, şi nimic nu era adevărat. Însă, când văzuse că Malcolm nu negase afirmaţia făcută de ea, simţise cum inima i se frânge.

Încercase să fie tare în faţa lui, să nu arate niciun

semn de slăbiciune, dar o duruse. O duruse atât de tare!

Aşezându-se pe pat, îşi duse mâinile la tâmple şi începu să şi le maseze, gândindu-se la o soluţie pentru problema ei. Urma cina şi atunci putea să deschidă, din nou, subiectul. Dar ce să facă dacă nu vor ajunge la un numitor comun? Ce avea să facă atunci? Cum avea să îl convingă pe Malcolm? Toate aceste întrebări se învârteau în capul ei, ca acele unui ceas, însă nu avea răspuns la niciuna. Se lăsă pe spate, ajungând să privească tavanul alb al camerei. Ce putea face? Era mai mult decât convinsă că Malcolm era hotărât să îşi ducă la îndeplinire planul.

— Hai, Siebel, gândeşte-te la ceva, spuse ea, privind, în continuare, tavanul. Doar eşti fiica tatălui tău. Găseşte ceva destul de nebunesc, ceva care să îţi dea timpul necesar pentru a-l face pe Malcolm să te iubească! continuă ea.

Rămase, în continuare, pierdută în gânduri, până când se auzi o bătaie în uşă, iar Molly intră. Siebel o privi încruntată.

— Este ora cinei, Milady! Ducele vă aşteaptă în salon!

Oftând, se ridică din pat. Nici măcar nu îşi dăduse seama cât de repede trecuse timpul. Măcar găsise o soluţie. Una drastică, pe care nu ar fi vrut să o pună niciodată în aplicare. Dar avea de gând să o facă, dacă Malcolm nu renunţa la ideea lui nebunească.

— Cobor imediat! spuse Siebel, ducându-se în faţa oglinzii.

Îşi dădu după ureche două şuviţe de păr, care i se desprinseră din coc, apoi ieşi din cameră, coborând scările în pană în salon. Îl văzu pe Malcolm stând în capul mesei, aşa că se duse şi se aşeză în dreapta sa.

— Mama ta nu coboară? întrebă ea, uitându-se la locul gol din faţa sa.

— A aflat că ai venit înapoi şi refuză să iasă din cameră, până când nu vei părăsi această casă.

Siebel vru să zică ceva, însă o servitoare o întrerupse atunci când îi puse în faţă o farfurie cu friptură de vită şi sparanghel. Cu toate acestea, imediat cum aceasta plecă

din salon, îşi ridică privirea şi îl fixă pe Malcolm.

— Atunci o să se plictisească mult şi bine, dragule, căci am venit pentru a rămâne, spuse ea, zâmbind.

— Eşti mult prea sigură de asta, Milady. În locul tău, m-aş gândi de două ori înainte de a vorbi, spuse el, zâmbind.

Bineînţeles, Malcolm nu avea de gând să ceară o anulare. Îi promisese tatălui său că avea să se căsătorească cu ca şi că avea să o protejeze, iar el ştia că trebuia să facă asta pentru tot restul vieţii. Era mai mult decât evident că Siebel auzise nişte minciuni şi nimic mai mult, dar îi plăcuse să o vadă atât de hotărâtă şi de puternică. Îi amintea de Siebel din prima zi în care o cunoscuse, când îi spusese să îşi ia cererea, ducatul şi să o şteargă de pe pământul ei. Şi, mai mult decât atât, adora să o enerveze. Probabil, ar fi trebuit să îi spună atunci, pe loc, că auzise şi plecase urechea la nişte aberaţii, dar îi plăcea jocul pe care îl începuse şi avea să îl continue, măcar pentru puţin timp.

— Malcolm!

— Siebel! spuse şi el, ridicând din sprânceană.

— Chiar ai de gând să faci asta? Chiar eşti hotărât să faci asta? întrebă ea, fixându-şi privirea în a lui.

Malcolm înghiţi în sec. Acum ar fi fost un moment bun să îi spună adevărul, însă nu avea să facă asta.

— Da, Siebel! Chiar am de gând să fac asta!

— Dar, dar... Însă nu mai zise nimic, doar se ridică de la masă.

— Unde te duci? o întrebă el.

— Iartă-mă, Milord, dar mi-a pierit pofta de mâncare, spuse ea, ieşind din salon.

Malcolm oftă, gândindu-se, pentru o clipă, că poate exagerase. Însă, apoi îşi aminti ce simţise el stând în spatele acelui copac, ascultând-o pe viitoarea lui soţie cum îi spunea altui bărbat că îl iubeşte. Bineînţeles, Siebel putea să dea acum orice explicaţie îşi dorea, ceea ce şi încercase să facă, însă el ştia bine ce auzise.

Malcolm se ridică şi el de la masă şi se duse în bibliotecă. Siebel ocupa camera vecină camerei sale. Aşa

că nu se putea retrage acolo: nu putea să stea aproape de ea. Ajungând în bibliotecă se aşează pe fotoliu, luă o carte şi întinse mana spre sticla cu coniac, care stătea mereu pe tava de argint de lângă fotoliu. Îşi puse un pahar, pe care îl bău imediat, apoi încercă să îşi canalizeze toată atenţia asupra cărţii, dar nu reuşi. Mai mult decât atât, muta pagină după pagină, fără să îşi amintească nici măcar un cuvânt din ceea ce citise. De fapt, în faţa ochilor nu avea litere, ci imaginea unor ochi precum două satire: imagine care îl bântuise timp de trei săptămâni şi care nu voia să îi dea pace nici de acum înainte.

Întinse mana, din nou, spre sticla de coniac, însă o bătaie în uşă îl opri. Intră John, ţinând în mână un bilet.

— Milord, ducesa mi-a dat asta şi mi-a zis să v-o dau, spuse el. Apoi îi întinse lui Malcolm biletul.

„Vino pe malul Tamisei şi vei primi un motiv real pentru a desface căsătoria noastră! - Siebel.”

Capitolul 8

— Aşteaptă aici!

Malcolm coborî din trăsură şi începu să alerge pe malul Tamisei, în căutarea ei. Era mai mult ea sigur că intenţionat îi dăduse un reper atât de vag. Putea fi oriunde, chiar şi la docuri, deşi spera, din suflet, că nu se dusese într-un loc atât de periculos.

Alergă câteva minute bune, până când i se păru că vede o umbră. Înaintă spre ea. Era o umbră de femeie. Răsuflă uşurat. Când ajunse în faţa ei, îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu faţa spre el, începând să ţipe.

— Ce ţi se pare că... Însă avu parte de un şoc.

Femeia din faţa lui nu era Siebel. Nu avea nimic în comun cu Siebel. Malcolm închise ochii, apoi oftă. O ştia foarte bine pe femeia din faţa lui, era fiica unui conte. Dansase de vreo câteva ori cu ea la baluri. Probabil, dacă nu ar fi fost atât de disperat să o găsească pe Siebel, ar fi

întrebat-o ce căuta pe malul Tamisei la o oră aşa târzie, însă acum doar soţia lui era importantă.

— Îmi cer scuze, te-am confundat! spuse el, întorcându-i spatele femeii.

— Nu... nu o să spui nimănui că am fost aici, nu? întrebă ea, făcându-l să se oprească.

Malcolm se opri, apoi se întoarse cu faţa spre ea, privind-o încurcat. O privi aşa câteva secunde bune, apoi începu să râdă, făcând-o pe fată să se încrunte.

— Nu îţi face griji, secretul tău e în siguranţă cu mine! Doar, ai grijă să ajungi cu bine acasă, îi spuse Malcolm, zâmbind uşor.

Aceasta nu zise nimic, doar încuviinţă, iar Malcolm plecă, continuând să meargă pe malul Tamisei, în căutarea soţiei lui. Nu era nimeni pe stradă; zărea, din când în când, câte un om, şi acela grăbit să ajungă acasă. Malcolm continuă să meargă, examinând totul cu atenţie. Îşi dădea seama că se apropia de docuri, iar dacă avea să o găsească pe Siebel acolo, primul lucru pe care avea să îl facă când vor ajunge acasă va fi să o pună pe picioare şi să o bată la fund, ca pe un copil mic şi neascultător.

Apropiindu-se de docuri, o văzu; stând acolo, pe marginea apei, uitându-se spre cer. Inima începu să îi bată cu putere. Alergă spre ea, apoi, când ajunse în dreptul ei, îi puse mâna pe umăr şi o întoarse cu faţa spre el.

— Ştiam că o să vii! spuse ea, şoptit.

El răsuflă uşurat, o strânse la piept şi o ţinu strâns pentru câteva minute. Apoi, o îndepărtă de el câţiva centimetri şi o privi în ochi.

— Ai înnebunit? Oare de ce te mai întreb? Sigur ai înnebunit. Cum să ieşi din nou singură, noaptea, în Londra? Nu ţi-a ajuns ce ţi s-a întâmplat data trecută? întrebă el, zgâlţâind-o.

— Nu am venit singură. Molly a închiriat o birjă, iar eu am luat cu mine doi lachei. Nu am putut să iau trăsura, deoarece ştiam că ai să vii după mine, spuse ea, pe acelaşi ton şoptit şi calm.

Malcolm strânse din dinţi. El fusese speriat, îngrozit,

pe tot parcursul drumului, gândindu-se la toate lucrurile care i s-ar fi putut întâmpla, iar ea stătea aici, în faţa lui, calmă şi senină, de parcă nu făcuse nimic rău. Îşi lua mâinile de pe umerii ei şi le lăsă drepte, pe lângă corp, forţându-se să nu o mai atingă.

Siebel îl privi, apoi se dădu un pas în spate, apropiindu-se şi mai mult de apă. El se încruntă şi, din instinct, îşi îndrepta mâna spre ea, ca să o prindă, însă ea îl opri.

— Ţi-am scris în bilet că dacă vii aici, îţi voi da un motiv să scapi de mine. Şi chiar asta am de gând să fac, Malcolm. Am să îţi dau un motiv ca să scapi de mine, însă nu după regulile tale, ci după ale mele. Nu o să fiu niciodată de acord cu anularea căsătoriei noastre şi nu o să îţi dau niciodată, un motiv de divorţ. Însă pot să fac ceva ca să scapi de mine. Te pot ajuta să devii văduv. Asta este singura opţiune, spuse ea, făcând încă un pas în spate.

Malcolm era şocat. Pur şi simplu şocat. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la asta din partea ei. Deja se ajunsese prea departe. Acum nu se mai afla faţă în faţă cu Siebel cea hotărâtă, ci mai degrabă faţă în faţă cu Siebel cea nebună; nu crezuse niciodată că avea să vadă o astfel de latură a ei. Niciodată!

— Ai înnebunit? Vino, să plecăm odată de aici, spuse el, vrând să o ia de mână, însă Siebel se feri.

— Nu plec nicăieri cu tine, până nu îmi spui ce ai de gând să faci. Şi aşa, din acea zi nenorocită în care ai pus piciorul în Cornwall, nu am fost decât şantajată şi umilită, de tine, de mama ta, de toţi oamenii din jurul meu. Nu o să te las să mă umileşti, din nou, în asemenea hal. Malcolm Ferryway, chiar dacă eşti duce de Tottenham, eu sunt ducesa ta şi nu sunt mai prejos decât tine!

Malcolm era acum roşu la faţă, dar felinarele nu luminau atât de puternic încât ea să îi vadă faţa. Era a doua oară când îl sfida. Orgoliul îl făcea să tacă, în continuare, să nu îi spună că nu avusese de gând niciodată să desfacă legătura care îi unea. Însă, prin gestul acesta nebunesc pe care ea îl făcea îi rănea mândria şi se încăpăţâna şi mai

tare să nu îi spună adevărul.

— Deja m-am săturat de jocul ăsta, Siebel! Nu o să îţi dau ţie explicaţii. Aşa că hai odată acasă! îi spuse el, vrând să o prindă de mână.

Însă Siebel se feri. Se dădu un pas în spate şi încă unul şi, fără să îşi dea seama, căzu în apa rece a râului. Deşi era pe malul râului, apa era destul de adâncă şi curentul puternic. Înotase de multe ori la Cornwall, marea fiind aproape, şi se considera o înotătoare excelentă, însă nu mai înotase niciodată în rochie şi realiză că greutatea ei o trăgea în jos. Încercă să se ridice la suprafaţă şi reuşi o dată, însă atâtea straturi de mătase şi jupoane îmbibate în apă îi făceau sarcina foarte grea, iar ea nu se putea menţine la suprafaţă.

Începu să se panicheze, să dea din mâini, din ce în ce mai tare, iar asta o obosea mai tare. Dar, totuşi, nu cedă, trebuia să se mai ridice o singură dată la suprafaţă, o singură dată, să îl mai strige încă o dată pe Malcolm.

Lui Malcolm îi luă doar o secundă să se dezmeticească din şoc, apoi sări după ea, în apă. Nu vedea aproape nimic şi îi era teamă că nu o va găsi. În port nu era ancorată nici măcar o corabie, căci dacă ar fi fost, atunci ar fi avut măcar puţină lumină, atât de necesară pentru a o găsi pe Siebel. Însă nu se dădu bătut. Trebuia să o găsească. Chiar şi în întuneric, trebuia să o găsească. Aşa că începu să înoate, încercând să nu se lase purtat de curent.

Siebel reuşi să mai scoată o dată capul la suprafaţă, iar pentru Malcolm asta fu de ajuns pentru a o localiza. Ajunse lângă ea, o prinse, apoi încercă să o tragă spre mal, deşi îi era foarte greu. Nu se lăsă bătut şi se folosi de toată forţa pentru a ajunge amândoi la mal, la câţiva metri depărtare de locul în care ea căzuse. Cu greu, reuşi să o ridice din apă.

Abia respirând, stătură amândoi, întinşi pe spate, pe pământul rece, fără ca unul dintre ei să spună ceva. Malcolm îi mulţumi lui Dumnezeu că încă erau în viaţă, iar Siebel plângea în tăcere, realizând cât de aproape fusese

de moarte. Nu voise niciodată să se arunce, ci doar să audă din gura lui acele cuvinte importante: „nu vreau să divorţez de tine”, însă acum îi era frică să nu fi stricat lucrurile de tot.

Malcolm întoarse încet capul spre ea şi o privi. Se ridică cu greu, apoi o prinse de mână şi o ridică şi pe ea. Hainele îi erau ude şi grele. Nu spuse nimic, doar începu să meargă, trăgând-o şi pe ea după el. Ar fi luat-o în braţe, dar adevărul era că după cât înotase, nu mai avea nicio putere. Pe drum nu se vedea nimeni, nici măcar un om sau o trăsură, aşa că fură nevoiţi să meargă până când ajunseră la locul unde îşi lăsase Malcolm trăsura. Vizitiul fu şocat când îi văzu pe amândoi în asemenea hal, însă nu zise nimic.

Când, în sfârşit, trăsura se puse în mişcare, cei doi erau sleiţi de puteri. Siebel îşi închise ochii, oftând uşurată şi îi ţinu aşa câteva minute bune. Însă, când îi deschise văzu figura furioasă a soţului ei, care o privea.

— Malcolm! spuse ea, suspinând.

— Eşti nebună, Siebel! Complet nebună! Ai văzut ce era să păţim din cauza ta? Era să murim amândoi. Toate astea din cauza unor amărâte de zvonuri despre o anulare. Ce anulare? Cred că la Bedlam este locul tău! spuse el, urlând.

Siebel se făcu mică, ascunzându-se şi mai tare în rochia ei udă. Totuşi, reţinu un lucru: Malcolm spusese că ea crezuse nişte zvonuri, ceea ce însemna ca nimic nu fusese adevărat. Răsuflă uşurată, pentru moment, şi, deşi ar fi spus multe, decise că era mai bine să tacă, mai ales că soţul ei era nervos.

Când trăsura ajunse în faţa casei, el se dădu jos, apoi o ajută şi pe ea să coboare, însă când ajunse cu picioarele pe pământ nu mai avu stabilitate şi începu să se clatine. El văzu asta, aşa că o prinse de mână, trăgând-o lângă el şi sprijinind-o, în acelaşi timp. Intrară în casă, unde era linişte totală. Numai câteva lumânări mai erau aprinse, însă era lumină suficientă. O ajută să urce scările, apoi îi deschise uşa camerei. Intră în cameră, apoi se opri în spatele ei,

începând să îi deschidă nasturii rochiei.

— Ce… ce faci? întrebă ea, încruntată.

— Molly probabil doarme, aşa că te ajut să ieşi din rochia asta, înainte să te îmbolnăveşti, spuse el, uşor iritat.

Ea nu zise nimic, ca să nu îl enerveze şi mai tare, aşa că îl lăsă să îi deschidă nasturii rochiei. Când termină, se dădu un pas în spate.

— Gata! Acum poţi să ieşi din rochia asta udă! spuse el.

Vru apoi să plece, însă ea se întoarse şi îl prinse de mână, forţându-l să rămână.

— Malcolm eu… eu nu am vrut să se întâmple asta. Eram doar speriată. Eram îngrozită că vrei să anulezi căsătoria noastră doar dintr-o neînţelegere. Crede-mă. Pe Peter îl iubesc ca pe un frate, nu pot să îl iubesc într-un alt fel. Nu el e soţul meu. Tu eşti soţul meu, pe tine… Nu am vrut să se ajungă la asta, nu am vrut să cad în apă, nu am vrut să îmi pun viaţa în pericol şi nici pe a ta. Te rog, iartă-mă! spuse ea, plecându-şi privirea.

Malcolm îi puse mâna pe bărbie, obligând-o să îl privească în ochi.

— Siebel, nu am vrut niciodată să anulez căsătoria noastră. Nu înţelegi, eu am pro… Îmi pare rău, Siebel! Îmi pare rău că am ţipat la tine! spuse el, privind-o. A fost o noapte grea pentru amândoi şi avem nevoie de odihnă. Noapte bună! spuse el, sărutând-o pe frunte, apoi ieşi din cameră.

Siebel îşi dădu rochia jos, apoi se duse la dulap şi scoase de acolo o cămaşă de noapte, cu care se îmbrăcă. Intră în pat, la căldură, însă tot îi era frig. Nu îşi dăduse seama de asta cât timp Malcolm fusese lângă ea, însă acum frigul şi singurătatea se făceau simţite în cameră. Cu toate acestea, Siebel adormi cu zâmbetul pe buze, amintindu-şi de felul tandru în care el îi sărutase fruntea. Poate lucrurile aveau să se schimbe între ei.

Însă, a doua zi dimineaţă, când coborî la micul dejun, îşi dădu seama că lucrurile nu aveau să fie atât de roz precum sperase, deoarece Malcolm nu îi aruncase nici

măcar o privire. Se aşează la masă, lângă el. Vru să îi zică ceva, însă chiar atunci intră Lady Diana pe uşă, ceea ce o făcu să îşi înghită cuvintele.

Aceasta se aşează la masă, faţă în faţă cu Siebel. Apoi îşi puse mâna pe umărul lui Malcolm, care se uita încruntat la farfuria lui cu bacon. Acesta îşi ridică privirea şi îi zâmbi mamei lui, un zâmbet şters, ce-i drept, însă Lady Diana nu băgă de seamă asta.

— Ne-ai onorat cu prezenţa, mamă? întrebă el, sarcastic.

Lady Diana oftă puternic. Nu îi convenea deloc situaţia, însă îşi dăduse repede seama că nu îl voia pe Malcolm drept duşman. Deşi nu îi făcea plăcere să stea la masă cu Siebel şi considera că ar fi fost mult mai bine ca ea să rămână în Somerset, decise să nu dea glas nemulţumirilor ei şi să încerce să nu intre, prea des, în conflict cu nora ei.

— Bineînţeles, dragule! E o dimineaţă frumoasă, numai bună pentru o plimbare. Nu vrei să îţi însoţeşti bătrâna mamă într-o scurtă plimbare prin centrul Londrei? întrebă ea, zâmbind.

— Mamă, ultima dată când ai zis asta, a trebuit să aştept după tine o oră să îţi alegi o pălărie, asta după ce mi-ai cerut, de două ori, părerea în legătură cu ea. Eu nu pot să merg, am treabă aici şi, în plus, nici nu mă pricep la modă, însă cred că Siebel ar fi mai mult decât încântată să meargă, mai ales că poţi discuta cu ea aceste aspecte, care pe mine mă depăşesc, spuse el, aruncându-i, pentru prima dată, o privire soţiei lui.

Pe Siebel nu o încânta propunerea lui Malcolm, o întreagă dimineaţă în compania lui Lady Diana, însă putea face asta. În plus, dacă şi soacra ei era de acord, avea să ia această ieşire ca pe un prim pas spre clădirea şi solidificarea relaţiilor dintre ele.

Siebel se uită la mama lui Malcolm, care nu părea prea încântată de propunerea fiului său, însă era curioasă să vadă dacă avea să accepte sau nu.

— Da, dragule! Ai dreptate! Siebel se pricepe mult

mai bine decât tine. De fapt, abia aştept să aflu câte ceva despre moda din Cornwall. Spune-mi, dragă, acolo purtaţi rochii sau măcar ceva care să semene cu ele? întrebă lady Diana, cu un zâmbet răutăcios pe faţă.

Siebel începu să strângă furculiţa în mână, iar Malcolm observă asta. Amintindu-şi de momentul în care o văzuse îmbrăcată în pantaloni, la peşteră, începu să râdă. Siebel îşi dădu seama, imediat, de ce râdea, aşa că se uită spre soacra ei.

— Ei bine, mamă, zise Siebel, accentuând cuvântul, ai fi uimită să afli cât de practici pot fi pantalonii. De fapt, chiar o să îţi arăt cât de bine te poţi simţi în ei. Putem trece pe la Madame Laconne să îţi ia măsurile pentru a-ţi face o pereche, spuse Siebel, zâmbind la final.

Lady Diana îşi dădu ochii peste cap. „Asta se întâmplă când îmi aduci în casă o neisprăvită", ar fi vrut ea să îi strige lui Malcolm, însă, doar privindu-l, îşi dădu seama că fiul ei era mai mult decât amuzat şi încântat de situaţia dintre cele două. Foarte bine! Şi Lady Diana avea destule arme pentru bătălia care urma. În fond, Siebel era ducesă doar de trei săptămâni, dar ea fusese toată viaţa.

— Ai dreptate, draga mea, chiar trebuie să o vizităm pe madame. În plus, cred că o să îi scriu şi verişoarei tale să ne însoţească. Doar ştii cât este de excentrică! O să fie mai mult decât bucuroasă să încerce noua modă. De fapt, mă duc chiar acum să îi scriu, ca să aibă timp să se pregătească.

Lady Diana plecă şi, odată cu plecarea ei, se lăsă liniştea. Malcolm îşi aţinti, din nou, privirea asupra farfuriei, în timp ce Siebel se întreba întruna ce se schimbase din seara precedentă.

— Malcolm!

— Scuză-mă, Siebel, dar am treabă! Îţi doresc distracţie plăcută la cumpărături, spuse el, apoi se ridică, ducându-se în birou.

Se aşeză pe scaun şi îşi sprijini capul în mâini. Ştia că nu face bine să îşi ignore soţia, însă adevărul era că se simţea ciudat. Seara trecută, îi fusese atât de frică că o

putea pierde încă se îngrozise. Se temuse atât de tare încât toată noaptea se gândise numai la asta şi realizase că Siebel era importantă pentru el, iar Malcolm nu îşi dorea asta. După experienţa cu Clare, îşi promisese că nu avea să lase o altă femeie să devină importantă pentru el. Şi, până să o întâlnească pe Siebel, îşi ţinuse promisiunea. Acum nu mai era atât de sigur că putea face asta, iar lucrul acesta îl speria. Nu voia să mai treacă încă o dată prin ceea ce trecuse cu Clare. Chiar dacă trecuseră mai bine de şapte ani de atunci, încă îşi amintea durerea pricinuită, de parcă acele lucruri se întâmplaseră doar cu o zi în urmă; iar asta îl îngrozea. Îi era frică să mai aibă încredere într-o femeie, iar de iubit nici nu era vorba; îi trebuiseră ani întregi pentru a-şi îngheţa inima, pentru a nu mai simţi nimic. Nu o putea lăsa pe Siebel să aducă soarele în viaţa lui. Pur şi simplu, nu era pregătit. Şi, adevărul era că nu ştia dacă avea să mai fie vreodată pregătit.

Bineînţeles, nu îşi putea ignora soţia tot timpul, dar, pentru moment, părea soluţia cea mai bună.

— De ce nu a putut să rămână în Somerset? întrebă el, dând cu pumnul în masă.

Siebel urcă în camera ei, iar Molly o pregăti pentru ieşire. Mai mult ca sigur, avea să regrete faptul că acceptase, însă acum faptul era consumat şi nu mai putea da înapoi. Putea doar să zâmbească fals şi să dea din cap, aprobând toate prostiile spuse de Lady Diana şi verişoara ei.

John bătu de două ori în uşă, apoi o anunţă că ducesa o aşteaptă. Siebel coborî scările, încercând să tragă cât mai mult de timp. Ajunse în faţa trăsurii, apoi urcă, aşezându-se faţă în faţă cu ducesa.

— O să mergem, mai întâi, să o luăm pe verişoara ta, apoi mergem la un pălărier. Am nevoie de o pălărie nouă, iar tu, draga mea, ai nevoie de câteva bonete.

— Nu, nu cred că am nevoie, spuse Siebel, uitându-se pe fereastră.

— Ba sigur că ai nevoie. Care femeie nu are?

— Eu! răspunse prompt Siebel. Eu nu am nevoie de

bonetă. Am crescut în Cornwall şi nu am purtat niciodată bonetă. Am fost pe plajă şi am lăsat razele soarelui să îmi mângâie faţa şi nu m-am ales cu pistrui, deci, în cazul meu, ar fi nefolositoare.

— Chiar ai de gând să mă contrazici de fiecare dată? întrebă ducesa, aruncându-i o privire plină de venin.

— Chiar aveţi de gând să mă schimbaţi? contracară ea. Puteţi să încercaţi, dar nu o să reuşiţi. După cum bine ştiţi, îmi place să mă ghidez după propriile reguli, nu să le urmez pe alte altora. Sper să înţelegeţi asta, deoarece ar fi obositor pentru mine să o repet de fiecare dată.

— Fii atentă la mine, fetiţo! Doar pentru că prostul de fiu-meu te-a scos din cloaca unde trăiai, asta nu îţi dă dreptul să fii impertinentă. Respectă-mă sau îmi voi folosi toate armele ca să te trimit înapoi la Somerset.

— Puteţi încerca, dar nu sunteţi singura care vă puteţi folosi armele. Le am şi eu pe ale mele, să ştiţi! spuse Siebel, continuând să privească pe fereastră.

Siebel încerca să se calmeze, să nu se înfurie prea tare, deoarece ştia că ziua era abia la început, iar verişoara ei încă nu îşi făcuse apariţia. Amândouă rămaseră tăcute până în momentul în care trăsura opri în faţa reşedinţei familiei Truscott. Deşi îi era dor de unchiul ei, Siebel nu se simţi în stare să coboare din trăsură şi să intre în casa unchiului său pentru a-l saluta. Nu pusese niciodată piciorul în casa aceea. Şi nu venise încă momentul să facă acest pas. Aşa că rămase tăcută, aşteptând ca Elizabeth să îşi facă apariţia.

— Înălţimea Voastră, îmi pare rău că am întârziat, i se adresă Elizabeth bătrânei ducese. Nu am vrut să vă fac să aşteptaţi, însă ştiţi şi dumneavoastră cât de greu este să alegi ţinuta adecvată.

— Oh, draga mea, ştiu bine! Păcat că nu sunt toţi ca tine, să înţeleagă importanţa etichetei.

Siebel îşi dădu ochii peste cap. Era evidentă înţepătura, însă, momentan, avea de-a face doar cu o viespe, nu cu întreg cuibul, deci putea face faţă.

— Oh, Siebel! Erai şi tu aici! Nu te-am văzut!

— Cred că este timpul să mi te adresezi cum se cuvine, dragă verişoară. Pentru un om care apreciază atât de tare eticheta, nu te pricepi deloc când vine vorba de ranguri. Din câte îmi amintesc, sunt ducesă, deci ai grijă să mă tratezi ca atare, spuse Siebel, zâmbind, din toată inima, când văzu expresia de pe faţa verişoarei sale.

— Am înţeles... Înălţimea Voastră! spuse Elizabeth, printre dinţi. Pentru prima dată în viaţa ei, Siebel se simţea satisfăcută.

Patru ore îi trebuiră bătrânei ducese să găsească pălăria perfectă. Patru ore şi zece magazine. Siebel nu mai fusese atât de plictisită în toată viaţa ei. Ea nu îşi luase nimic, dar primise numeroase înţepături din partea ducesei şi a verişoarei ei, însă decise să se comporte ca o lady şi să le ignore. Iar acum, când, în sfârşit, erau în trăsură şi se întorceau acasă, putea răsufla uşurată. Nu îi fusese uşor să le trateze cu indiferenţă pe cele două şi, de multe ori, îşi muşcase limba ca să nu spună nimic, mai ales când Lady Diana o complimenta pe Elizabeth. Nu îi luă mult să îşi dea seama de ce o invitase soacra ei pe Elizabeth la cumpărături. Era evident faptul că Lady Diana şi-ar fi dorit-o pe Elizabeth soţie pentru Malcolm, dar, de multe ori, în viaţă nu primeşti ceea ce îţi doreşti. Siebel învăţase pe propria piele acest lucru, iar acum era rândul bătrânei ducese să înveţe.

Când trăsura opri în faţa casei, Siebel coborî prima. Intră în casă, lăsând-o pe Lady Diana în urmă. În întâmpinare îi ieşi John, care făcu o plecăciune.

— Unde este ducele, John? întrebă ea, apoi porni spre bibliotecă când acesta îi indică locul.

Siebel deschise uşa şi intră. Malcolm îşi ridică privirea din carte şi o privi pentru o secundă pe Siebel, însă reveni la carte, ignorându-şi soţia. Siebel se opri în faţa unui raft, luă de acolo o carte şi se întoarse spre uşă. Însă, când puse mâna pe clanţă, se opri.

— De ce? îl întrebă ea, fără să se întoarcă cu faţa spre el.

— Siebel!

— De ce aseară totul a fost bine şi acum te prefaci că nu exist? întrebă ea, descumpănită.

— De ce n-ai putut rămâne la Fallen? întrebă Malcolm, la rândul lui, iar Siebel îşi dădu seama că, oricât şi-ar fi dorit, nu avea să primească un răspuns.

— Foarte bine, Milord! Ridică câte ziduri vrei între noi, o să le sparg pe toate! spuse ea, deschizând uşa. Sper să ai o noapte plăcută!

Ieşi din bibliotecă şi urcă scările până în camera ei. Trânti uşa în urma ei şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta a camerei, ca un leu în cuşcă. Simţea că înnebuneşte! Pe de o parte războiul dintre ea şi bătrâna ducesă, pe de altă parte indiferenţa lui Malcolm. Trebuia să facă ceva. Trebuia să îi atragă cumva atenţia lui Malcolm, să îl atragă de partea ei. Seara trecută avusese parte de întreaga lui atenţie, însă nu avea să îşi mai pună viaţa în pericol. Trebuia să facă ceva mai puţin periculos, dar ce? În momentul de faţă, cu cea mai mare bucurie ar fi aruncat cu cartea după el, sau cu sticla de coniac de lângă el. Şi, atunci îşi dădu seama ce poate face.

Între camera ei şi cea a lui Malcolm era o uşă de legătură. De obicei era închisă, zăvorul aflându-se în camera lui Malcolm. Se duse spre ea, apăsând pe clanţă. Spera că, măcar de data aceasta, el uitase să o închidă, lucru care nu se întâmplase. Oftând, ieşi din camera sa, îndreptându-se spre cea a soţului ei. Riscurile să o vadă cineva intrând erau mari, dar nu îi prea păsa în momentul respectiv. Avea nevoie de cinci obiecte din camera lui şi avea să le ia, chiar dacă el ar fi intrat şi ar fi prins-o în flagrant.

Deschise încet uşa, zâmbind în sinea ei când îşi dădu seama că uşa lui nu scârţâie. Era, probabil, singura din toată casa. Se opri un minut, cercetând camera soţului ei. Intrase acolo pentru prima dată, aşa că ardea de curiozitate să o examineze. Însă fu total dezamăgită când îşi dădu seama că era fără gust mobilată. Siebel se gândi că trebuie să îşi ia în serios rolul de soţie şi să înceapă să redecoreze casa; şi avea să înceapă chiar cu camera lui Malcolm.

Îşi opri apoi privirea asupra dulapului, ducându-se cu paşi mici spre el, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie prinsă. Deschise uşile şi examină hainele, apoi luă o cămaşă, o vestă, o redingotă şi o pereche de pantaloni. Se uită în jur după o pereche de cizme, însă nu găsi niciuna. Rămase o secundă pe gânduri, apoi aruncă hainele pe patul lui Malcolm.

— Unde şi-ar ţine soţul meu cizmele? se gândi ea, cercetând cu privirea încăperea.

După ce cercetă toată încăperea, privirea i se opri, din nou, asupra patului şi zâmbi. Se aplecă, uitându-se sub patul lui Malcolm; începu să râdă când văzu acolo o pereche de cizme mai vechi, pe care valetul uitase, probabil, să le ia. Le scoase de sub pat, luă hainele, apoi vru să plece, însă se opri din nou. Se întoarse spre dulap, dându-şi seama că uitase două lucruri esenţiale: o lavalieră şi un joben. Jobenul şi-l puse pe cap, lavaliera după gât, apoi vru să iasă din cameră pe uşa principală, dar îşi dădu seama că nu putea face asta. Aşa că, se duse la uşa care lega cele două dormitoare şi zâmbi în timp ce trase zăvorul. În curând, avea să tragă şi zăvorul inimii lui. Siebel ştia asta. Era nevoie doar de răbdare şi de puţină atenţie din partea lui. Siebel putea să aibă foarte multă răbdare când îşi dorea ceva, iar după seara aceasta ea spera să aibă parte şi de atenţia soţului ei.

Intră în camera ei şi aruncă hainele pe pat. Luă o bucată de hârtie şi o peniţă, scrise un bilet, apoi trase de sfoara de la clopoţel. Molly veni în scurt timp. Siebel îi făcu semn spre hainele de pe pat, iar aceasta se încruntă.

— Milady, nu… nu înţeleg! spuse aceasta, privind-o încurcată.

— Simplu! Astăzi nu mai eşti cameristă, astăzi eşti valet. Ajută-mă să arăt ca un bărbat.

— Dar, dar cum?

— Nu mă întreba asta, dar am de când să merg la White în seara asta.

— Dar femeile nu au voie acolo, Milady! spuse Molly.

— Tocmai de asta trebuie să mă ajuţi să arăt ca un

bărbat. Am de gând să merg acolo ca să îl scot pe Malcolm din bârlogul lui. Deci, crezi că ai aptitudinile potrivite pentru postul de valet? întrebă ea, încercând să imite tonul soţului său.

Molly începu să râdă, apoi o ajută pe Siebel să se îmbrace cu hainele lui Malcolm, prinzând pantalonii mult prea largi cu câteva ace. Apoi îi legă lavaliera la gât, o ajută să îmbrace vesta şi redingota şi să se încalţe cu cizmele.

— Nu o să pot să fac nici măcar un pas în ele, se strâmbă Siebel, când îşi dădu seama că erau prea mari.

Molly oftă, dar luă cizmele şi îndesă în ele mai multe fâşii de material, apoi o ajută pe Siebel să le încalţe din nou.

— Gata, Milady, acum puteţi păşi. Arătaţi ca un copil care a furat hainele tatălui său, spuse Molly, începând să râdă.

— Speram măcar să arăt ca un adolescent! Molly, prinde-mi părul astfel încât să nu se vadă şi ajută-mă să îmi pun jobenul.

Jumătate de oră mai târziu, Siebel era gata. Molly se duse să vorbească cu vizitiul, cu care avea planuri de căsătorie, să pregătească trăsura, dar să o facă în aşa fel încât să nu îşi dea nimeni seama. Acesta încuviinţă, iar când termină, o anunţă pe Molly. La rândul ei, Molly o anunţă pe Siebel. Aceasta luă biletul pe care îl scrisese şi i-l întinse lui Molly.

— Aşteaptă puţin timp după ce plec, apoi caută-l pe duce şi dă-i biletul ăsta, spuse Siebel, iar Molly încuviinţă. O să folosesc scara servitorilor, asigură-te că nu este nimeni acolo.

Când fu sigură că totul este în ordine, Siebel ieşi din casă, pe scara servitorilor, ajungând la trăsură. Se aşeză pe bancheta moale, iar vizitiul porni imediat.

Molly făcu aşa cum îi poruncise Siebel. Aşteptă un sfert de oră după plecarea ei, apoi se duse să îl caute pe duce. Coborî scările şi se întâlni cu John, pe care îl opri.

— John. Ştii cumva unde îl găsesc pe duce?

— Ce treabă ai tu cu înălţimea sa la ora asta, fetiţo?

întrebă John, privind-o printre gene.

— Lady Siebel mi-a dat acest bilet şi…

— I-l dau eu! Întoarce-te la treburile tale sau du-te la culcare, e destul de târziu! îi spuse John, ca un părinte.

Molly încuviinţă, iar John îi întoarse spatele, ducându-se spre bibliotecă. Tocmai când vru să bată, uşa se deschise şi Malcolm ieşi, dând nas în nas cu majordomul.

— Milord, soţia dumneavoastră v-a trimis acest bilet! spuse majordomul, întinzându-l lui Malcolm.

Malcolm îl luă şi începu să îl citească, simţind cum i se face rău la fiecare cuvânt. Îşi încordă maxilarul şi strânse biletul în pumni. De data aceasta, Siebel chiar exagerase.

„Dragul meu.

Sunt atât de plictisită! Ţi-am căutat compania, dar nu m-ai dorit aproape. Simt că mă sufoc, aşa că am nevoie de aer. Ştiu, ştiu, mi-ai zis să nu mai ies pe străzi noaptea, aşa că m-am dus la White. Sper să scap de plictiseală!”

De acum încolo, mai mult ca sigur, Siebel nu avea să mai fie plictisită. Avea să se asigure el că o scapă de plictiseală.

Capitolul 9

Siebel coborî din trăsură şi se uită la construcţia masivă din faţa ei. Ochii îi sclipeau de încântare. Nu intrase niciodată într-un club de gentlemeni. Fusese în cluburi insalubre, în cluburi unde erau primite şi femei, de unde ridicase acele pachete, dar niciodată într-un club de aristocraţi. Era curioasă. Ar fi analizat totul în amănunţime, ca să îşi dea seama de ce femeile nu puteau fi primite. Curiozitatea era unul dintre punctele ei slabe, care îi adusese multe probleme în trecut şi, mai mult ca sigur, şi în viitor.

Zâmbi în sinea ei. În sfârşit, avea să intre în vizuina aristocraţilor. Începu să râdă gândindu-se la faptul că ar putea face o descriere a locului trimiţând-o la un ziar, sub

anonimat. Cu siguranţă, întreaga Londră ar fi izbucnit, ca o bombă cu ceas, şi toţi ar fi căutat-o pe femeia care reuşise imposibilul.

— Poţi să te întorci acasă! îi spuse ea vizitiului. O să mă întorc cu soţul meu!

— Dar, Milady, ducele nu…

— Nu îţi face griji, o să vină! O să vină…

Şi, spunând asta, intră în club, mai bine zis în holul clubului, căci la fiecare uşă era câte un paznic. Din câte auzise, erau locuri amenajate pentru diverse activităţi: pentru micul dejun, pentru biliard, pentru jocul de cărţi. Fiind seară, probabil lorzii erau fie la biliard, fie la jocul de cărţi. Iar ea avea o poftă nebună să încerce să joace biliard.

Se apropie de uşă şi vru să intre, însă un bărbat înalt se puse în faţa ei, blocându-i accesul. Siebel se încruntă şi îl privi. Încercă să îl ocolească, însă acesta o prinse de umăr.

— Nu te-am mai văzut pe aici. Cine eşti? întrebă bărbatul, uitându-se curios la ea.

— Eu… eu… sunt contele de…

— E vărul meu, Friz, lasă-l să intre! spuse o voce de bărbat, o voce pe care Siebel o recunoscu imediat, întorcându-se, dădu nas în nas cu Edward, cel mai bun prieten al lui Malcolm.

Bărbatul îi mai aruncă o privire lui Siebel, apoi le făcu celor doi semn să intre. Intră în sala de biliard şi rămase plăcut surprinsă. Totul era atât de frumos. Din loc în loc, erau stâlpi înalţi care susţineau clădirea, sculptaţi cu diverse motive. Mai multe mese de biliard erau aşezate faţă în faţă, iar oamenii se învârteau în jurul lor, ca albinele. Bărbaţii care nu jucau biliard stăteau confortabil pe scaune, în jurul unor mese şi beau alcool. Clubul White era recunoscut pentru că servea cel mai bun scotch şi coniac din Londra. Nu oricine devenea membru, trebuia plătită o taxă destul de mare. Siebel nu prea se gândise la aceste aspecte când plecase de acasă, doar se lăsase purtată de nebunia momentului.

Însă, Edward apăruse exact la momentul oportun. Amintindu-şi de el, se dădu un pas în spate şi se întoarse

rapid când auzi pe cineva mormăind. Se uită la Edward, care se afla în spatele ei, şi, după expresia feţei, îşi dădu seama că îl calcase pe picior.

— Scuze, scuze, nu am vrut să…

— Oh, Doamne! Eşti femeie! spuse Edward încet, dându-şi seama la timp că nu putea să strige aşa ceva în gura mare.

— Te rog, nu mă da de gol, eu doar…

— Siebel? Tu eşti? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Oh, Doamne! Malcolm o să mă omoare pentru că te-am ajutat să intri! continuă Edward, ducându-şi mâinile la tâmple.

— Nu, nu îţi face griji! Dacă o să omoare pe cineva, aceea sigur voi fiu eu, spuse ea, schiţând un zâmbet strâmb.

Edward îşi dădu ochii peste cap. Încă nu îi venea să creadă că persoana care stătea în faţa lui nu numai că era o femeie, dar era şi soţia celui mai bun prieten al său. Fără să îşi dea seama, se aruncase singur în gura leului. Aruncând o privire rapidă în jur, o prinse pe Siebel de mână şi încercă să o tragă după el, spre ieşire.

— Ce, ce faci? întrebă ea, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ce ţi se pare că fac? Dacă eu mi-am dat seama că eşti femeie, cu siguranţă nu o să le ia prea mult timp nici celorlalţi, spuse Edward, continuând să o tragă după el, până când ajunseră în holul principal.

Îi dădu drumul la mână, iar Siebel îl privi cu o mină încruntată.

— De ce ai făcut asta? Nu şi-ar fi dat nimeni seama! spuse Siebel, iar Edward pufni.

— Dacă eu am putut să îmi dau seama, asta după ce am băut două pahare cu coniac, crede-mă că dacă ai fi stat încă cinci minute în sala aia, toţi şi-ar fi dat seama. Ce încerci să faci? Ce cauţi aici? Chiar vrei să îl faci pe Malcolm de râsul tuturor? Credeam că zvonurile despre tine nu sunt adevărate, mai ales după ce Malcolm te-a ales de soţie, dar m-am înşelat. Aşchia nu sare departe de trunchi! Eşti la fel

ca netrebnicul ăla care îţi e tată!

— Să nu îndrăzneşti să mă mai compari vreodată cu tatăl meu! spuse Siebel, pe un ton jos, deşi ar fi vrut să strige cât o ţinea gura.

Ar fi vrut să le strige tuturor acest lucru. Lovitura primită de la Edward fusese una sub centură. Ştia că mulţi cred asta despre ea, însă să i-o spună cineva în faţă, atât de direct, era mult mai dureros.

— Să nu îndrăznesc? Atunci, scuză-mă, Înălţimea Ta, dar ce cauţi aici când ar fi trebuit să fii acasă, lângă soţul tău. Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar mai fi dat şi altcineva seama cine eşti cu adevărat? De mâine, lui Malcolm i-ar fi fost imposibil să mai scoată capul în lume. Asta vrei? Să îl distrugi?

— Bineînţeles că nu vreau să îl distrug pe Malcolm, vreau să îl fac să mă în… Ştii ceva? Cred că nu îşi mai are rostul această conversaţie. Cel mai bine ar fi să mă duc acasă! spuse Siebel, vrând să plece, însă Edward o prinse de mână şi o lipi de zid.

— Ascultă-mă bine, ducesă, nu o să te las să faci ceva care să îl pună pe Malcolm în pericol. Nu o să te las să îi strici reputaţia şi, mai mult ca sigur, nu o să te las să…

Însă nu reuşi să îşi ducă la bun sfârşit fraza, căci cineva îl prinse din spate şi îl trase din dreptul lui Siebel. Când îşi întoarse capul ca să vadă cine avusese curajul să facă asta, îl văzu pe Malcolm privindu-l turbat de furie şi nu apucă să pareze pumnul care se îndreptă spre faţa lui. Malcolm îl lovi cu putere pe Edward, trântindu-l la pământ. Siebel îşi duse ambele mâini la gură, încercând să îşi înăbuşe ţipătul.

— Aşa prieten îmi eşti tu, Edward? Ai ajutat-o să se strecoare în locuri periculoase pentru ea? întrebă Malcolm, spumegând de furie.

— Nu am ajutat-o, voiam să o duc acasă! spuse Edward, ducându-şi mâna la nas, de unde începuse să îi curgă sânge.

— Serios? Voiai să o ajuţi? Mie nu mi s-a părut că asta voiai să faci, mai ales după modul în care o ţineai.

— Malcolm… încercă Siebel să spună ceva.

— Nu vreau să aud niciun sunet de la tine, Siebel! Dintre toate nebuniile de care eşti în stare, asta le întrece pe toate. Să vii la White, printre conţi, marchizi şi toţi aristocraţii, îmbrăcată în bărbat?

— Dar eu…

— Nu mai vorbi, Siebel! Deja ai făcut prea multe! Hai, vino acasă! spuse el, luând-o de mână şi trăgând-o după el.

Dacă nu s-ar fi aflat într-un colţ mai ferit de privirea curioşilor şi dacă în sala de biliard nu ar fi fost atâta gălăgie, atunci, cel mai probabil, jumătate din nobilime ar fi fost martoră la ceea ce se întâmplase. Aşa, participase numai Friz la întreaga scenă, dar Edward era sigur că putea să îl convingă să nu spună nimic.

— Malcolm! strigă Edward. Mâine vom rezolva lucrurile astea, continuă el, dar Malcolm nici măcar nu se opri ca să îl asculte.

Malcolm ieşi din club, continuând să o târască pe Siebel după el. Având în vedere că Siebel luase trăsura, el fusese nevoit să vină pe jos, iar această plimbare îi dăduse timpul necesar să se gândească la multe lucruri, inclusiv cum o va trimite pe Siebel într-un spital de nebuni, căci, după ultimele trăsnăi, considera că acolo îi era locul. Însă, apoi se calmase puţin, când intrase în club şi începuse să o caute ca un nebun, ca, într-un final, să o găsească cu Edward. Atunci văzuse roşu în faţa ochilor; din acel moment nu mai judecase şi îi dădu lui Edward acel pumn, binemeritat de altfel.

La un moment dat însă, Siebel se opri şi nu mai vru să continue; îşi trase cu putere mâna din strânsoarea lui. Nu erau foarte departe de club, la câteva zeci de metri. Malcolm se întoarse încet şi o privi. Avea lacrimi în ochi, iar mâna de care o ţinuse atât de strâns era roşie. Lui Malcolm începu să îi pară rău, însă nu avea să admită asta, mai ales faţă de ea, şi, cu siguranţă, nu în acest moment, după ce îl supărase atât de tare. În plus, nu voia să se simtă vinovat. Toate aceste lucruri se întâmplaseră din cauza ei; numai din cauză că nu putea, niciodată, să se comporte aşa cum

trebuia şi cum o cereau regulile.

— Malcolm Ferryway!

Malcolm îşi întoarse capul când îşi auzi numele. Bărbatul care îl strigase se afla la câţiva metri depărtare de el, iar Malcolm nu reuşi să îşi dea seama cine era; însă, pe măsură ce se apropia, începu să îl recunoască, iar degetele i se strânseră în palmă. Se întoarse spre Siebel, privind-o.

— Stai cât mai în spate! îi spuse el, iar ea dădu din cap. E băut, deci sunt şanse mari să nu te recunoască.

Spre deosebire de Malcolm, Siebel recunoscuse, pe dată, acel glas şi l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Îşi dorise nespus să urască acel glas, însă în douăzeci şi patru de ani nu reuşise să facă asta. Acel glas aparţinea tatălui ei: Thomas Farrot, contele de Sprint.

Siebel nu îşi văzuse de mult timp tatăl şi, după căsătoria cu Malcolm, sperase să nu îl mai vadă niciodată. În sufletul ei, îl învinuia pentru multe lucruri, însă nu avusese niciodată curajul să i le spună în faţă. Poate acum venise momentul. Totuşi, se hotărâse să asculte de soţul ei şi se dădu câţiva metri mai în spate.

Thomas se apropie de cei doi cu paşi împleticiţi. Ţinea în mână o sticlă de băutură şi o strângea cu putere. Se opri la câţiva paşi distanţă de Malcolm şi îl privi, apoi începu să râdă.

— Fiica mea… ducesă! spuse acesta, începând să râdă. Nu credeam că o va lua nici măcar un ţăran, darămite un duce. Are sângele meu, ştie să îşi joace bine cărţile.

— Aici ai dreptate! Ea ştie să îşi joace cărţile, în timp ce tu ştii, foarte bine, să pierzi tot ce ai. Nu meriţi o fată precum Siebel! spuse Malcolm.

— Ar fi trebuit să zică mersi că are un acoperiş deasupra capului. Nu am aruncat-o în stradă, aşa cum ar fi trebuit, i-am dat numele meu, deşi… Însă nu mai zise nimic, lăsând fraza în aer. Mi-a stricat socotelile, căsătorindu-se cu tine! Am pierdut totul din cauza acestei căsătorii! spuse el, dând cu sticla de pământ.

— Nu ţi-a păsat niciodată de ea! Ai tratat-o ca pe o servitoare, nu ţi-a păsat decât de viciile tale. Ai pierdut

totul pentru că nu meriţi nimic! Dar ea a câştigat. Mă are pe mine acum şi eu o voi proteja de oamenii ca tine, care îi vor răul. Ai grijă! Dacă te mai apropii o dată de mine sau de fiica ta, o să am grijă să dispari din ţara asta şi voi avea grijă să o fac în aşa fel încât să nu te mai întorci vreodată. Ia-o ca pe o ameninţare, una pe care nu o să mă sfiesc să o pun în aplicare, dacă îndrăzneşti să te apropii de noi, spuse Malcolm; ridică, apoi, pumnul şi îl lovi şi pe Thomas, eliberându-se astfel de toată furia adunată.

Thomas căzu la pământ. Pentru prima dată, Malcolm se simţea cu adevărat bine că lovise pe cineva. Voise să facă asta încă de când aflase ce fel de viaţă dusese Siebel în Cornwall, din cauza lui. Nu voise să îl caute el, dar până la urmă îi apăruse în cale. Îi mai aruncă o privire, apoi o luă de mână pe Siebel, care se uita de la depărtare la tatăl său, fără nicio expresie pe faţă.

Malcolm mergea atât de repede încât Siebel abia reuşea să se ţină după el, însă era mulţumit că niciunul dintre ei nu mai zicea nimic. Şi rămaseră tăcuţi până când intrară în casă. Malcolm o trase după el în bibliotecă şi numai acolo îi dădu drumul la mână. Rămaseră tăcuţi câteva minute, până când Siebel se simţi pregătită să vorbească.

— O să mă laşi să îţi explic? întrebă ea.

— Ai vreo explicaţie pentru toate astea? Mie lucrurile îmi par destul de clare.

— Bineînţeles! Ţie, totul îţi este clar mereu şi interpretezi totul în manieră proprie. Niciodată nu mă laşi se vorbesc! Unde o să mă mai exilezi acum, Milord? În America? Sau nu este destul de departe?

— Eu nu te las să explici? Eu? Foarte bine, Siebel, explică-mi! Spune-mi de ce ai făcut asta? De ce ai plecat singură, într-un club de gentlemeni? Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi dat şi altcineva seama, în afară de Edward, că eşti femeie? întrebă el, vizibil nervos.

— Oh, da, Milord! Ştiu foarte bine ce s-ar fi întâmplat! M-a pus Edward destul de bine în temă şi mi-a spus cât de importantă este reputaţia ta. Nu îţi face griji, nu o să mai

fac niciodată asta. Nu aş vrea să îţi pătez bunul renume! spuse şi ea, la fel de nervoasă.

— Nu e vorba despre asta, Siebel!

— Nu? Atunci despre ce e vorba? Spune-mi tu, Malcolm, despre ce poate fi vorba? întrebă ea, împreunându-şi mâinile la sân.

— Despre faptul că te pui singură în pericol, Siebel! Ieşi noaptea pe străzi, te duci la docuri, te duci în cluburi de gentlemeni. Dacă ştiam cât de mare este dorinţa ta de a te sinucide, nu te-aş mai fi scos din apă, spuse Malcolm, urlând la ea.

— Tu, tu, tu! Ah, nu ai idee cât de mult regret că am cedat şantajului tău murdar, Malcolm, şi m-am căsătorit cu tine şi că am…

Însă nu reuşi să spună tot ceea ce avea pe suflet, deoarece Malcolm o întrerupse. Îi puse mâinile pe umeri, o trase în braţele lui şi o sărută. Apoi îşi lipi fruntea de a ei şi o privi în ochi.

— Să nu mai spui niciodată că regreţi că te-ai căsătorit cu mine, Siebel, niciodată! spuse el, apoi făcu un pas în spate.

O mai privi câteva secunde, apoi îi întoarse spatele, lăsând-o singură în bibliotecă. Siebel se sprijini de perete, ducându-şi încet mâna la buze. Încet, încet, Malcolm începea să se apropie de ea. Nu îşi dădea seama, însă singur dădea la o parte cărămidă după cărămidă, spărgând zidurile între care se închisese singur.

Zâmbind, ieşi din încăpere, şi urcă la ea în cameră. Se puse în pat, fără să se mai schimbe în cămaşa de noapte. Rămase în hainele lui Malcolm, deoarece aveau parfumul lui.

*

A doua zi, Siebel coborî scările încântată. Îşi amintea acel sărut şi nu avea să lase nimic şi pe nimeni să îi strice acea stare de fericire. Malcolm era deja la masă, citind ziarul. Se aşează lângă el, însă acesta nu îi aruncă, din nou,

nicio privire. Îşi dădu ochii peste cap, apoi luă ziarul din faţa lui Malcolm şi îl aruncă pe podea, zâmbindu-i acestuia cu toţi dinţii.

— Citeam ăla! spuse el, privind-o.

— Mi-am dat seama, dar eu sunt mai importantă decât un ziar şi am nevoie de toată atenţia ta, spuse ea, zâmbindu-i în continuare.

— Siebel, am…

— Da, da, ştiu, ai treabă! Foarte bine, mă gândesc că trebuie să fac ceva ca să mă observi şi astăzi. Ai zis că nu am voie să ies noaptea, nu am voie la docuri, nu am voie să mă deghizez şi să mă duc în cluburi de gentlemeni. Dar nu ai zis nimic de un pistol, concluzionă ea.

— P… Pistol? Ce să faci tu cu un pistol? întrebă el, privind-o printre gene.

— Nu pot să îmi dezvălui secretele, Milord! Va trebui să îţi dai seama singur, spuse ea, privindu-l cu o sprânceană ridicată. Oare ce aş putea face cu un pistol? Atât de multe, dragul meu, atât de multe.

— Siebel!

— Nu pot să cred că, din nou, servitorii au adus mâncarea fără să mă aştepte să cobor. Ce impertinenţi! Au uitat cine este ducesa în casa asta! spuse lady Diana, intrând val-vârtej în încăpere, ca mai apoi să se aşeze pe scaun.

— Nu, mamă, spuse Siebel zâmbind, nu a uitat nimeni cine este ducesa aici. Eu sunt ducesa, în timp ce tu eşti bătrâna ducesă.

— Impertinento! Ar trebui să îi mulţumeşti în genunchi fiului meu că te-a făcut doamnă şi te-a scos din văgăuna aia pe care tu o numeai casa.

Siebel scrâşni din dinţi. Mama lui începea să fie din ce în ce mai vulcanică, mai acidă şi înţepăturile ei se transformau în adevărate gloanţe îndreptate către ea. Însă, nu avea să o lase să îi strice buna dispoziţie şi, mai mult ca sigur, nu avea să o lase să aibă ultimul cuvânt. Războiul cuvintelor se putea juca în doi şi era convinsă că o ducesă nu ştia să jignească mai bine ca o contrabandistă.

— Sau poate el ar trebui să îmi fie mie recunoscător, de când am venit aici, poate respira liniştit, fără să fie cicălit de scorpia care îi este mamă.

— Tu, tu, tu!

— Siebel, draga mea, nu cred că ţi-am făcut un tur al casei niciodată şi chiar vreau să îţi arăt galeria cu tablouri, spuse Malcolm, uitându-se la ea.

— Malcolm! spuse ea, printre dinţi.

— Şi vreau, neapărat, să îţi arăt şi colecţia mea de timbre. Cred că am unul care te-ar interesa, spuse el, ridicându-se de la masă şi întinzându-i mâna. Vino!

Ea îi aruncă o privire mamei lui, care zâmbea, apoi se ridică de la masă şi îl luă pe Malcolm de mână. Acesta începu imediat să se îndepărteze, trăgând-o şi pe ea după el.

— E a două oară când nu reuşesc să mănânc micul dejun din cauza ta, îi reproşă ea.

— O să am grijă să primeşti porţie dublă la prânz, nu îţi face griji, spuse el, continuând să meargă.

— Ai o colecţie de timbre? întrebă ea, vrând să afle mai multe despre el.

— Da, Siebel! Şi, în acelaşi timp, ţin şi un tigru sub pat, spuse el, dându-şi ochii peste cap.

— Am ajuns sub patul tău! Nu am găsit decât praf şi nişte cizme vechi, spuse ea, imitând gestul făcut de el.

— Da, mi-am dat seama că ţi-a lipsit meseria de contrabandistă, dacă ai ajuns să îmi furi hainele. Acum taci pentru o secundă, pentru că vreau să îţi arăt ceva.

Ajunseră în galeria cu tablouri, unde erau expuse portretele tuturor ducilor de Tottenham. Ea le examină pe toate, până ajunse la cel al lui Malcolm. Se uită la soţul ei, apoi la tablou şi încă o dată la soţul ei.

— Arăţi ca un dovleac în tabloul ăsta! spuse ea, încercând să nu râdă.

— Am semănat cu bunica din partea mamei, până la zece ani, spuse el, drept scuză.

— Păcat că nu are şi mama ta capul aşa. Atunci ar fi avut, cu adevărat, un motiv pentru a sta cu nasul pe sus.

— Nu de asta te-am adus aici, spuse Malcolm, oftând.

— Atunci, de ce? întrebă ea.

— Pentru că vreau ca discuţiile astea, fără sens, între tine şi mama să înceteze. Şi pentru că am descoperit ceva în timpul în care ai fost la Somerset şi cred că este timpul să afli adevărul.

— A… adevărul? întrebă ea, bâlbâindu-se.

— Da, adevărul! Ţi-am promis că îţi voi spune de ce am insistat atât de mult ca noi doi să ne căsătorim, spuse el, apoi o duse în faţa unui tablou.

Pictat în culori reci, portretul înfăţişa un cuplu. Bărbatul era înalt, blond, cu ochi albaştri, iar femeia de lângă el era o oglindire a celei care rămăsese la masă, în salon.

— Dar, dar… Dar nu înţeleg! Aici este mama ta şi… tatăl tău! spuse ea, uitându-se la tablou.

Malcolm încuviinţă. Cel din tablou era chiar tatăl lui, cel care fusese un model pentru el, cel care îi îndrumase paşii încă de când era mic şi cel care îl călăuzise în toate. După ce o lăsase pe Siebel la Fallen, în Somerset, se întorsese în Londra şi două zile stătuse în galeria de artă, uitându-se la toţi strămoşii lui şi la soţiile lor. Până la el, toţi se căsătoriseră fie cu marchize, fie cu ducese, modele de virtute şi de bună-cuviinţă. El era, însă, primul care se căsătorise cu o contesă. El trădase sângele albastru. Apoi, uitându-se la portretul tatălui său, căzuse pe gânduri, trecându-i prin minte o mulţime de întrebări. La un moment dat se gândise dacă, poate, atât de tare regretase tatăl său că urmase regulile, încât îl obligase pe el, printr-un jurământ, să le încalce. Apoi, într-un acces de furie şi de dezamăgire, dăduse jos tabloul, vrând să îl arunce; la momentul respectiv, privind tabloul îşi amintea şi mai mult de trădarea lui Siebel. Însă ce descoperise în spatele tabloului îl lăsase mut.

— Nu… nu înţeleg! Ce legătură are tabloul ăsta, tatăl tău, care este mort, ce legătură au toate aceste lucruri cu noi? întrebă Siebel, privind când spre tablou, când spre Malcolm.

— Siebel, toată căsătoria noastră porneşte de la tabloul ăsta, sau, mai exact, de la ceea ce se află în spatele acestui tablou, îi spuse Malcolm.

— În spatele lui? întrebă ea.

Însă, Malcolm nu îi mai răspunse. Se îndreptă spre tablou, puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a ramei, apoi îl dădu jos.

Siebel privi, în continuare, acel loc, iar lacrimi grele i se adunară în ochi. În spatele portretului părinţilor lui Malcolm, era ascuns un alt tablou, mai mic. Cu cât privea mai mult acel tablou, cu atât lacrimile îi curgeau şi mai tare pe faţă. Acel tablou înfăţişa o femeie brunetă, cu ochi căprui, care ţinea în mână un buchet de flori de câmp, iar pe cap avea o coroniţă din margarete. Siebel o recunoscu imediat.

În acel tablou era mama ei, Marianne, arătând mai frumoasă ca niciodată.

— Nu… nu înţeleg! spuse Siebel, ducându-şi mâinile la ochi, încercând să îşi şteargă lacrimile.

— Ai vrut să afli adevărul, Siebel! Ăsta este adevărul, ăsta este motivul pentru care am venit în Cornwall după tine. Mama ta!

— Mama mea?

— Da, scumpo! Pentru că mama ta a fost marea iubire a tatălui meu, iar tatăl meu a fost marea ei iubire.

Siebel îl privi pe Malcolm, cu chipul scăldat în lacrimi.

— Părinţii noştri… părinţii noştri s-au iubit? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, Siebel! De aceea se afla tabloul ei aici, ascuns în spatele portretului părinţilor mei. Pentru că tatăl meu a iubit-o pe mama ta atât de mult, încât a vrut să o aibă mereu lângă el, chiar dacă ea nu era fizic aici. Pentru că a fost slab şi nu a luptat pentru iubire, pentru că a urmat regulile, pentru că…

— Dar ce legătură are iubirea dintre mama mea şi tatăl tău cu căsătoria noastră?

— Pentru că, înainte să moară, i-am făcut o promisiune tatălui meu. I-am promis că o să mă căsătoresc

cu tine, că o să te protejez şi nu o să las pe nimeni să îţi facă rău. Asta am promis şi asta am să fac, Siebel! Şi nu îmi este uşor! Nu îmi este uşor să te protejez când tu te arunci în braţele pericolului. Mi-e greu să te protejez când te încăpăţânezi să îţi faci din mama un duşman.

— Malcolm, eu…

— Siebel, dacă aş mai avea o inimă, probabil ţi-aş dărui-o, dar nu o mai am. Însă, cu toate că nu vei avea inima mea, vei avea mereu protecţia mea! spuse el, sărutând-o pe frunte, apoi plecă din încăpere, lăsând-o plângând în faţa portretului mamei ei.

Capitolul 10

Siebel îşi şterse şi ultimele lacrimi de pe faţă, apoi, se mai uită o dată la portretul mamei, gândindu-se la vorbele soţului ei. Malcolm nu avea dreptate, avea o inimă şi ea avea să o dezgheţe. Cu cât Malcolm se împotrivea mai tare, cu atât ea avea să lupte cu şi mai multă putere pentru a-l cuceri. Gândindu-se la povestea dintre Ulise şi Penelopa, începu să zâmbească. Era dispusă să aştepte ani de zile după el, dacă, în final, avea să îi declare iubirea.

Întinse mâna şi luă micul portret al mamei sale, apoi îşi îndreptă spatele şi ieşi în încăpere. S-ar fi dus după Malcolm, ar fi dorit să vorbească cu el, însă acesta îi dăduse de înţeles că are nevoie de spaţiu şi de nimic mai mult, pentru moment. Iar ea era dispusă să îi ofere spaţiu. Nu pentru mult timp, dar era dispusă să o facă. Aşa că nu plecă în căutarea lui, ci urcă scările spre camera ei, singurul loc din casă în care îşi găsea liniştea.

Aşeză portretul mamei sale pe pat şi îl privi minute bune. Îi reveniră în minte toate certurile dintre părinţii ei, toate momentele în care tatăl său ridicase mâna la mama sa, ţipetele mamei ei atunci când tatăl ei pierdea banii casei. Îşi aminti cât de nefericită fusese. Se gândea cât de groaznică fusese acea căsnicie, fără iubire, şi ce

deznodământ tragic avusese. Ea nu voia să treacă prin asta. Pur şi simplu, refuza să ajungă ca mama ei. Nu voia să se complacă într-o căsnicie fără iubire, nu voia să fie atât de slabă, aşa cum fusese mama ei. Ea nu era mama ei!

Malcolm, pe de altă parte, simţea cum presiunea căsniciei îi atârnă tot mai greu pe umeri. Nu planificase să îi spună adevărul soţiei lui, fusese o decizie luată pe moment. Ea trebuia să înţeleagă că, oricât ar încerca, la inima lui nu putea ajunge. Putea să obţină respectul lui, însă niciodată inima.

Întinse mâna şi luă un registru de pe birou. Administratorul moşiei Fallen îl ţinea mereu la curent cu toate schimbările petrecute acolo. Şi, deşi avea multe proprietăţi, cea din Somerset era preferata lui. Cele mai dragi amintiri se petrecuseră acolo. La Fallen călărise pentru prima dată, învăţat de tatăl său, în iazul familiei învăţase să înoate, pe câmpurile înalte alergase, pentru prima dată, în ploaie. Da, cele mai frumoase amintiri erau de acolo. De aceea o lăsase pe Siebel în Somerset, pentru că locul acela reprezenta ceva important pentru el, nu era o simplă casă, acolo se simţea acasă.

Începu să mute paginile registrului, încercând să se concentreze, să nu se mai gândească la Siebel. În primele minute, îi fu aproape imposibil să facă asta, însă, apoi, se lăsă încet, încet, absorbit de cifre şi calcule. Nici nu auzi bătaia în uşă, aşa că majordomul fu nevoit să mai bată de câteva ori.

— Intră! spuse el, fără să îşi ridice ochii din registru.

— Înălţimea Voastră! spuse majordomul, făcându-şi prezenţa remarcată.

— Ce este, John? întrebă Malcolm, închizând registrul.

— Prietenul dumneavoastră, Edward, vrea să vorbească cu dumneavoastră şi mi-a cerut să vă transmit că nu pleacă până nu vorbeşte cu dumneavoastră.

Malcolm oftă. După discuţia cu Siebel, Edward era ultimul om pe care voia să-l vadă în acest moment. Însă, se simţea dator să îl primească, mai ales pentru că îi spărsese nasul. Iar Siebel îi spusese să nu mai judece oamenii înainte

să le asculte explicaţiile. Poate că era timpul să îşi deschidă urechile şi să asculte.

— Condu-l în biroul meu! spuse Malcolm, iar majordomul încuviinţă.

Edward îşi făcu apariţia, păşind temător în birou.

— De când îţi anunţi intrarea? întrebă Malcolm, privindu-l.

— De când nasul meu are de suferit. Pot să mă apropii sau e mai bine să rămân aici, cât mai departe de tine? întrebă Edward, iar Malcolm îl privi afectat.

— Nu muşc, să ştii! Iar acel pumn îl meritai, ştii asta la fel de bine ca mine. Trebuia să o iei pe Siebel pe sus şi să o scoţi urgent din club. Nu puteai să o cerţi în afara acelor pereţi? întrebă Malcolm, calm.

— Malcolm, când am văzut-o acolo, nu mi-a mai stat capul la nimic. Îmbrăcată în haine de bărbat! spuse el, începând să râdă.

— Soţia mea poate fi nonconformistă atunci când vrea acest lucru, dar nu pentru asta ai primit tu acel pumn în faţă, şi o ştii prea bine.

— Ştiu, spuse Edward, regretând că nu acţionase altfel. Doar că, văzând-o acolo, având de gând să îţi terfelească numele, nu am mai gândit limpede. M-am gândit numai că trebuie să o scot din acea cameră, plină de lorzi, înainte să îşi mai dea şi altcineva seama cine este. Apoi mi-am ieşit din minţi şi am ţipat la ea. Doar că, înţelege-mă Malcolm. Ţin prea mult la tine, suntem prieteni încă de când aveam doisprezece ani. Iar relaţia noastră e bazată pe un sentiment mai puternic decât prietenia.

— Edward, ştii că ai fost fratele pe care nu l-am avut niciodată, doar că undeva trebuie trasă o linie, iar acea linie începe de la Siebel. Orice ar face, nu ai niciun drept să o cerţi sau să te răsteşti la ea. Este soţia mea, este responsabilitatea mea, este…

— Povara ta? îndrăzni Edward să întrebe.

— Nu, asta niciodată! Chiar dacă ţine cu tot dinadinsul să îmi facă viaţa imposibilă, nu aş compara-o niciodată cu o povară. Sau dacă aş face-o, atunci ar trebui să spun că este

o povară extrem de plăcută, spuse Malcolm, începând să zâmbească.

— Tu cumva te…

— Nu! Niciodată! spuse Malcolm, încleştându-şi maxilarul.

— Scuză-mă, nu am vrut să îţi aduc aminte de acea perioadă, doar că, vezi tu…

— Ce? întrebă Malcolm.

— Clare s-a întors în oraş. Soţul ei a murit acum un an, lăsând-o putred de bogată, iar acum e, din nou, în oraş. Nu am vrut să îţi spun; am crezut că ţii la soţia ta, că o iubeşti şi că revenirea ei nu o să te afecteze, însă acum, că ştiu adevărul, a trebuit să îţi spun. Nu vreau să te ia prin surprindere cu apariţia ei şi să redevii cel de acum câţiva ani! spuse Edward, privindu-şi prietenul în ochi.

— Asta nu o să se întâmple niciodată, Edward! Nu o să redevin acel om. Bărbatul naiv de atunci a murit! Nu o să mă ascund de ea şi nu am de ce să mă pregătesc, deoarece reîntâlnirea cu ea nu o să mă afecteze în niciun fel. Deşi, aş prefera să nu o întâlnesc. Dar nu o voi putea evita la nesfârşit, spuse Malcolm ridicând din umeri şi încercând să mascheze faptul că fusese luat prin surprindere de vestea primită.

— Şi Siebel?

— Ce-i cu ea? întrebă Malcolm.

— I-ai spus despre Clare?

— Nu! Nici nu o să îi spun. Clare reprezintă trecutul meu, iar trecutul trebuie lăsat în urmă. Asta este tot ceea ce ştiu şi tot asta o să ştie şi Siebel!

— Dar nu crezi că are dreptul să ştie? Dacă o să se întâlnească cu ea? întrebă Edward.

— Siebel este descurcăreaţă. Sigur o să ştie să se descurce cu Clare. Probabil nu ai observat, dar soţia mea ştie să îi pună la punct pe cei pe care nu îi place. Nu mă îndoiesc că la fel va face şi cu Clare. Iar referitor la fosta mea logodnică, nimeni nu ştie, cu adevărat, dacă mi-a fost logodnică sau nu, pentru că atunci când am cerut-o de soţie am rugat-o să nu spună nimănui. Au circulat nişte zvonuri

pe tema aceasta şi nu cred că ea e atât de proastă încât să se facă de râs. Aşa că, eu unul nu îmi fac griji, spuse Malcolm, zâmbind, deşi înăuntrul lui fierbea de furie.

— Eşti sigur?

— Da! răspunse Malcolm. Sunt sigur! Experienţa trăită cu Clare nu a făcut altceva decât să mă întărească.

— Şi să te facă să îţi îngheţi inima, îi spuse Edward.

— Nu cred că eşti în măsură să îmi dai lecţii la acest capitol. Şi tu ai spus, după ce a murit soţia ta, că nu vei mai iubi pe nimeni, îi reproşă Malcolm.

— Da, dar tu ai încă o soţie. Una care ţine la tine şi încă destul de mult. Oare de ce crezi că a venit aseară la club? întrebă el, privindu-l pe Malcolm printre gene.

— Până acum un moment ai susţinut, sus şi tare, că vrea să îmi facă numele de ras, să mă facă pe mine de ras, şi acum îmi spui că a făcut asta pentru că ţine la mine? Scuză-mă că îţi spun, Edward, dar te contrazici singur.

— Poate! Sau poate nu! Tot ce ştiu este că, eu aş da orice ca soţia mea să fie mea în viaţă. Tu ai o soţie! Şi nu o apreciezi.

— O respect şi sunt protector cu ea. E mai mult decât fac jumătate din soţii din Anglia, în momentul de faţă. Asta este ceea ce îi pot oferi şi nimic mai mult.

— Malcolm, eu nu cred că…

— Edward, Siebel este soţia mea şi vorbim despre căsnicia mea. Nimeni, în afară de mine, nu ştie ce este mai bine! spuse Malcolm, privindu-l serios.

— Foarte bine, nu o să îţi mai zic nimic. Permite-mi doar să îţi dau un mic sfat, venit de la un bărbat care a avut o căsnicie fericită. Chiar dacă nu o iubeşti, încearcă să o apropii de tine, altfel te vei simţi mizerabil când o vei pierde. Acum, scuză-mă, însă diseară vreau să merg la teatru şi am nevoie de ceva mai mult timp pentru a mă pregăti. Poate ar trebui să vii şi tu.

— Eu? La teatru? De ce aş merge la teatru?

— Pentru că ai o soţie. Iar femeilor le place la teatru. Încearcă să te gândeşti şi la ea, nu numai la tine, îi spuse Edward. Apoi, îi întoarse spatele prietenului său şi plecă.

Malcolm rămase privind uşa. Acum, după ce prietenul lui plecase, putea să îşi dezvăluie adevăratele sentimente, îşi sprijini capul în mâini şi oftă. Oftă din adâncuri. Clare se întorsese, iar el... el nu voia să o vadă. Nu voia să o întâlnească din nou. Îi luase atât de mult timp să îngroape toate acele amintiri, încât acum ar fi fost un chin pentru el să trebuiască să dezgroape trecutul. Adevărul era că nu trecuse niciodată, cu adevărat, peste trădarea ei; şi de atunci fusese mereu în gardă, aşteptându-se ca şi alţii să îl trădeze. Singura persoană care nu l-ar fi trădat niciodată nu mai era acum în viaţă. De fapt, tatăl său fusese singurul lui sprijin, în acele momente de cumpănă şi suferinţă.

Tatăl său îl îmbărbătase când avusese nevoie şi îl împinsese de la spate când se pierduse. Acum, când tatăl său nu mai era prezent, se simţea încordat. Se ţinea cu dinţii de prezent, nu voia să se întoarcă în trecut; însă inevitabil se întreba cine avea să îl mai ajute acum, dacă rănile pansate se deschideau din nou? Siebel? Mama lui? Edward? În niciunul dintre ei nu avea încredere totală.

Însă conştientiză că, într-o anumită măsură, Edward avea dreptate. Nu mai putea păstra distanţa faţă de soţia lui. Trebuia să se apropie de ea. Trebuia să înveţe să aibă încredere în ea şi trebuia să o protejeze, deoarece avea să trăiască întreaga viaţă alături de ea. Şi, dacă o va pierde, nu voia sa trăiască cu regretul, sau să se învinovăţească, că nu făcuse destul. Trăise aceste sentimente în trecut, nu voia să le trăiască din nou.

Se ridică de pe scaun şi ieşi din birou, urcând scările până în camera lui Siebel. Ştia, de la John şi Molly, că acolo îşi petrecea majoritatea timpului. Când ajunse în dreptul uşii, bătu de două ori, însă nu îi răspunse nimeni. Mai bătu o dată, dar nu primi răspuns nici acum. Încruntându-se, apăsă pe clanţă şi deschise uşa. Intră în cameră şi văzu că Siebel nu era acolo, însă privirea îi căzu pe uşa care făcea legătura între camerele lor; era deschisă. Se duse şi se sprijini de cadrul de lemn al uşii, privind cum soţia lui îi cotrobăia prin dulap. Îl cuprinse, brusc, o stare de amuzament şi îşi drese vocea.

— Ai de gând să ieşi în seara asta, draga mea? întrebă el.

Vocea lui o sperie pe Siebel atât de tare, încât aceasta scăpă pe jos cămaşa pe care o ţinuse în mâini. Se întoarse spre Malcolm şi îl văzu privind-o într-un fel în care nu o mai făcuse până acum. Era relaxat. Îl văzuse pe Malcolm în toate ipostazele – nervos, hotărât – însă rare fuseseră momentele în care îl văzuse atât de relaxat.

— Nu, eu… eu doar…

— Nu îţi face griji, nu te condamn. Îmi dau seama cât de plictisitor poate fi să stai închisă, în casă, toată ziua. Şi, având în vedere că brodatul şi bârfitul nu sunt lucruri la care să excelezi, trebuie să fie şi mai greu. Tocmai de aceea, am de gând să remediez situaţia.

— Să remediezi situaţia? întrebă ea, privindu-l curioasă.

— Mi-ai face onoarea de a mă însoţi, în această seară, la teatru? întrebă el, zâmbindu-i.

— La teatru? Noi doi, împreună? Tu mă inviţi la teatru, pe mine? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Dacă vrei pot să o invit şi pe mama! spuse el, amuzat de reacţia ei.

— Nu, nu, nu! spuse ea, gesticulând din mâini. Nu am vrut să sugerez asta, în niciun caz. Eram doar uimită de faptul că m-ai invitat la teatru. Nu mă aşteptam la asta, recunoscu ea. Da, Milord, mi-ar face o deosebită plăcere să merg cu tine la teatru.

— Foarte bine! Ştii, ţi-a stat chiar bine în haine de bărbat. Dacă nu ar fi atât de mulţi oameni la teatru, probabil ţi-aş împrumuta acea cămaşă, îi spuse el, apoi îi întoarse spatele şi plecă, lăsând-o pe Siebel cu zâmbetul pe faţă.

*

La ora şapte, Siebel era pregătită de plecare. De această dată, Molly îi împletise părul în părţi, încreţindu-i-l puţin la spate. Iar rochia de mătase, de culoarea piersicii,

se asorta de minune cu ochii ei verzi. Avea fluturi în stomac. Nu numai pentru că mergea, pentru prima oară, la teatru, dar şi pentru că ieşea în oraş, tot pentru prima oară, alături de Malcolm. Era un moment special şi unic, pentru ea, şi s-ar fi bucurat enorm să aibă parte de astfel de momente şi pe viitor, deşi cu Malcolm nu se ştia niciodată.

Când Molly intră în camera ei, spunându-i că ducele o aşteaptă, se mai uită o dată în oglindă, apoi coborî grăbită scările, nedorind să îşi lase soţul să o aştepte. Acesta stătea la baza scărilor, iar în momentul în care o văzu un zâmbet slab apăru pe faţa lui. Aşteptă ca ea să coboare, apoi îi întinse braţul, iar Siebel îl acceptă.

— Arăţi minunat! spuse Malcolm, încercând să îi facă un compliment.

— Mulţumesc, Milord! spuse ea, îmbujorându-se. Mărturisesc că sunt foarte emoţionată.

— Nu îţi face griji, sunt lângă tine şi nu voi lăsa pe nimeni să te jignească.

— Nu din acest motiv sunt emoţionată. Este pentru prima dată când merg la teatru şi îmi este frică să nu fac ceva greşit. Nu vreau să se vorbească, apoi, despre asta.

— Pentru o femeie care a intrat într-un club de bărbaţi, îmbrăcată în bărbat, îţi faci cam multe griji, draga mea. Fii fără griji, sunt alături de tine. Din câte am văzut, mă pricep să te scot din belele, am un talent înnăscut, îi spuse el, făcându-i cu ochiul. Aşa că, fii liniştită, totul o să fie bine, îi spuse el, încercând să o liniştească.

Siebel îi zâmbi. Era mai liniştită şi nu voia să strice nimic, mai ales acum, când, în sfârşit, venise de bunăvoie la ea, făcând el primul pas. Ar fi putut spune că îl adusese în punctul în care voia ea să fie.

Cei doi porniră spre trăsură şi, în scurtul drum până la teatru, Malcolm îi dădu câteva sfaturi despre cum ar trebui să se comporte. Îi spuse în care parte a teatrului era situata loja lor, câte locuri erau, cu aproximaţie, în sală, cine erau nobilii care ocupau lojele de lângă ei. Şi astfel, nici nu îşi dădură seama cum trecu timpul şi ajunseră la destinaţie. Malcolm coborî din trăsură şi îi întinse mâna lui Siebel.

Când intrară în sală, toate capetele se întoarseră spre ei, privindu-i. Doamnele începură să şuşotească între ele, iar Siebel ar fi vrut să aibă cel mai fin auz din lume, în acel moment, ca să le poată auzi. Când ajunseră la loja lor, Siebel se aşeză pe un scaun, uitându-se în stânga şi în dreapta. Cu toţii se uitau spre ea, iar Siebel începu să se simtă stânjenită. Malcolm se aşeză lângă ea, fără să le acorde atenţie celorlalţi. Era ca şi cum pentru el aceştia nici nu existau.

Siebel fu uşurată când începu piesa, deoarece toţi îşi îndreptară atenţia spre scenă. La fel făcu şi ea. Pe scenă, în acea seară, se juca Othello, iar ei îi plăcu atât de mult interpretarea, încât se lăsă absorbită, fără a-i mai păsa de ceilalţi. Chiar şi la pauza dintre acte, ea continuă să privească spre scenă, uimită. Malcolm se simţea şi el bine. Pe toată durata reprezentaţiei, îşi privise soţia, înăbuşindu-şi un râset la fiecare exclamaţie a ei. Se vedea, cu ochiul liber, cât era de uimită şi era furios că ea nu avusese parte de această bucurie, până la vârsta asta. Chiar dacă el ura teatrul, se hotărî să vină cu ea de fiecare dată, numai pentru a o vedea cât este de fericită.

— Pauza aceasta va dura mai mult, îi spuse Malcolm, punând mâna pe umărul ei. Dacă vrei, poţi să te plimbi sau poţi să te duci să te reîmprospătezi, nu e nevoie să stai aici.

— Nu, mulţumesc! Nu aş vrea să pierd nici măcar o secundă, când va reîncepe piesa.

— Foarte bine, spuse Malcolm.

El, însă, ar fi vrut să îl caute pe Edward, dar nu o putea lăsa pe Siebel singură. Ea îşi dădu seama că ceva îl neliniştea pe Malcolm.

— Dar tu poţi să te plimbi dacă vrei. Nu îţi face griji pentru mine. Voi fi bine. Ştiu cum să îi pun la punct pe cei care mă supără, îi spuse ea, făcându-i cu ochiul.

Malcolm începu să râdă, apoi se ridică de pe scaun. O sărută pe frunte, apoi ieşi din lojă. Rămasă singură, Siebel începu să se uite, din nou, în jurul ei. Privirea îi căzu pe inelul de la mâna stângă şi o stare de bucurie o năpădi. Încetul cu încetul, Malcolm se apropia de ea şi căsnicia lor

începea să pară una normală. Nu mai păreau a fi doar doi străini care locuiesc în aceeaşi casă.

Siebel admira încă inelul, când auzi cum cineva îşi drege glasul, în spatele ei. Îşi întoarse capul şi văzu o femeie, îmbrăcată în roşu, cu părul negru, prins la spate, câteva bucle din faţă fiind lăsate libere. Avea ochii mari, negri, iar Siebel văzu în ei cu câtă ura o privea aceasta femeie.

— Deci, tu eşti femeia pe care a ales-o! spuse ea, cu un glas rece.

— Scuză-mă? spuse Siebel, ridicându-se de pe scaun. Cine eşti tu?

— Am crezut că Malcolm are mai mult bun-gust, însă se pare că m-am înşelat în privinţa lui, spuse femeia, ignorând întrebarea lui Siebel.

— Sinceră să fiu, doamnă, nu cred că gusturile soţului meu sunt problema dumneavoastră.

— Nu ştiu ce i-ai făcut! Malcolm nu ar fi ales, niciodată, o femeie atât de vulgară ca tine.

Siebel primi aceste cuvinte ca pe un pumnal în inimă, mai ales pentru că ştia adevăratul motiv pentru care Malcolm o alesese de soţie. Însă, nu avea să lase pe nimeni să vadă asta. Aşa că, începu să râdă pentru ca femeia din faţa ei să nu îşi dea seama cât de mult o atinseră cuvintele ei.

— Nu i-am făcut nimic, draga mea. Şi, atâta timp cât nu vrei să îmi spui cine eşti, această conversaţia se opreşte aici! spuse Siebel, aşezându-se pe scaun.

— Sunt Clare Miller, fosta lui logodnică!

Siebel se bucură că se aşezase, pentru că picioarele i se transformară în adevărate jeleuri. Malcolm fusese logodit în trecut? De ce nu îi spusese asta? Clare zâmbi când văzu ce efect avură cuvintele ei asupra micuţei femei pe care Malcolm o luase de soţie.

Şi ăsta era doar începutul. Clare avea de gând să folosească tot arsenalul din dotare. Când se căsătorise cu acel bătrân greţos se rugase să moară cât mai repede, ca ea să se poată întoarce la Malcolm ca ducesă. Însă,

bătrânul nu se afla cu un picior în groapă, aşa cum crezuse ea iniţial, şi fusese nevoită să îl suporte ani buni lângă ea.

Acum venise din York hotărâtă să îl recucerească pe Malcolm, singurul bărbat pe care îl iubise cu adevărat. Dar avusese parte de o surpriză de proporţii. Malcolm se căsătorise şi o făcuse chiar în ultimul moment. Încă de când se căsătorise, angajase pe cineva la Londra care să îi trimită veşti despre Malcolm, iar faptul că el nu se căsătorise în toţi aceşti ani, îi dăduse speranţe. Nici măcar nu se ştia că ar face curte vreunei fete. Când aflase că se căsătorise, simţise cum tot cerul se prăbuşeşte pe umerii ei. Plânse două zile întregi, însă apoi se încuraja singura; îşi spuse că această femeie nu avea să devină un obstacol în calea fericirii ei, iar Malcolm avea să revină în braţele ei, pentru totdeauna.

De cealaltă parte, şi Siebel încerca să se îmbărbăteze singură. Deşi vizibil afectată, nu avea să o lase pe femeia din faţa ei să câştige. Nu conta că fusese logodnica lui. Ea era soţia lui!

Se ridică, din nou, vrând să o privească pe Clare în ochi. Îşi lăsă mâna pe spătarul scaunului, strângându-l cu putere.

— Poate că ai fost logodnica lui, Clare Miller, însă, acum, pentru el reprezinţi un singur lucru: trecutul! Eu sunt prezentul! Eu sunt soţia lui şi dacă crezi că am să las trecutul să intervină între noi doi, te înşeli amarnic. Trecutul este bun doar dintr-o perspectivă: să înveţi din greşeli şi să nu le mai repeţi. Dă-mi voie să cred că, din moment ce nu porţi acest inel pe deget, spuse ea, ridicând mâna stângă, nu ai fost pentru el altceva decât o imensă greşeală. Şi sunt convinsă că Malcolm nu va face de două ori aceeaşi greşeală. Acum, dacă binevoieşti, te rog să pleci.

— Nu aşa de repede! spuse Clare. Crezi că ai câştigat doar pentru că eşti soţia lui? Poate că s-a căsătorit cu tine, însă pe mine m-a iubit! Tu îi porţi numele, însă eu am inima lui.

— Ai avut-o, Clare! spuse Malcolm, din uşa lojei.

Cele două femei se întoarseră spre el. Siebel îl privea

dezamăgită, în timp ce Clare afişă un zâmbet pe toată faţa. Malcolm ajunse lângă ele şi le privi. Fără să stea pe gânduri, Clare îi sări în braţe, strângându-l cu putere. Malcolm fu luat prin surprindere şi nu avu timp să reacţioneze.

— Mi-a fost atât de dor de tine, dragostea mea, spuse ea.

Malcolm nu ştia ce să zică. Nu îşi revenea din şoc. Siebel îi privea pe cei doi cum stau îmbrăţişaţi; şi nu numai Siebel, toţi ceilalţi aveau ochii aţintiţi asupra lor. Se simţea dezamăgită, trădată, umilită. Neputând să mai suporte această îmbrăţişare, care nu se mai sfârşea, o prinse pe Clare de braţ şi o trase de pe soţul ei. Ar fi trebuit să plece de acolo, dar atunci umilinţa ar fi fost şi mai mare.

Siebel se aplecă uşor spre Clare şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Clare începu să râdă. Însă Siebel părea atât de hotărâtă, încât Clare o luă în serios şi se hotărî să plece.

— Foarte bine! spuse ea, apoi plecă.

Siebel îi aruncă o privire lui Malcolm, apoi se reaşeză pe scaun, privind doar spre scenă. Câteva minute mai târziu, Malcolm se aşează lângă ea şi vru să îi pună mâna pe umăr, însă ea se feri. El oftă şi îşi trase mâna înapoi. Între ei se lăsă liniştea, pentru o bună bucată de vreme. Siebel nu se mai putea concentra la piesă; fierbea de mânie. Seara începuse atât de promiţător, dar se terminase într-o manieră execrabilă.

— Ce i-ai spus la ureche? o întrebă Malcolm, după un alt interval de timp.

Siebel nu a vrut, iniţial, să îi răspundă, însă, apoi, gândindu-se mai bine, se întoarse cu faţa spre el şi îi spuse zâmbind.

— I-am spus să îşi caute secunzii, Înălţimea Ta! Onoarea mea a fost pătată, aşa că am provocat-o la duel, spuse Siebel, apoi îşi concentră atenţia spre scenă.

Capitolul 11

Cei doi se aflau în trăsură. După ce Siebel îi spusese de duel, nu îşi mai vorbiră, nu îşi mai adresară nici măcar un cuvânt. Siebel era furioasă, iar Malcolm era abătut. Nu se aşteptase să o vadă pe Clare chiar atât de repede. Şi, mai ales, să îi sară în braţe, să o simtă, din nou, în braţele lui. Nu fusese pregătit pentru asta; reacţionase greşit şi, din această cauză, o supărase pe Siebel. Aceasta nici nu mai voia să îi vorbească. Realiză că era foarte supărată pe el şi căuta o modalitate prin care să o împace, însă simţea că nu mai gândeşte clar. O parte din el se afla, din nou, în trecut, în braţele frumoasei brunete. Iar cealaltă parte era aici, în trăsură, tânjind după îmbrăţişarea soţiei lui.

Oftând, îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de peretele trăsurii. Siebel stătea în faţa lui, o vedea bine, însă ea nici măcar nu îl privea. Se uita pe fereastră şi, din când în când, îşi mai ştergea câte o lacrimă.

Ar fi avut atâtea să îi spună. Ar fi vrut să o facă să înţeleagă, poate să îi povestească despre relaţia cu Clare, însă cuvintele i se blocau în gât. Oricât încerca, nu putea. Stătea neputincios şi o privea, urându-se pentru că o făcea pe Siebel să treacă prin asta.

Trăsura opri în faţa casei şi Siebel vru să coboare, însă el o prinse de mână. Voia să îi ofere, totuşi, o explicaţie, numai că nu îşi găsea uşor cuvintele.

— Siebel, ceea ce a fost între mine şi Clare…

— Da, ştiu, s-a întâmplat în trecut! Nu o să pretind că nu doare, deoarece doare şi doare tare. Dar nici nu pot să te oblig să îţi împărtăşeşti trecutul cu mine, dacă nu vrei asta. Nu asta m-a deranjat cel mai tare, ci faptul că nu ai dat-o la o parte când ţi-a sărit în braţe. Parcă eu eram cea care trebuia să te facă de ruşine! S-au inversat rolurile acum? întrebă ea, zâmbind sec.

— Ştii bine că nu am vrut asta! Eram şocat! Nu am

mai văzut-o de ani de zile. Am avut un trecut împreună; a fost importantă pentru mine. Şi să o văd, din nou, în faţa mea… Pur şi simplu, m-am pierdut!

— Ai iubit-o? îl întrebă Siebel, răsucindu-şi inelul de pe deget.

— Siebel…

— Doar răspunde-mi la întrebarea asta, Malcolm! Ai iubit-o?

— Da! Da, am iubit-o! I-am cerut să se căsătorească cu mine, cum să nu o iubesc? întrebă el, privind-o.

— Şi pe mine m-ai cerut în căsătorie şi, totuşi, nu mă iubeşti! îi spuse ea, privindu-l.

— Siebel…

— Dar ai dreptate, pe mine m-ai cerut în căsătorie ca să onorezi o promisiune prostească. Poate că tatăl tău a vrut, cu adevărat, să mă protejeze, poate a iubit-o, cu adevărat, pe mama şi a vrut ceva mai bun pentru mine. Dar nu a ales persoana potrivită pentru a face acest lucru. Înainte să poţi avea grijă de mine şi să mă protejezi, trebuie să înveţi să te protejezi pe tine. Trebuie să înveţi să te protejezi de trecutul tău, Malcolm! Şi până nu vei învăţa să faci asta, nu vei putea avea grijă de altcineva.

Şi spunând asta, Siebel se dădu jos din trăsură şi intră în casă. Îl lăsă pe Malcolm singur, în compania trecutului şi a gândurilor sale, căci simţea că ea se sufocă dacă mai rămâne în trăsură. Şi acea stare persistă şi după ce intră în cameră. De cum intră, deschise larg geamurile. Stinse cele două lumânări care îi luminau camera, deoarece numai de lumină nu avea atunci nevoie. Apoi, se prăbuşi pe podea şi începu să plângă. Nici măcar nu mai avusese forţa necesară pentru a ajunge în pat. Toate speranţele i se năruiseră dintr-odată. Întâlnirea cu trecutul lui Malcolm fusese de-a dreptul dureroasă. Totuşi, nu se lăsase călcată în picioare. Onoarea, orgoliul, demnitatea, toate acestea îi fuseseră călcate în picioare, dar avea să le reabiliteze. Duelul, deşi interzis, era încă practicat de mulţi gentlemeni şi chiar şi în Cornwall auzise despre asta. Şi, dacă bărbaţii se puteau duela când onoarea le era rănită, femeile de ce

nu o puteau face?

Siebel nu voia să mai plângă. Voia să ţină un pistol în mână, îndreptat spre acea femeie. Nu voia să o rănească, doar să o ameninţe, să o atenţioneze, să îi spună – fără cuvinte – să stea departe de ceea ce este al ei. Continuă să pună la punct toate detaliile, până când, uşor, uşor, oboseala o cuprinse. Se ridică de pe podea şi se aşeză pe pat. Închise ochii, dar gândul îi fugea, în continuare, la planul pe care încerca să îl urzească.

Malcolm se duse în bibliotecă după ce coborî din trăsură. Începu să se plimbe, dintr-un colţ în altul, apoi, simţind că nu mai poate, se repezi spre sticla de scotch, pe care majordomul avea grijă să o umple, de fiecare dată. Îşi turnă un pahar şi îl bău pe nerăsuflate, însă nu îl ajută cu nimic. Îşi mai puse un pahar. Dar îşi dădu seama că băutura nu avea niciun efect; nici măcar nu îl făcea să uite de tot ce se întâmplase în acea seară. Aşa că, într-un acces de furie, luă sticla şi o aruncă în perete. Îşi duse mâinile la cap şi începu să şi le treacă prin păr. Tot ce ar fi vrut acum ar fi fost să se întoarcă în timp. Să trăiască din nou trecutul şi să îl schimbe. Ar fi dat orice numai să nu o fi cunoscut pe Clare. Deşi o păstrase în amintirea lui, acum că era, din nou, lângă el, se simţea pierdut. Simţea că redevine copilul de acum câţiva ani şi îi era teamă să nu fi pierdut singura persoană care l-ar mai fi putut ajuta să îşi revină: Siebel!

Mai zăbovi ceva timp în bibliotecă, apoi se ridică, dându-şi seama că nu îşi făcea decât rău. Lăsă în urmă sticla spartă; ar fi vrut să facă la fel şi cu amintirile, însă nu era la fel de uşor. Urcă scările, iar când intră în camera lui, primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la uşa care făcea legătura între camerele celor doi. Atinse clanţa, însă ezită. Îşi sprijini capul de uşă, oftând cu putere. Nu se auzea niciun sunet din camera lui Siebel, însă el tot ezita. Dacă i-ar fi văzut iar ochii plini de lacrimi… De când o întâlnise pe Siebel, o făcuse doar să plângă. Ura să vadă femei plângând, dar detesta, în mod special, să o vadă pe ea plângând. Acei ochi mari şi verzi erau făcuţi să aducă speranţă, veselie şi blândeţe, nicidecum lacrimi.

Totuşi, apăsă pe mânerul uşii şi deschise, încetişor, uşa dintre ei. Păşi în camera lui Siebel, dar lăsă uşa deschisă, pentru ca lumina din camera lui să pătrundă şi în a ei. Privirea îi căzu asupra patului şi o văzu dormind. Avea o mână sub cap, iar pe cealaltă o ţinea pe pernă. Chiar dacă chipul îi părea senin, urmele lacrimilor uscate se vedeau încă pe faţa ei. Malcolm oftă, apoi îngenunche lângă pat. O privi câteva secunde, apoi îi dădu la o parte o şuviţă de păr căzută pe frunte. Se întinse şi îi sărută fruntea, apoi o mângâie uşor pe obraz.

— Îmi pare rău, Siebel! Îmi pare atât de rău!

Nici el nu ştia cu exactitate pentru ce îşi cerea scuze, îi greşise atât de mult încât nu ştia pentru ce să îşi ceară scuze mai întâi. Aşa că, îşi cerea scuze pentru tot.

— Îţi jur că nu am vrut decât să am grijă de tine! Nu am vrut, niciodată, să te rănesc, doar că... nu ştiu cum să mă port cu o soţie! spuse el, oftând.

Dacă ar fi fost trează, probabil că nu ar fi avut curajul să îi spună aceste vorbe. Nu ar fi vrut să vadă neîncrederea din ochii ei.

Se ridică încet, apoi ieşi din cameră, închizând uşa, având grijă să nu o trezească pe Siebel. Însă nu ştia că nu era nevoie de atâta grijă, deoarece Siebel nu reuşise să adoarmă. Închisese ochi când auzise uşa, pentru că nu ar mai fi rezistat la încă o discuţie aprinsă cu soţul ei. Aşa că, preferase să se comporte ca o laşă şi se prefăcuse că doarme. Însă, poate că era mai bine aşa. Malcolm nu ar fi rostit, niciodată, acele vorbe, dacă ea ar fi fost trează.

*

Era dimineaţă şi Siebel vedea, deja, lucrurile dintr-o altă perspectivă. Era mai calmă şi, pe parcursul nopţii, luase o hotărâre, chiar dacă părea drastică. Îşi dăduse seama că nu avea cum să îl oblige pe Malcolm să se schimbe, să uite de trecut. Nici nu avea să încerce asta, însă dorea să îi acorde timpul necesar pentru a îngropa, singur, urmele trecutului, fără ca ea să îl împingă de la

spate. În schimb, dorea să se concentreze mai mult pe ceea ce avea ea nevoie, cu adevărat.

Într-o oarecare măsură, regreta acum duelul şi i se părea prostesc ceea ce făcuse cu o seară înainte, sub influenţa furiei şi a geloziei, însă nu putea da înapoi. Avea să meargă înainte, să se prezinte la duel, să ţină un pistol în mână şi să se elibereze de toate frustrările.

Dar pentru asta avea nevoie de Molly. Inconştient, îşi pusese viaţa în pericol. Nu regreta foarte mult, adevărul fiind că, încă de când se născuse, viaţa îi fusese pusă, permanent în pericol. Dar trebuia, totuşi, să se pregătească şi ştia persoana potrivită care o putea ajuta să facă asta. Însă, mai întâi trebuia să o găsească. Trase de sfoară, chemându-şi camerista. Când aceasta intră în cameră, Siebel avea, deja, o altă stare de spirit.

— Molly, de cât timp eşti în Londra? o întrebă ea.

— De când m-am născut, Milady. Mama a fost bucătăreasă până când a murit.

— Îmi pare rău! spuse Siebel. Deci, cunoşti foarte bine oraşul, nu? întrebă ea.

— Da, Milady! Foarte bine!

— Chiar şi zonele întunecate? întrebă Siebel, răsucindu-şi degetele.

— Zone întunecate, Milady? întrebă ea, neînţelegând ce urmăreşte Siebel.

— Mă refer la St. Giles. Ai fost vreodată prin acea parte a Londrei?

— Da, Milady! De multe ori! Nu sunt probleme ziua. Trebuie doar să te fereşti de hoţii de buzunare, dar cum nu am nimic în buzunare, asta nu este o problemă, spuse Molly, zâmbind.

Siebel răsuflă uşurată. S-ar fi simţit prost dacă ar fi trimis-o pe Molly într-un loc în care nu mai fusese niciodată, punând-o în pericol. Ar fi mers chiar ea, însă după acea seară, nu mai avea curajul necesar să se aventureze, din nou, singură, în St. Giles, chiar şi pe timp de zi.

— Molly, fii atentă la mine! Vreau să te duci în St. Giles şi să cauţi o femeie. O cheamă Kath, cred. Doar atât

ştiu despre ea. Chiar dacă nu o găseşti pe ea, în persoană, măcar află unde stă. Şi încă ceva! Crezi că poţi afla adresa lui Clare Miller? întrebă Siebel.

— Clare Mi-Miller? întrebă Molly, uimită. Adică... Ea a fost...

— Ştiu cine a fost, Molly! Crezi că poţi să îi afli adresa sau nu? Am un bilet pentru ea şi nu ştiu unde să i-l trimit.

— Nu o să îmi fie greu să aflu asta, Milady. Servitorii afla primii orice se petrece şi am o prietenă în casa unei marchize. Până la prânz, o să îi ştiu adresa. Însă, va fi mai greu să o găsesc pe această Kath. Dar vă promit, Milady, că voi face rost de ambele adrese! spuse Molly, ieşind apoi din cameră.

Siebel rămase în cameră, zâmbind. Mai avea nevoie, acum, doar de un pistol! Şi, ştia de unde să îl ia, însă nu ştia cum să îl ia. Orice bărbat trebuia să aibă un set de pistoale de duel. Nimeni nu făcea excepţie, nici măcar Malcolm. Ca toţi gentlemenii, soţul ei îşi ţinea pistoalele în bibliotecă, închise într-un sertar. Nu ştia, încă, care sertar, dar ştia că acolo trebuiau să fie. Era un fel de tradiţie ca pistoalele pentru duel să fie puse în birou, pentru ca nimeni din casă să nu poată ajunge la ele. Singura problemă era că Malcolm petrecerea majoritatea timpului în birou, printre hârtii.

Începu să se gândească la un plan pentru a-l scoate din birou, însă niciunul nu părea suficient de bun. Malcolm era tipul de bărbat atent la detalii, iar dacă ceva i se părea suspicios, devenea neîncrezător. Se apropie de fereastră, gândindu-se la o idee salvatoare. Nu putea lua pistoalele din biroul lui Malcolm atâta timp cât el era acolo. Şi nici nu putea cumpăra altele noi, pentru că nu dispunea de o sumă aşa mare de bani, Malcolm ocupându-se de finanţe. Pe deasupra, se îndoia că vreun vânzător i-ar fi vândut, tocmai ei, o femeie, un pistol.

La un moment dat însă, îşi dădu seama ce trebuie să facă. Malcolm era un bărbat extrem de atent la detalii, însă Siebel mai cunoştea unul, unul pe care îl putea păcăli mult mai uşor. Ieşi din cameră şi coborî scările în fugă,

strigându-l pe John, care apăru de-ndată. Bineînţeles, nu doar majordomul o auzise când strigase, ci şi soţul ei, care ieşi din birou, fără a zise, însă, ceva.

— Cu ce vă pot fi de folos, Milady? întrebă John.

— Vorbeşte cu vizitiul şi spune-i să pregătească trăsura! spuse ea. Majordomul încuviinţă, apoi părăsi încăperea.

— Unde te duci? întrebă Malcolm, atunci când rămaseră doar ei în hol.

— Nu îţi face griji, Milord! Mă duc la unchiul meu. Nu l-am vizitat deloc, deşi sunt în Londra de câteva zile, spuse ea, vrând să plece. Însă, el o prinse de mână.

— Te duci singură? Fără niciun lacheu? întrebă el, privind-o.

— Bineînţeles! Este o distanţă mică, deci nu ai de ce să îţi faci griji, spuse ea. Pot să mă descurc şi singură. Dacă nu îţi aminteşti, aşa am făcut-o, până acum o lună. Nu am fost crescută în puf, ca alţii. Deci, pot să îmi port singură de grijă, continuă, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui.

— Şi Elizabeth? întrebă el.

— Ce-i cu ea?

— Dacă o să te jignească iar? Nu ar fi mai bine să îi scrii unchiului tău să vină aici?

— Nu îţi face griji, Milord! M-am descurcat cu verişoara mea douăzeci şi patru de ani, pot să o fac şi de acum încolo. Acum, dacă mă scuzi! spuse ea, apoi se îndreptă spre ieşire.

Malcolm rămase în urmă, privind-o. Tonul ei era rece, iar răspunsurile erau fie seci, fie înţepături la adresa lui. Soţia lui era, încă, supărată pe el şi nu o condamna; dar nici nu făcuse nimic pentru a o împăca. Oftând, se întoarse în birou. Viaţa lui o luase într-o direcţie necunoscută, străină lui, şi nu ştia ce îl aşteaptă la final.

Ajunsă în faţa reşedinţei unchiul său, Siebel se întoarse spre vizitiu.

— Poţi să pleci! Voi veni cu unchiul meu acasă, spuse ea, dar acesta o privi neîncrezător.

— Sunteţi sigură, Milady? Ce o să zică ducele? întrebă

vizitiul.

— Sunt sigură! Nu este nevoie să îi dai explicaţii soţului meu, doar spune-i că aşa ţi-am poruncit, zise ea, apoi urcă scările până la uşa de la intrare.

Bătu şi aşteptă să îi deschidă cineva. Nu după mult timp, majordomul unchiului său îşi făcu apariţia şi îi deschise uşa, invitând-o înăuntru.

— Spune-i marchizului, că nepoata lui, Siebel Ferryway, a venit să îl vadă, spuse ea, iar majordomul se conformă.

Un minut mai târziu, majordomul se întoarse şi îi făcu semn lui Siebel să îl urmeze până în birou. De cum îşi văzu unchiul, Siebel sări în braţele lui, strângându-l cu putere, primind aceeaşi îmbrăţişare caldă şi din partea lui.

— Mi-a fost atât de dor de tine, spuse ea, zâmbind.

— Şi mie, fetiţo, şi mie! Eşti de atâta timp în Londra şi nu ai trecut, până azi, pe la bătrânul tău unchi, spuse el, începând să râdă.

— Mi-a luat mai mult timp să mă acomodez decât aş fi crezut! spuse ea, aşezându-se pe scaun.

— Te cred, scumpo! Cine ar fi crezut? Micuţa mea Siebel, ducesă? Nu am crezut, până când Lady Diana nu ne-a invitat la balul de logodnă. Oh, scumpo, îmi pare atât de rău că Elizabeth te-a jignit, în seara aceea! spuse el, amintindu-şi de vorbele pe care fiica lui i le adresase lui Siebel în seara balului de logodnă.

— Este în regulă, unchiule! Sunt sigură că toţi cei prezenţi au avut aceleaşi gânduri, dar ea a avut curajul să le şi rostească.

— Oh, micuţa mea! De ce nu mi-ai spus despre fericitul eveniment, când am venit în Cornwall? Ne-am întâlnit cu ducele de Tottenham la han, dar nici prin cap nu mi-a trecut că era acolo pentru tine. Cum v-aţi cunoscut? întrebă el, curios.

— Este o poveste foarte lungă, mai bine îţi povestesc altă dată. Nu aş vrea să îmi îngrijorez soţul, lipsind prea mult, spuse ea, schiţând un zâmbet.

— Eşti fericită, scumpo? întrebă Jason, privind-o.

— Da, unchiule, foarte fericită! spuse ea, urându-se pentru minciuna pe care o rostise. Unchiule, adevărul este că, am venit aici pentru a face pace cu Elizabeth. Vreau să o rog să punem punct acestui conflict dintre noi.

— Scumpo, eşti sigură că aşa este cel mai bine? Doar ştii cât de răsfăţată este fiica mea. Şi eu, şi Charlotte, i-am făcut toate poftele, iar acum regretăm. Nu vreau să te jignească, fetiţo! Nu crezi că este mai bine să păstraţi distanţa, ca şi până acum?

— Nu, unchiule Jason! Vreau să se încheie războiul ăsta dintre noi. Nu vreau să îmi fie teamă să accept o invitaţie la o serată sau un bal, din cauză că s-ar putea să fie şi Elizabeth acolo şi iar să ne certăm. Sunt ducesă acum, şi mai presus de orice, trebuie să apăr numele Tottenham, spuse Siebel, oftând.

— O să îl rog pe majordom să o cheme, spuse el, pregătindu-se să sune din clopoţel.

— Nu, nu! Mai bine du-te tu! Sunt sigură că pe tine o să te asculte, spuse Siebel, dorind să îl scoată pe unchiul ei din birou, pentru a rămâne singură.

Jason o privi, pentru câteva secunde, cu neîncredere, apoi se ridică de pe scaun şi ieşi din birou, în căutarea fiicei lui. Siebel o cunoştea destul de bine pe Elizabeth şi era convinsă că nu avea să coboare, cu toate rugăminţile unchiului ei. Chiar era o răsfăţată.

Siebel se ridică de pe scaun şi se duse în spatele biroului, începând să caute pistoalele. Căută prin sertare, printre hârtii, însă nu găsi nimic. Apoi se uită la raftul cu cărţi din spatele ei şi începu să caute printre ele, verificând fiecare carte în parte. Oftă dezamăgită, când nu găsi nimic. Era sigură că unchiul ei nu s-a gândit să le ascundă, trebuiau să fie undeva la vedere. Dar unde? Făcu un pas în spate şi examină, cu atenţie, întreaga cameră, iar privirea îi căzu pe şemineu. Se apropie şi zâmbi, când găsi o cutie maro, de lemn. Începu să râdă. Fuseseră sub ochii ei, tot timpul, dar complicase lucrurile, aşa cum făcea de obicei.

Deschise cutia şi zâmbi, cu gura până la urechi, când văzu cele două pistoale. Luă unul din suport şi începu să îl

analizeze. Îşi trecu mâinile peste metalul lucios şi rece. Ascunse pistolul între faldurile fustei, închise cutia, apoi se reaşeză pe scaun, aşteptându-şi cuminte unchiul, care nu întârzie să apară.

La zece minute după ce Siebel luase pistolul din cutie, se întoarse şi unchiul ei, singur, aşa cum se aşteptase, având o mină posomorâtă şi tristă.

— Îmi pare rău, scumpo, însă nu a acceptat. Am rugat-o, dar nici nu a vrut să se mişte; nici nu m-a ascultat.

— Oh, unchiule, îmi pare atât de rău! Chiar voiam ca lucrurile să se rezolve între noi. Cred că cea mai bună soluţie este să o ignor, în continuare. Altceva nu ştiu ce pot să fac, spuse ea, ridicând din umeri.

— Nu ştiu de ce te-a urât, încă de când erai mică. Deşi, ea a avut totul, pe când tu nu ai avut nimic.

— Aici te înşeli, unchiule! Nu mă urăşte, este doar invidioasă. Şi este egoistă, îşi doreşte totul pentru ea. Când a văzut că am şi eu parte de iubire, s-a înfuriat. Iar faptul că Malcolm m-a ales pe mine a fost picătura care a umplut paharul. Deşi, soacra mea ar fi preferat-o pe Elizabeth, de o sută de ori înaintea mea, ca soţie pentru fiul ei.

— Îmi pare rău, scumpo! spuse, din nou, unchiul ei.

— Nu este vina ta, unchiule! Chiar nu este! Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, îmi era aşa de dor! spuse ea, strângându-l în braţe. Aş fi vrut să mai stau, însă nu vreau să se întunece.

— Şi eu mă bucur că ai trecut pe aici. Te aşteptă trăsura? întrebă Jason.

— Nu, l-am rugat pe vizitiu să se întoarcă. Mă întorc pe jos, am nevoie să fiu singură, să mă gândesc la unele lucruri, şi nu pot să fac asta închisă într-o trăsură.

— Ia măcar un lacheu de-al meu, să te însoţească. Suntem în Mayfair, însă nu se ştie niciodată, spuse unchiul ei.

— Bine! spuse ea, acceptând oferta unchiului ei.

Îl mai îmbrăţişă o dată, apoi plecă; lacheul o însoţea, mergând la câţiva metri în spatele ei. Pe la jumătatea drumului, Siebel se opri şi îşi întoarse privirea. Avea

impresia că este urmărită de cineva. Era multă lume pe stradă, însă nimeni nu avea privirea aţintită asupra ei. Nimeni, în afară de lacheu. Siebel clipi de câteva ori, apoi îşi continuă drumul. Era atât de obosită, încât începea să creadă că îşi închipuie lucruri. Lacheul se ţinu după ea, până când intră în casă, apoi îşi văzu de drum.

Siebel străbătu holul larg, vrând să urce scările, dar vocea soţului ei o opri.

— Pot să ştiu de ce ai trimis acasă vizitiul? întrebă el, privind-o încruntat, cu mâinile încleştate.

— Pentru că aşa am considerat de cuviinţă, îi spuse ea, pe un ton calm, ceea ce îl enervă şi mai mult pe Malcolm.

— Aşa ai considerat de cuviinţă? Ăsta este singurul răspuns pe care mi-l oferi? întrebă el, printre dinţi.

— Ăsta este adevărul. Acum, dacă mă scuzi, Milord. Am o durere groaznică de cap şi aş vrea să mă întind. Poţi să le spui tu servitorilor să îmi servească cina în cameră? întrebă ea, oftând.

— Nu cobori la cină? întrebă el, încruntându-se.

— Tocmai ţi-am spus că am o durere de cap, Milord, şi, fii sigur, compania ta nu m-ar ajuta să mă simt mai bine, spuse ea, îndreptându-se spre camera ei.

După ce intră în cameră, închise uşă şi primul lucru pe care îl făcu fu să scoată pistolul şi să îl ascundă într-un sertar de la măsuţa de toaletă. Se întinse apoi pe pat şi închise ochii, zâmbind. Reuşise să facă rost de un pistol şi asta fără ca unchiul ei să o prindă, dar cel mai tare se bucura că reuşise să îl enerveze pe Malcolm.

Stătea întinsă în pat, când auzi două bătăi în uşă. Uşa se deschise şi Molly păşi înăuntru. Siebel se ridică imediat, privind-o cu nerăbdare.

— Ai reuşit? întrebă ea.

— Da, Milady! spuse Molly, mândră de ea. Katherine Stone, aşa o cheamă pe femeia pe care o cauţi. Deţine un orfelinat în care are grijă de copiii care sunt obligaţi să fure sau să cerşească pe străzi. Nu am reuşit să vorbesc cu ea, deoarece nu era acolo, însă acum ştiu unde este orfelinatul

şi mâine pot să încerc din nou.

— O să mergem împreună! spuse Siebel, sperând ca alături de Molly să aibă curajul să păşească, iar, în acel cartier. Şi celălalt lucru? Ai aflat adresa?

— Da, Milady! Nu o să vă vină să credeţi, însă locuieşte la doar câteva străzi distanţă de aici, spuse camerista.

— Foarte bine! Dacă îţi dau un bilet pentru ea, te poţi asigura că îl primeşte mâine dimineaţă? întrebă Siebel.

— Cu siguranţă, Milady.

Siebel se puse la măsuţa de scris, înmuie pana în cerneală, apoi, pe o foaie de hârtie, scrise cu litere caligrafice:

„Peste două zile, pădurea St. John, la ora 6. Pistoale. Sper că v-aţi ales secunzii!

— Ducesa, S. F”.

Împături biletul, apoi i-l dădu lui Molly. Aceasta îl luă, după care făcu o plecăciune şi ieşi din cameră. Tocmai când ieşea din camera ducesei, ducele intra pe hol. O văzu pe Molly în faţa uşii lui Siebel, cu biletul în mână.

— Molly? o strigă acesta, nu foarte tare, dar suficient cât ea să îl audă. Vino după mine! îi spuse el, făcându-i semn să îl urmeze.

Apoi, se întoarse şi coborî scările; nu se opri până nu ajunse în birou. Aşteptă să intre şi Molly, apoi închise uşa. Îi făcu semn să ia loc şi se aşeză şi el.

— Am văzut că ai ieşit din camera soţiei mele. Cum se simte? întrebă el, punându-şi ambele mâine sub bărbie, cu un aer gânditor.

— Foarte bine, Milord, spuse ea, înghiţind în sec.

— Ciudat! Mie mi-a spus că este chinuită de o durere de cap îngrozitoare.

— Da, aşa este Milord, durerea! O doare foarte tare capul pe Lady Siebel! spuse ea, foarte repede.

— Foarte tare, nu? întrebă el.

— D… da, Milord, foarte, foarte tare! răspunse ea.

— Molly, dă-mi voie să îţi spun că nu ştii deloc să minţi. Acum, dă-mi biletul pe care îl aveai în mână când ai

ieşit din camera soţiei mele.

— Bi… bilet? Îmi pare rău, Milord, însă nu am avut niciun bilet! spuse ea, încercând să pară calmă.

— Molly, tocmai am convenit că eşti o mincinoasă groaznică. Acum, dă-mi biletul! spuse el, întinzând mâna.

— Dar, dar Milady? întrebă ea.

— Nu soţia mea îţi plăteşte simbria şi nu ea îţi asigură locul de muncă, aşa că, dacă îţi doreşti, cu adevărat, să mai ai, şi mâine, unde să vii la muncă şi să nu te arunc în stradă, o să-mi dai biletul chiar acum, spuse el, furios.

Speriată, Molly scoase biletul din buzunarul sorţului şi, cu mâinile tremurânde, i-l întinse ducelui.

— Eşti liberă! spuse acesta, iar fata se ridică imediat. Molly! o opri acesta, înainte ca ea să apese pe mânerul uşii. Nicio vorbă despre asta soţiei mele. Ştiu că îi eşti loială, însă, înainte de toate, trebuie să îmi fii loială mie. Şi nu uita, nu mă împiedică nimic să te arunc în stradă, spuse el, amenințând-o.

Tânăra înghiţi în sec, însă încuviinţă, apoi ieşi din birou cât de repede putu. Rămas singur, Malcolm deschise biletul, scrâşnind din dinţi, când îl termină de citit. Ştia că trebuie să împiedice acest duel. Nu putea să o lase pe Siebel să fie, din nou, în pericol. Nu Clare conta acum, ci Siebel, soţia lui.

Capitolul 12

Siebel păşea precaută prin St. Giles, alături de camerista ei. Se îmbrăcase cu hainele lui Molly, încercând să nu atragă atenţia asupra ei. Dar, chiar şi aşa, inima îi era cât un purice. Voia să ajungă cât mai repede la orfelinat, să se ştie în siguranţă. Numai atunci avea să răsufle uşurată şi numai atunci avea să scape de toată tensiunea care o măcina.

— Mai avem mult? întrebă Siebel, uitându-se când în stânga, când în dreapta.

— Am parcurs jumătate din drum, Milady! spuse Molly, grăbind pasul.

— Doar atât? Eşti sigură? Mi se pare că mergem de o veşnicie, spuse Siebel, având impresia că drumul era interminabil.

— O să ajungem imediat, Milady, nu vă faceţi griji!

Siebel dădu din cap. Fiind dimineaţă şi, încă, răcoare, îşi luase o mantie peste rochie, iar în mantie ascunsese pistolul luat cu o zi înainte de la unchiul ei. Dar nici faptul că avea pistolul cu ea nu o făcea să se simtă mai bine. Era încordată şi simţea, constant, o presiune asupra ei.

Când, în sfârşit, zări construcţia înaltă şi urâtă care adăpostea orfelinatul, răsuflă uşurată. Era o clădire cu două etaje, cu o arhitectură clasică şi aspect neîngrijit; părea, mai degrabă, o casă părăsită decât un orfelinat. Pereţii se cojeau, tencuiala cădea în bucăţi mari şi groase, iar mirosul din zonă era specific unei mahalale. Siebel se apropie, ezitant, de uşă, apoi bătu cu putere. O dată, de două ori, de trei ori. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise, iar o fetiţă, ce nu putea avea mai mult de zece ani, se ivi în prag, privind cu teamă.

— Ce vreţi? întrebă ea, încă ţinând mâna pe clanţă.

— O căutăm pe Katherine Stone! spuse Siebel.

— Nu a făcut nimic rău! răspunse fetiţa, vrând să închidă uşa.

Însă, Siebel fu mai rapidă şi puse piciorul în prag, împiedicând-o astfel să îi închidă uşa în nas. Se aplecă, apoi, spre fetiţă şi îi zâmbi.

— Ştiu, scumpo, că nu a făcut nimic rău! De fapt, Katherine m-a salvat acum ceva timp, de nişte oameni foarte răi. Iar eu nu am reuşit să îi mulţumesc. Nu crezi că trebuie să mă revanşez? întrebă Siebel, mângâind-o pe obraz, pe fetiţă.

— Nu este acum aici! A plecat să aducă lapte pentru bebeluşi. Însă o să vină curând, spuse fata.

— Crezi că e posibil să aşteptăm înăuntru, scumpo?

— Nu cred că este vreo problemă, spuse ea, ridicând din umeri.

Se dădu apoi din uşă, făcându-le semn să intre. Siebel intră în orfelinat, fiind urmată îndeaproape de Molly. Nu exista o cameră de primire, aşa că fetiţa le îndrumă spre bucătărie, unde cele două femei se aşezară pe câte un scaun. Fetiţa se scuză, spunând că are treabă, şi le lăsă pe cele două singure.

Siebel cercetă bucătăria, iar situaţia deplorabilă în care se afla aceasta o întrista. Din tavan cădeau bucăţi mici de var, însă ea ştia, din proprie experienţă, că situaţia avea să se înrăutăţească dacă nu se făcea ceva în curând. Apoi, într-un colţ, era o plită mare, cu urme de rugină pe ea; coşul era, cel mai probabil, înfundat, deoarece pe pereţi încă se vedeau urme negre de fum. Chiar şi masa la care stăteau era veche, iar lemnul era pătat şi mâncat de carii.

Crezuse că ea trăise rău în Cornwall, izolată de lume şi de civilizaţie, într-un loc în care contrabanda era în floare, dar acum realiza că alţii o duceau mult mai rău, chiar dacă locuiau într-un oraş mare ca Londra. Îşi făcuse o altă părere despre oraşul lăudat de toţi, însă acum, văzând partea lui murdară şi deplorabilă, putea spuse, cu mâna pe inimă, că viaţa dusă de ea fusese mult mai bună. Nu fusese la baluri, serate şi teatre, dar avusese un acoperiş deasupra capului, unul care nu stătea să cadă. Poate că nu avusese mâncare suficientă, în unele zile, şi fuseseră nopţi în care se culcase flămândă, însă Cornwall era la capătul pământului, nu ca St. Giles.

— Aşa crezi că e în toate orfelinatele? întrebă Siebel, iar Molly oftă.

— Milady, aşa a fost dintotdeauna. Cel sărac s-a aflat, mereu, la mila celui bogat. Rău este, însă, că bogatul nu prea are milă, răspunse camerista.

— Şi nu există un fond pentru ei sau nu sunt oameni, nobili, cineva care să îi ajute? întrebă Siebel, fiind sincer interesată de situaţia celor de aici.

— De multe ori, soţiile nobililor donează haine sau bani, însă doar pentru a se lăuda în faţa celorlalţi. Sau, cel puţin, asta am auzit spunându-se în salonul lui Lady Diana, înainte să veniţi dumneavoastră ca ducesă.

Siebel era indignată; de ipocrizia oamenilor, de faptul că erau făţarnici şi făceau anumite lucruri doar de faţadă. După ce avea să se termine toată nebunia cu duelul – nebunie pe care ea o provocase – avea să stăruie pe lângă Malcolm să îi dea bani pentru a ajuta astfel de oameni. Iar, dacă avea să o refuze, ei bine, avea propriile ei căi prin care putea face rost de bani.

Continua să examineze încăperea, când uşa de la intrare se auzi şi vocea lui Katherine răsună ca un ecou, din hol. Siebel se grăbi să se ridice de pe scaun pentru a ajunge în hol, să vorbească cât mai repede cu ea. În acelaşi timp, Katherine venea spre bucătărie şi cele două femei se întâlniră chiar la mijloc. Ochii lui Katherine se făcură mari, când o văzu pe Siebel, apoi, începu să râdă, lăsând cele două sticle cu lapte pe podea.

— Se pare că nu poţi sta departe de probleme, spuse Kate.

— De ce zici asta? o întrebă Siebel.

— Altfel, de ce te-ai aventura, din nou, în St. Giles, mai ales după ce era să păţeşti data trecută.

— Eu aş numi-o inconştienţă, spuse Siebel, începând să râdă, la rândul ei. Dar nu am mai venit singură acum, am luat-o şi pe Molly cu mine, spuse ea, făcând semn spre cameristă. Ea cunoaşte zona mult mai bine decât mine şi mi-a zis că adevăratele pericole se întâlnesc noaptea.

— Pericole sunt peste tot şi tot timpul, Siebel, trebuie doar să ştii să te fereşti de ele, îi răspunse Kate. Probabil, vrei să discutăm ceva foarte serios, având în vedere că te-ai aventurat până aici, la o oră la care nobilii dorm, de obicei.

— Ai dreptate, cred că ăsta este şi motivul pentru care am venit la ora asta, aici. Soţul meu doarme şi am putut să ies din casă fără să fiu văzută. Dacă ar fi bănuit, fie şi pentru o secundă, că vreau să vin aici, mai mult ca sigur m-ar fi legat cu lanţuri de el, spuse Siebel, râzând cu poftă.

— E doar protector. Multe femei ar aprecia asta!

— Ei bine, mie îmi cam lipseşte acest tip de fineţe. Însă nu am venit să vorbim despre asta. Am venit aici

pentru că am o problemă, iar tu eşti singura care mă poate ajuta, spuse Siebel.

— Dacă te pot ajuta, atunci o fac cu plăcere!

— Am intrat într-o mare încurcătură. În timpul unei crize de nervi şi gelozie, am provocat o femeie la duel, spuse Siebel, aşteptând reacţia celor două femei.

— Ce ai făcut? întrebară amândouă la unison, fiind, cu adevărat, îngrozite.

— Am provocat o femeie la duel! Şi nu asta este problema cea mai mare, ci faptul că ea a acceptat duelul şi nu mai pot da înapoi. Acesta este motivul pentru care am nevoie de ajutorul tău, Kate. Ştiu să trag cu pistolul, însă, te rog, ajută-mă să învăţ să nimeresc ţinta.

— Ce să te învăţ, Siebel? Iartă-mă că îţi spun asta, căci nu se cuvine să vorbesc aşa cu o lady, însă ai înnebunit? întrebă Katherine.

— Da, Milady, cum să faceţi aşa ceva? întrebă şi Molly, la rândul ei, uimită fiind de comportamentul stăpânei ei.

— Acum regret, bineînţeles! Însă, nu o să dau înapoi! Kate, mă înveţi să trag mai bine cu pistolul? Te-am văzut în seara aceea, am văzut cum glonţul a trecut exact pe lângă acel bărbat. Vreau să învăţ şi eu asta, nu cred că îmi doresc să o împuşc pe adversară mea, mâine.

— Doar crezi că nu vrei să o împuşti? întrebă Kate, contrariată.

— O parte din mine îşi doreşte să se termine totul cu bine, însă cealaltă parte îşi doreşte ca un glonţ să o nimerească şi poate aşa îşi va ţine mâinile departe de soţul meu, spuse Siebel, cu sinceritate.

— Milady!

— Ştiu, ştiu, Molly! Eu nu sunt aşa! Doar că, mă simt trădată, abandonată şi umilită şi nu mai gândesc limpede. Însă, Katherine, asta nu schimbă cu nimic faptul că am nevoie de lecţii de tras cu arma. Chiar nu aş vrea să o rănesc, fie şi din greşeală, pe acea femeie, spuse ea, plecându-şi capul.

— Eu, eu nu ştiu ce să zic! spuse Kate, aflându-se într-

un real impas.

— Kate, eşti singura mea şansă! Nu pot să fac asta fără ajutorul tău. Nu pot să mă duc acolo, să aştept ca ea să tragă în mine sau să sper că nu o voi nimeri.

Katherine oftă. Nu ştia dacă era bine să o ajute pe Siebel sau nu. Ura duelurile, nu le încuraja şi încerca, pe cât posibil, să le evite, deşi, cele mai multe aveau loc în apropiere de St. Giles, dimineaţa devreme. Nu de puţine ori, sunetul armei care se descărca fusese ceasul care o trezise dimineaţa; şi asta încă de când era doar un copil. Katherine era orfană, încă de la naştere. Crescuse în acest orfelinat şi nimeni nu voise să o adopte. Până la urmă, cea care avea grijă de orfelinat o luase sub aripa ei, o îngrijise şi o ocrotise, lăsându-i în grijă orfelinatul atunci când ea se îmbolnăvise. Odată, pe când era copil, ieşise din orfelinat, împreună cu o altă fată, fără ca îngrijitoarea lor, Emma, să îşi dea seama. Se depărtaseră foarte mult de orfelinat, tot culegând flori. La un moment dat, ajunseră pe un câmp deschis. Nu se vedea nimeni, însă, dintr-odată se auzise un sunet de armă, iar o secundă mai târziu, prietena ei era întinsă pe jos, într-o baltă de sânge. Abia mai târziu şi-a dat seama că, din cauza unui duel murise prietena ei, un duel între doi gentlemeni. Însă, ceea ce nu avea să uite niciodată era privirea celor doi bărbaţi care se apropiaseră şi văzuseră cadavrul; dar nu le păsase, trecuseră mai departe, fără să spună niciun cuvânt.

Din acea zi, Katherine a urât duelurile mai mult decât orice pe lume. Fusese fericită când acestea au fost interzise prin lege, însă fericirea îi pierise repede când îşi dăduse seama că nici măcar legea nu putea opri acele acte inconştiente de violenţă; nobilii se duelau, încă, pe ascuns, doar cu secunzii alături de ei şi cu doctorul prezent, pregătit să intervină la nevoie.

Pe de o parte, ar fi vrut să o ajute pe Siebel, însă, pe de altă parte, simţea că îşi încalcă principiile după care îşi conduse întreaga viaţă.

— Bine! zise Katherine, încercând să nu se mai gândească la asta. O să te ajut!

— Mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc! spuse Siebel, încântată de decizia prietenei ei.

— Lasă-mă, mai întâi, să pun laptele la fiert şi să las copiii în grija cuiva, apoi vom merge într-un loc unde nu putem răni pe nimeni.

Siebel se întoarse în bucătărie, împreună cu Molly şi Kate, şi se aşeză pe scaun, aşteptând ca Katherine să îşi termine treaba. Când aceasta termină, cele trei femei ieşiră din orfelinat. Dacă alături de Molly avusese o oarecare teamă să se plimbe prin St. Giles, alături de Kate acea teamă nu mai exista. O salvase o dată, era sigură că o va putea salva din nou, dacă era cazul.

La câteva sute de metri de orfelinat se întindeau nişte pajişti mari şi verzi, pline de iarbă şi flori. La marginea pajiştii era o căsuţă mică, ca un şopron, care părea gata să cadă. Kate intră, iar Siebel şi Molly o aşteptară la intrare. În căsuţă, sub două blănuri mari, Kate avea ascuns un pistol. Luă, de asemenea, câteva sticle şi un scăunel şi i le întinse lui Siebel, apoi ieşiră amândouă în câmp. Molly le urmă în linişte, fără să zică nimic. Era încă uimită ca stăpâna ei voia să lupte într-un duel, iar acum era, mai mult decât bucuroasă, că îi dăduse acel bilet ducelui. O minţise pe Siebel când aceasta o întrebase dacă trimisese biletul, dar ştia acum că făcuse bine. Ducele ştia ce să facă pentru a-şi apăra soţia.

Katherine puse scăunelul pe pământ, apoi puse o sticlă pe el. Se dădu în spate douăzeci de paşi, iar Siebel o urmă.

— Ai zis că ştii să tragi cu pistolul! spuse Kate.

— Da, nu asta este problema, ci faptul că mă sperii atât de tare când o fac, încât închid ochii, recunoscu Siebel.

— Atunci, cred că o să ne ia mai mult timp decât m-am gândit, oftă Katherine.

— Bine că sunt o elevă silitoare! spuse Siebel, şi începură, amândouă, să râdă.

*

Nu la mult timp după prânz, Siebel şi Molly se întoarseră acasă. Nu putea spune că învăţase foarte multe, însă acum nu mai închidea ochii de fiecare dată când apăsa pe trăgaci. Voia ca totul să se termine cu bine în ziua următoare şi nimeni să nu iasă rănit, nici măcar Clare Miller.

După ce intrară în casă, Siebel îi întinse lui Molly pelerina, atenţionând-o să aibă grijă la obiectul din interiorul acesteia. Molly luă pelerina şi avu grijă să o pună în cuier, fără să îi facă vreo cută.

Siebel vru să urce scările, însă majordomul o strigă şi se opri.

— Înălţimea sa, ducele, vă aşteaptă în birou, spuse acesta.

— Minunat! mormăi ea, apoi se întoarse pe călcâie şi porni spre bârlogul lui Malcolm.

Nici măcar nu mai bătu la uşă, ci intră direct, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. Voia să scape cât mai repede de el, deşi se aştepta să fie certată, poate chiar muştruluită puţin; nimic nou, doar avuseseră, până acum, mai multe certuri şi conflicte decât conversaţii normale. Însă, acum nu avea starea de spirit necesară pentru o ceartă, voia să se ducă sus şi să doarmă până la cină.

Malcolm o privi câteva secunde. Părea calmă, liniştită, în totală contradicţie cu el, care era pe punctul de a-şi pierde şi ultima fărâmă de control.

— Unde ai fost până acum? întrebă Malcolm, încercând să pară cât mai calm.

— Să mă plimb! îi răspunse ea.

— Să te plimbi? Până la ora asta?

— Alţii dorm până la ora asta! Dacă nu am avut somn, ce ar fi trebuit să fac? Am ieşit să iau o gură de aer. În plus. Nu ştiu de ce te superi, nu am ieşit singură. Molly a fost cu mine.

— Da, sunt mult mai liniştit că ai ieşit cu Molly. Nu ştiu dacă ai observat, însă tu intri în belele chiar şi atunci când eşti cu mine. Mă îndoiesc că Molly te-ar putea proteja.

— Am zis-o şi o mai repet, nu am nevoie nici de

protecţia ta, nici de a ei. Până la douăzeci şi patru de ani mi-am purtat singură de grijă.

— Şi uite ce bine ţi-a ieşit! Dacă nu eram cu tine la peşteră, nu ştiu dacă mai erai în viaţă sau nu. Ţi-am salvat viaţa! Şi tu, ce faci? În loc să fii recunoscătoare, nu faci decât să îmi creezi şi mai multe probleme! spuse el, ridicând tonul.

— Ţi-am spus de la început că o căsătorie între noi nu va merge. Te-ai încăpăţânat, m-ai şantajat şi uite unde am ajuns! Nu ne înţelegem! spuse ea, pe acelaşi ton calm, încercând să nu se enerveze.

— Asta numai pentru că tu nu respecţi nici măcar o regulă, nu dai dovadă de niciun dram de bună-cuviinţă şi te bagi în tot felul de necazuri, fără să îţi pese de consecinţe, îi reproşă el.

— Asta, Milord, pentru că te-ai căsătorit cu mine şi m-ai abandonat la sute de kilometri distanţă. Iar când am venit înapoi, te-ai comportat de parcă nici nu existam. Aveam nevoie de înţelegere şi de iubire, din partea ta. Am văzut cum se sfârşeşte o căsătorie în care soţii se urăsc, în care nu există niciun strop de iubire. Nu am vrut să fim şi noi la fel! Ce am făcut rău? întrebă ea, privindu-l.

— Ai sperat! Ţi-ai imaginat lucruri care nu existau, când ţi-am spus, de la bun început, că lângă mine vei găsi respect, bunătate şi protecţie, dar tu ţi-ai dorit mai mult, nu ai fost mulţumită cu atât. Înţelege, o dată pentru totdeauna, nu îţi pot oferi iubire! spuse el, urlând.

— Nu vrei, Milord! spuse ea, înfruntându-i privirea.

— Siebel! spuse el, printre dinţi.

— Ăsta este adevărul, Milord. Dacă ai iubit-o pe Clare, atunci eşti capabil de iubire. Inima ta nu este atât de rece precum crezi. Dacă ai vrea cu adevărat, ai oferi iubire, chiar şi un strop. Nu îţi cer mai mult de atât, Malcolm. Însă, tu te încăpăţânezi să nu-mi oferi nici măcar acel strop de iubire, spuse ea, iar vocea începu să îi tremure.

— Siebel…

— Cred că am spus tot ceea ce am avut de spus. Dacă ţi-am făcut viaţa un adevărat calvar, îmi pare rău. De

mâine am să încerc să fiu o soţie exact aşa cum vrei tu. Dacă tu vrei să ne comportăm ca doi străini, aşa să fie, însă, dacă va fi aşa, încearcă să nu te mai bagi în treburile mele şi să nu mă chestionezi pentru că, Milord, nu este problema ta pe unde, când şi cât timp petrec eu în afara acestor pereţi, spuse ea, ridicându-se.

— Nu am vrut să se ajungă la asta, spuse el, îmblânzindu-şi tonul.

— Asta este problema ta, Milord. Nici tu nu ştii ce vrei! Acum, scuză-mă, însă vreau să mă odihnesc, spuse ea, întorcându-i spatele.

Ieşind din birou, dădu nas în nas cu mama lui Malcolm, care zâmbea cu gura până la urechi. Siebel încercă să treacă pe lângă ea, fără să o bage în seamă, însă aceasta o prinse de mână.

— Ţi-am spus că nu eşti potrivită pentru noi, pentru familia noastră. Am avut dreptate! spuse Lady Diana, cu zâmbetul pe buze.

— Şi ce aţi câştigat? Eu nu plec de aici, nu plec din Londra. Vreţi să auziţi că aţi avut dreptate? Bine, atunci o să o spun. Da, aţi avut dreptate! Locul meu nu a fost, de la început, în această familie. Am încercat să îi spun lui Malcolm, însă el s-a încăpăţânat să creadă contrariul. Mai bine v-aţi certa fiul, se pare că adoră să facă promisiuni şi adoră, şi mai mult, să se ţină de ele.

Siebel trecu pe lângă soacra ei şi se îndreptă spre dormitor. Ajunsă în cameră, se prăbuşi în pat, îşi închise ochii şi se forţă să adoarmă, chiar dacă era miezul zilei.

După o seară petrecută în cameră şi după ce se chinui să doarmă, cât de cât, Siebel se trezi la miezul nopţii, însă se forţă să rămână, încă, în pat. Toată noapte se gândise la sute de lucruri şi îşi făcuse sute de scenarii. Când o provocase pe Clare la duel nu simţise decât durere în suflet, dar acum îi era frică. Nu voia să rănească pe nimeni, sau să se întâmple ceva şi mai grav. Katherine o învăţase câte ceva, însă nu suficient pentru a fi sigură pe ea şi a sta fără nicio grijă. Când primele raze de lumină apărură la fereastră, Siebel era pregătită. Se îmbrăcase, iar Molly îi

adusese mantia. Ţinea pistolul în mână, cuprinsă de frică, însă era prea târziu să dea înapoi.

— Milady!

— Ai vorbit cu vizitiul? întrebă ea, privind-o.

— Da, Milady! A zis că pregăteşte trăsura în linişte şi ne aşteaptă la capătul străzii, spuse Molly.

— Perfect! Hai să mergem, vreau să termin cu asta cât mai repede, spuse ea, ieşind din cameră.

Trăsura le aştepta la capătul străzii. Ştia că, de obicei, fiecare participant la duel trebuia să aibă doi secunzi, însă acest duel nu era unul obişnuit, aşa că o luase doar pe Molly cu ea. Nu vorbise cu niciun doctor, pentru că spera ca nimeni să nu fie rănit. Drumul până în pădurea St. John i se păru că durează o veşnicie. Când trăsura se opri, Siebel luă o gură mare de aer, însă nu zise nimic şi nici nu se mişcă de pe locul pe care stătea.

— Milady, am ajuns! spuse Molly.

— Da, da, doar… Mai am nevoie de un moment! spuse ea, cu glasul tremurând.

Molly încuviinţă, apoi rămase tăcută, oferindu-i ducesei spaţiul de care avea nevoie. Siebel închise ochii, oftând. Acum regreta, mai mult ca niciodată, această decizie, luată la mânie, dar dându-şi seama că stătuse cam mult în trăsură, îşi făcu curaj şi ieşi, cu inima strânsă cât un purice.

Însă, când păşi pe pământul tare, avu parte de surpriza vieţii ei. Nu Clare Miller stătea în faţa ei, ci Malcolm, având-l alături pe prietenul său, Edward. În acel moment, simţi o uşurare imensă, dar, în acelaşi timp, se şi înfurie teribil.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, privindu-l.

— Am primit biletul tău, deci am venit pregătit de duel, spuse Malcolm, având pe buze un zâmbet maliţios.

— Bi… biletul meu? întrebă ea, apoi se întoarse spre Molly. I l-ai dat lui? Cum ai putut să faci asta?

Molly îşi plecă privirea. Siebel era dezamăgită de ea. Nu numai că îi dăduse biletul lui Malcolm, dar nu îi spusese nimic, lăsând-o să îşi facă o mie de griji şi mustrări de

conştiinţă, lăsând-o să privească tavanul ore întregi, în căutarea unei soluţii la problema ei. Mersese şi în St. Giles, cartierul de care era atât de îngrozită, numai ca să se asigure că totul avea să fie bine, în timp ce Molly îi dăduse biletul soţului ei.

— Îmi pare rău, Milady! Nu am vrut, dar ducele m-a văzut ieşind cu biletul în mână, din camera dumneavoastră, şi a trebuit să i-l dau.

— Şi nu puteai să îmi spui? întrebă ea, dezamăgită.

Se întoarse, apoi, spre Malcolm şi îl privi.

— Ei bine, Milord, se pare că faci întotdeauna în aşa fel încât să ieşi tu câştigător. Am o singură întrebare. Ai făcut asta – ai venit aici în locul ei – ca să o protejezi? întrebă Siebel.

— Nu, Siebel! Am venit ca să te protejez pe tine, spuse el, iar ea începu să râdă.

— Din cauza promisiunii, nu?

— Siebel!

— Ei bine, Milord, îl întrerupse ea, furioasă, dacă tot ai venit aici, poţi să îi ţii locul lui Clare.

— Nu te prosti, Siebel! Nu am de gând să mă duelez cu tine! spuse el, privind-o.

— Adică, eşti curajos numai când vrei să mă protejezi şi laş când trebuie să te confrunţi cu mine!

— Siebel! îi spuse el, printre dinţi.

— Nu este adevărat, Milord? întrebă ea, în batjocură.

— Îmi forţezi mâna, îi spuse el.

— Nu atât de mult cât mi-ai forţat-o tu mie, obligându-mă, prin şantaj, să mă căsătoresc cu tine, contracară ea, de îndată.

— Edward, ştii ceva, dă-mi pistolul! Se pare că onoarea soţiei mele va fi recâştigată numai când în văzduh o să se audă două focuri de armă, nu-i aşa, draga mea? întrebă el, iar Siebel îi răspunse printr-un zâmbet.

— Eşti sigur că ştii ce faci? întrebă Edward.

— Bineînţeles, nu am de gând să îmi răănesc soţia, o să trag într-un copac. Nu cred că va pleca de aici până nu trage odată cu pistolul ăla, spuse Malcolm, întinzând mâna.

Edward oftă, apoi bagă mâna în redingotă şi scoase de acolo unul dintre pistoalele lui pentru duel, pe care îl ţinea mereu la el. Pentru siguranţă, i-l întinse prietenului său.

— Edward, având în vedere că este primul duel al soţiei mele, poţi, te rog, să îi explici şi ei regulile? întrebă Malcolm.

— Pentru început, staţi spate în spate, apoi faceţi douăzeci de paşi. Când încep să număr, vă întoarceţi şi trageţi, în acelaşi timp. Un singur glonţ, o singură apăsare pe trăgaci. Ai înţeles? o întrebă Edward, fiind sceptic în privinţa acestui duel.

Siebel dădu din cap. Se aşeză spate în spate cu Malcolm şi amândoi făcură douăzeci de paşi, când Edward începu să numere. După ce făcură douăzeci de paşi, amândoi se întoarseră şi traseră în acelaşi timp. Aşa cum spusese, Malcolm trase într-un copac, însă Siebel nu reuşi să stabilească o direcţie fixă, ci trase la întâmplare. Dar se îngrozi când văzu cum ţâşneşte sângele din umărul soţului ei.

Capitolul 13

Siebel privea îngrozită cum sângele ţâşnea din umărul soţului ei. Şi asta doar din cauza ei, din cauza încăpăţânării ei. Fusese atât de furioasă când îl văzuse acolo, stând în faţa ei, cu zâmbetul acela enervant pe buze; îl şi vedea cum îi spune că a pierdut, iar, în faţa lui.

Dacă până acum încercase, în toate modurile posibile, să câştige atenţia soţului ei – ei bine – acum o avea pe toată. Însă, acum, ar fi dat orice ca Malcolm să nu fi venit, de fapt, ar fi dat orice să nu o fi provocat pe Clare Miller la duel.

Siebel lăsă pistolul să cadă pe pământ, printre frunze, apoi alergă spre soţul ei. Edward era deja lângă el, susţinându-l să nu se prăbuşească la pământ. Însă, când o

văzu pe Siebel venind spre ei, Edward încercă să o oprească să ajungă la Malcolm, gândindu-se că făcuse deja destule.

Deşi îl durea umărul îngrozitor, pe Malcolm îl pufnea râsul, gândindu-se la comicul situaţiei. Nu numai că fusese împuşcat de propria soţie, însă o făcuse în braţul în care fusese rănit, cu o lună în urmă, de cuţitul contrabandistului.

Ea făcu, totuşi, un pas spre ei, dar Malcolm se dădu un pas în spate.

— Malcolm... Vreau doar să te ajut! spuse ea, înaintând încă un pas.

Umărul îl durea îngrozitor, însă o cerceta cu privirea, uitându-se în adâncul ochilor ei. Ştia că nu avusese intenţia sa îl împuşte şi, era sigur că acum regreta amarnic, însă, deşi ştia asta, încă nu voia să o ştie aproape de el. Deşi Siebel avea intenţii bune şi voia să îl ajute, Malcolm nu putea să nu se gândească că soţia lui atrăgea numai belele. Iar de când se întorsese de la Fallen îl exasperase încontinuu. Deşi, nu avea, încă, fire cărunte, era convins că, dacă o ţine tot aşa, într-un an avea să fie complet cărunt.

— Nu sunt sigur că vreau să te las să mă ajuţi, spuse Malcolm, începând să clipească des.

— Nu avem timp de asta! spuse Edward, pe un ton aspru. Trebuie să îl vadă urgent un doctor, pierde mult sânge. Vino şi ajută-mă să îl duc la trăsură, continuă acesta.

Siebel crezu, iniţial, că Edward i se adresă ei, însă văzu, apoi, că ochii îi erau îndreptaţi spre vizitiul care stătea lângă trăsură, alături de Molly. Amândoi păreau a fi în stare de şoc. Vizitiului îi luă timp să se dezmeticească, însă fugi, apoi, spre Edward, încercând să îl ajute. Malcolm începea să se simtă mai rău şi privirea îi devenea înceţoşată, aşa că îşi închise ochii.

Edward încercă să îl ridice pe Malcolm şi să îl ducă până la trăsură, dar nu reuşi, iar strigătul de durere scos de acesta îl îngrozi. Vizitiul fugi la trăsură şi o aduse cât mai aproape de rănit. Edward, reuşi, astfel, să îşi urce prietenul în trăsură, apoi se urcară şi el şi Siebel; Molly ocupă un loc

lângă vizitiu.

În trăsură, Siebel se aşează lângă Malcolm şi îl sprijini de ea. În acelaşi timp, încerca să ignore privirile pline de venin care veneau din partea lui Edward. Dar îl înţelegea. Şi ea se simţea vinovată, însă nu o făcuse cu intenţie. Nu voise să îl împuşte pe Malcolm. Speriată de cât de mult sânge curgea, Siebel îşi rupse o bucată de material din rochie şi o puse pe umărul lui Malcolm, apăsând cu putere, încercând să oprească sângerarea.

— Mai... mai avem mult? întrebă Siebel, părându-i-se că timpul se dilată şi nu mai ajung odată.

Iar faptul că Malcolm se sprijinea de ea, cu ochii închişi, fără să vorbească o speria şi mai tare. Ştia că nu era inconştient, însă îşi dădea seama cât de tare putea să îl doară.

— Acum îţi pasă? o întrebă Edward acid. Când l-ai împuşcat, nu ţi-a păsat atât de tare de el?

— Doar nu crezi că l-am împuşcat intenţionat? spuse ea, uimită.

— De la o femeie care se îmbracă în bărbat, şi intră într-un club destinat gentlemenilor, te poţi aştepta la orice! îi spuse el.

— Nu l-am împuşcat, intenţionat, pe Malcolm! Poţi să crezi ce vrei despre mine, însă nu sunt o criminală!

— Umărul plin de sânge al soţului tău te contrazice, îi spuse el, cu răceală, iar lacrimile se adunară în ochii lui Siebel.

Oare asta credea şi Malcolm? Că îl rănise intenţionat? Nu voia să se gândească la asta. Malcolm ştia că ea nu l-ar fi rănit, niciodată, intenţionat. Fusese doar un accident, atâta tot. Fusese atât de furioasă că Malcolm era acolo, în faţa ei, încât nu mai judecase limpede; mâinile începuseră să îi tremure, nu mai reuşi să stabilească direcţia glonţului şi, pur şi simplu, apăsase pe trăgaci.

— Edward! se auzi, încet, vocea lui Malcolm.

— Da, prietene! Sunt aici, sunt alături de tine.

— Nu… nu mai ţipa la soţia mea, spuse el.

Edward pufni. Dacă Malcolm nu ar fi fost rănit, mai

mult ca sigur i-ar fi tras un pumn sănătos.

— Pierzi sânge şi, deja, începi să delirezi, prietene, îi răspunse Edward.

— Nu sunt atât de grav rănit, numai că durerea este mai greu de suportat dacă vorbesc, spuse el, printre dinţi.

— Nu mai vorbi! spuse Siebel, continuând să îi apese pe rană.

— Din umărul tău curge sânge, ca apa în Tamisa, Malcolm! Eşti rănit şi eşti rănit grav, tocmai din pricina soţiei tale, îi reproşă Edward.

— Edw…

— Gata, dragule, nu mai vorbi acum! spuse Siebel. O să vorbim, după ce te consultă doctorul, spuse Siebel, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

În trăsură se lăsă liniştea. Nimeni nu mai scoase nici măcar un cuvânt. Doar respiraţiile lor se auzeau ritmic. Când trăsura opri. Siebel răsuflă bucuroasă. Edward coborî primul şi bătu cu putere în uşă, pentru a atrage atenţia servitorilor. Apoi, se întoarse spre trăsură şi îl ajută pe Malcolm să coboare. Trecându-i mâna sănătoasă peste proprii umeri şi sprijinindu-l de mijloc, Edward se îndreptă spre uşă, mai mult trăgându-l pe Malcolm după el.

Majordomul îi aştepta în prag. Siebel venea în urma lor. Când reuşiră să treacă pragul casei, Malcolm simţi că picioarele nu îl mai susţin, iar Edward fu nevoit să îl prindă mai bine.

— Cheamă doctorul! urlă Edward spre majordom, iar acesta o luă, imediat, din loc.

Toţi servitorii începură să se alarmeze şi se crease o mare zarvă. Bătrâna ducesă coborî scările, auzind ţipetele şi agitaţia acestora şi rămase îngrozită când văzu sângele pe cămaşa albă a fiului ei.

— Aduceţi mai repede pânză curată! urlă ducesa spre servitoarele care fugeau dintr-o parte în cealaltă, fără să facă nimic, de fapt.

Siebel se lipise cu spatele de uşa de la intrare şi nu spunea nimic. Plângea în tăcere, privindu-şi soţul.

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă Lady Diana.

— Întrebaţi-vă nora! Ea ştie cel mai bine, spuse Edward, cu ură. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să îl duc în camera lui, să se întindă.

Edward îl ajută pe Malcolm să urce scările, până la camera lui. Îl ajută să se pună în pat, apoi strigă după servitoare să vină mai repede cu acele fâşii curate. Edward vru să iasă din cameră, însă Malcolm îl prinse de mână.

— Cheam-o pe soţia mea, spuse Malcolm, încet. Vreau să îi vorbesc!

— Nu crezi că a făcut destule? îl întrebă Edward, nervos.

— Prietene, doar cheam-o! îi spuse Malcolm, continuând să îşi ţină ochii închişi.

Edward ieşi din încăpere, lăsând o servitoare să intre cu fâşiile curate de pânză şi un bol cu apă.

La parter, lady Diana o chestionase pe Siebel cu privire la ce se întâmplase, însă aceasta nu îi spusese niciun cuvânt. Rămăsese tăcută, privind înainte, într-un punct fix. Nici măcar nu se mai obosea să îşi şteargă lacrimile, care curgeau în voie.

Edward coborî scările şi îi aruncă o privire plină de ură lui Siebel. Nu voia să o lase singură lângă Malcolm, însă prietenul lui îi ceruse asta, aşa că trebuia să îi respecte decizia.

— Soţul tău vrea să îţi vorbească! spuse Edward. Du-te la el! O informez eu pe Lady Diana ce s-a întâmplat cu adevărat.

Siebel se uită o secundă la Edward, apoi începu să alerge pe scări. Intră în camera lui Malcolm, rămânând lipită de uşă până când servitoarea termină de improvizat un bandaj. Apoi, înaintă, cu paşi ezitanţi, prăbuşindu-se în genunchi lângă patul lui. Malcolm îşi deschise ochii şi o privi. Îşi întinse mâna care nu era rănită şi îi şterse lacrimile de pe chip.

— Îmi pare atât de rău, Malcolm! Atât de rău! Nu am vrut să fac asta, chiar nu am vrut să te rănesc! Crede-mă, Malcolm, nu am vrut! îi spuse ea, punând mâna peste mâna lui.

— Ştiu, Siebel! Ştiu că nu ai vrut să mă răneşti, spuse el, respirând greu. Te-am chemat aici pentru că vreau să îţi dau ceva, înainte să vină doctorul şi să îmi dea laudanum.

— Vrei... vrei să îmi dai ceva? întrebă ea, îngrozită, gândindu-se la ce era mai rău.

— Nu, nu, spuse el, vrând să o liniştească, nu este niciun act. Du-te la acel sertar, îi făcu el semn cu mâna.

Siebel se ridică şi se duse la sertar. Mâinile îi tremurau îngrozitor şi, cu greu, îl putu deschide. În sertar era doar o cutie, dreptunghiulară, de catifea.

— Adu-o aici! îi spuse Malcolm, iar Siebel luă cutia şi se întoarse, aşezându-se pe pat, lângă Malcolm.

— Ce... ce este asta? întrebă ea, încet.

— Deschide-o! o îndemnă soţul ei.

Ea o deschise, cu mâinile tremurânde. În cutie era un colier de aur, încrustat cu pietre mici şi sclipitoare. În mijloc avea un pandantiv uriaş, împărţit în două. Pe fiecare parte a pandantivului erau lipite două pietre preţioase: un rubin şi un smarald. Iar, sub ele, cu litere de aur erau scrise două cuvinte: „onoare şi curaj”.

— Este colierul familiei! o lămuri el. Primul duce de Tottenham i l-a făcut cadou soţiei sale. Ai spus în acea seară că te-ai simţit lipsită de onoare şi, din această cauză, ai provocat-o la duel pe Clare. Nu este aşa, Siebel! Nu este aşa, scumpo! Nu o să fii niciodată lipsită de onoare. Şi eşti şi curajoasă! Ai făcut contrabandă, ai reuşit să intri într-un club de gentlemeni şi să lupţi într-un duel. Îţi dau colierul tocmai ca să îţi arăt că, în felul meu, te preţuiesc. Şi că, în ochii mei nu vei fi, niciodată, lipsită de onoare sau curaj, continuă el.

Siebel avea iar lacrimi în ochi. Nu s-ar fi aşteptat să primească un colier cu atâta însemnătate de la Malcolm, mai ales după ce aproape îl omorâse. Dacă glonţul ajungea cu câţiva centimetri mai la stânga, Malcolm nu ar mai fi stat aici, în faţa ei.

— Eu... eu, nu pot...

— E al tău, Siebel! Ia-l! îi spuse el. Vreau să îl porţi, de acum încolo, la gât, vreau să îţi aminteşti, mereu, că orice

ai face, curajul şi onoarea nu o să îţi lipsească, niciodată.

— Malcolm…

Însă, Siebel nu mai reuşi să spună ceea ce voia, pentru că uşa se deschise şi doctorul intră, apropiindu-se rapid de Malcolm. Siebel fu dată la o parte de către acesta şi începu să dea ordine în stânga şi dreapta. La un moment dat, ceru să rămână singur cu pacientul aşa că, deşi nu voia, Siebel fu nevoită să iasă din cameră. Ţinând cutia de catifea în mâini, se duse în camera ei şi îşi lipi urechea de uşa care lega cele două camere, încercând să audă ceva, orice, din camera lui Malcolm. Însă uşa şi pereţii erau atât de groşi, încât nu auzea nimic, nici măcar o vocală dintr-un cuvânt. Aşa că, se îndepărtă, se aşeză pe pat şi deschise cutia. Zâmbi, din nou, când văzu minunatul colier. După tot ceea ce se întâmplase, se aşteptase ca Malcolm să ceară o anulare, nicidecum să îi dea ceva atât de important precum colierul familie.

Cu mâinile tremurând îl scoase din cutiuţă. Îi deschise închizătoarea şi şi-l puse la gât, apoi se duse la oglindă. Colierul era superb, dar la gâtul ei părea mai minunat decât în cutie. Cu toate acestea, privindu-l, îşi aminti momentul în care realizase că îşi împuşcase soţul. Îşi aminti cum se simţise pe acel câmp, ţinând în mână pistolul şi privind îngrozită la umărul lui Malcolm, din care ţâşnea sângele. Se duse la dulap şi luă de acolo o eşarfă, acoperind colierul de la gât. Avea să facă ceea ce îi spusese Malcolm, avea să îl poarte, însă, pentru moment, nu putea să se privească purtându-l.

Vrând să vadă dacă doctorul îi permite să reintre în camera lui Malcolm, se îndreptă spre uşă. Însă, când să iasă din cameră, dădu nas în nas cu bătrâna ducesa, care nu părea prea fericită. Aceasta o prinse de mână şi o târa după ea, până în camera ei, unde trânti uşa.

— Lady Diana, eu…

Însă nu apucă să spună mai multe, căci palma soacrei sale se lipi, zgomotos, de obrazul ei; atât de tare încât îi întoarse capul într-o parte. Siebel închise ochii şi îşi duse mâna la obraz. Era sigură că Edward îi povestise despre

duel şi se temea că această palmă avea să fie doar începutul pedepsei. Ştia că vor urma şi altele.

— Tu… tu eşti un şarpe! spuse ducesa printre dinţi. Te-a luat de soţie, te-a făcut ducesa lui, te-a adus în lumea bună, m-a făcut pe mine şi ducatul de ruşine şi tu aşa îi mulţumeşti? Împuşcându-l? Eşti un şarpe!

— Nu am vrut să fac asta, nu am vrut să…

— Nu ai vrut? Nu ai vrut? Dacă nu ai fi vrut să faci asta, cu adevărat, nu ai fi ridicat pistolul de jos, nu ai fi tras piedica, nu ai fi apăsat pe trăgaci, nu ai fi făcut nimic din toate acestea. Dar ai vrut! Fie şi doar în subconştientul tău, dar ai vrut să faci asta! spuse ea, nervoasă.

Siebel nu putea să facă altceva decât să plângă, în tăcere, în faţa mamei lui. Avea dreptate! Dacă, cu adevărat, nu ar fi vrut să aibă loc acel duel, ar fi găsit o cale să îl oprească, mai ales că Malcolm îi oferise cea mai bună portiţă de scăpare. Dar ea se lăsase orbită de furie. Nu se gândise nicio secundă la consecinţe atunci când se pusese spate în spate cu Malcolm, atunci când se întoarse, atunci când apăsase pe trăgaci. Atunci simţise doar furie. Şi unde o adusese furia? La un pas de a deveni o criminală!

— Nu ai ce căuta în casa asta, Siebel Farrot! Nu ai ce căuta printre oamenii din înalta societate! Ar fi trebuit să rămâi acolo, printre oamenii tăi. Ai sângele tatălui tău în vene! spuse cu dezgust ducesa.

Siebel îşi închise ochii, apoi ieşi din cameră, cu toate că ducesa încă nu terminase tot ceea ce avea de gând să îi spună. Nu mai putea asculta vorbele ei, mai ales pentru că, într-un fel, îi dădea dreptate. Ea era singura vinovată pentru tot ceea ce se întâmplase. Poate că nu ar fi trebuit să lupte pentru iubire, poate că nu ar fi trebuit să încerce să îl facă pe Malcolm să o iubească. Poate că ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum erau, fără să aştepte nimic în schimb. Poate că ar fi fost de ajuns să îl iubească numai ea. Ar fi trebuit să se mulţumească cu asta. Toate aceste gânduri îi treceau prin minte, în timp ce alerga pe hol, spre camera ei.

Puse mâna pe mânerul uşii şi vru să o deschidă, însă

vocea lui Edward se auzi în spatele ei.

— Ce mai cauţi încă aici? întrebă el, iar ea strânse şi mai tare mana pe mâner, însă nu se întoarse.

— Eu… eu…

— Nu crezi că ai făcut destule? De când ai venit, ai creat numai probleme. Nu pot să cred că, la un moment dat, i-am sugerat lui Malcolm să se apropie de tine! Nu meriţi o persoană ca Malcolm! îi strigă Edward, iar ea nu mai suportă.

Deschise uşa şi intră în camera ei. Nici măcar nu ştia dacă doctorul mai era în camera soţului ei şi era în zadar să încerce să tragă cu urechea. Dar chiar dacă nu ştia care era starea lui Malcolm, ştia sigur un alt lucru: trebuia să plece din acea casă. Trebuia să se depărteze de Londra şi de soţul ei. Până la urmă, bătrâna ducesă avusese dreptate. Ea nu aparţinea acestui loc.

Ştergându-şi lacrimile de pe chip, se duse la măsuţa de toaletă şi se aşeză pe scaun. Scoase dintr-un sertar călimara cu cerneală şi o hârtie. Luă pana şi începu să scrie pe hârtia albă, udată, din când în când, de câte o lacrimă. După ce termină, împături hârtia şi trase de clopoţel, chemându-şi camerista. Dacă avea să mai vină, se gândi ea, având în vedere ceea ce îi făcuse lui Malcolm.

Însă, surprinzător, câteva minute mai târziu uşa se deschise şi Molly intră în cameră.

— Sunteţi bine, Milady? întrebă aceasta.

— Nu, Molly, nu sunt! Dar voi fi! spuse Siebel oftând.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă aceste.

— Vreau să îi dai scrisoarea asta lui Malcolm, la o zi după ce plec eu, spuse ea, întinzându-i hârtia lui Molly.

— Să plecaţi? Unde? întrebă Molly, luând scrisoarea.

— Cât mai departe de Londra! Cât mai departe de Malcolm! Nu vezi? Aproape l-am omorât! spuse Siebel, aşezându-se pe pat când simţi că picioarele nu o mai susţin.

— Nu, Milady, nu puteţi pleca, mai ales acum!

— Tocmai, Molly, mai ales acum, după ce am făcut, nu pot rămâne, spuse ea, suspinând.

— Milady…

— Vreau să îmi promiţi că o să îi dai scrisoarea. Molly! Şi numai la o zi după ce voi fi plecat, nu mai devreme, spuse Siebel, hotărâtă.

— Promit! zise femeia, deşi nu era deloc încântată de decizia luată de stăpâna ei. Şi când aveţi de gând să plecaţi?

— Chiar azi, Molly! Ajută-mă să împachetez şi spune-i vizitiului să pregătească trăsura. Vreau să ajung la un han, înainte de căderea nopţii.

— Milady. Nu vă grăbiţi! Poate lucrurile se schimbă în bine până mâine, poate vă răzgândiţi. Nu faceţi ceva ce aţi putea regreta!

— Molly, nu am cum să regret ceva mai mult decât regret ziua de azi! mărturisi Siebel. Acum, hai, ajută-mă să-mi pun câteva lucruri în cufărul ăsta şi roagă-l pe John sau pe oricine altcineva să mi-l ducă la trăsură.

Camerista dădu din cap, apoi începu să ia rochiile din dulap şi să le pună frumos în cufăr. Dacă ar fi fost după Siebel, le-ar fi aruncat acolo, fără să îi pese dacă se şifonează sau nu. După ce le aranjă, Molly se duse şi vorbi cu vizitiul, ca să pregătească trăsura. Doi lachei veniră şi luară cufărul. Ea îşi luă mantia şi ieşi din cameră, nu înainte de a mai arunca o ultimă privire. Dacă ar fi ştiut că acesta va fi deznodământul venirii ei la Londra, nu ar fi plecat niciodată din Fallen.

Coborî scările, fericită că nu se întâlni nici cu Edward, nici cu Lady Diana. Ieşi din casă şi se urcă în trăsură, iar aceasta porni imediat din loc.

De la fereastră, Lady Diana privea, cu zâmbetul pe buze, cum cea care adusese ruşine asupra familiei sale şi aproape îi omorâse singurul fiu pleca. Aşteptase atât de mult această clipă! Numai că ar fi vrut să aibă loc în cu totul alte circumstanţe. După ce făcuse greşeala de a nu-şi apăra fiica când soţul său o dăduse afară din casă şi dispărând apoi fără urmă, Lady Diana îşi canalizase toată atenţia asupra lui Malcolm. Deşi nu reuşise să ajungă la inima lui, aşa cum ajunsese, în trecut, la inima fiicei ei,

Ophelia, încercase să îl iubească şi să îl protejeze pe Malcolm aşa cum ştiuse mai bine. Iar pentru un duce, cea mai bună protecţie era renumele, pe care ea reuşise să îl păstreze imaculat, până la venirea acestei femei, acestei vipere, pe care Malcolm, cu bună ştiinţă, o adusese în casa lor.

De cealaltă parte, lui Siebel i se părea că orele petrecute în trăsură sunt zile. Întunericul avea să se lase în curând, iar singurul han din zonă, după spusele vizitiului, era la câţiva kilometri distanţă. Nu îşi făcea griji din cauza asta, deoarece Molly o pregătise pentru orice situaţie, iar pe bancheta trăsurii găsise un coş plin cu mâncare şi, surprinzător, câteva monede. Fusese atât de grăbită să plece, să plece cât mai departe de Malcolm, încât nici măcar nu se gândise că va avea nevoie de bani. Însă, camerista ei se gândise la asta. Nu ştia de unde făcuse Molly rost de bani, însă avea să îi returneze imediat ce ajungea la destinaţie.

O aştepta un drum lung. Drum pe parcursul căruia nu putea face altceva decât să mediteze şi să se gândească. Se gândea că ar trebui să înceapă să aplice şi ea sfatul pe care i-l oferise lui Clare la teatru: să înveţe din greşelile trecutului şi să nu le mai repete.

Oftând, îşi lăsă capul să se sprijine de fereastra trăsurii. O aştepta un drum lung până în Cornwall, deoarece acolo se hotărâse să se întoarcă. Nu s-ar fi putut întoarce la Fallen.

Avea nevoie să se distanţeze de Malcolm. În casa lui i-ar fi simţit prezenţa peste tot, ceea ce nu ar fi făcut decât să îi accentueze starea de vinovăţie.

Se uită pe fereastră, văzând cum soarele începe să apună. Scoase capul din trăsură şi îl întrebă pe vizitiu dacă mai aveau mult până la han.

— În ritmul ăsta, Milady, cam o oră şi jumătate.

Siebel oftă. Încă o oră şi jumătate de mers reprezenta pentru ea echivalentul unei zile şi jumătate. Simţea că se sufocă, avea nevoie de aer şi, cu toate că perdeluţa nu era pusă la geam, simţea că nu intră suficient aer.

Neavând ce altceva să facă, închise ochii, încercând să se gândească la tot felul de lucruri, numai la Malcolm nu.

La un moment dat însă, Siebel adormi, dar fu trezită, brusc, de un zgomot de armă. Iniţial, nu îşi dădu seama dacă sunetul auzit era adevărat sau doar visase, dar realiză că trăsura stătea pe loc şi caii erau neliniştiţi. Încruntându-se, deschise uşa şi vrând să afle ce s-a întâmplat, se dădu jos din trăsură.

Mare îi fu surpriza când se văzu înconjurată de cinci bărbaţi. Căutându-l cu privirea pe vizitiu, văzu că acesta nu e nicăieri.

— A fugit ca un laş domniţă, când a auzit focul de armă, spuse unul dintre bărbaţi, rânjind spre ea.

Siebel îşi dădu repede seama că aceşti bărbaţi erau tâlhari la drumul mare. Se îngrozi, însă încercă să nu le arate asta.

— Ce vreţi de la mine? întrebă ea, încercând să le arate că nu îi era frică, deşi adevărul era cu totul altul.

— Ce vrem? Cred că este evident, domniţă, spuse el, arătând spre inelul de la mâna ei strângă.

Siebel privi o secundă inelul cu care Malcolm o luase de soţie, apoi îşi dădu seama că viaţa ei era mai preţioasă. Aşa că, şi-l scoase de pe deget şi i-l întinse bărbatului.

— Nu cred că o domniţă ca dumneata are doar un singur lucru de valoare asupra ei, spuse el, rânjind. Dă-ne tot ce ai şi vei scăpa cu viaţă.

— Dar… dar este tot ce am, spuse ea, urându-se pe sine pentru slăbiciunea care i se simţea în voce.

— Eu nu cred asta, spuse el, întinzând mâna spre ea.

Siebel încercă să se ferească, dându-se un pas în spate, însă bărbatul îi făcu semn celui de lângă el să o prindă. Acesta o prinse pe Siebel şi o imobiliză.

— Eu cred, domniţă, că ascunzi o comoară sub eşarfa asta, spuse el, trăgând eşarfa de la gât.

Când eşarfa fu dată la o parte, iar gâtul îi rămase dezgolit, banditul fluieră apreciativ la vederea colierului, întinse mâna, vrând să îl ia, însă nu reuşi, deoarece Siebel începu să se zbată.

— Nu o să îţi dau niciodată colierul de bunăvoie, spuse ea, gândindu-se la cât de important era pentru Malcolm.

— Nu trebuie să faci asta, drăguţo, căci oricum o să îl luăm noi, spuse acesta, rânjind în continuare.

— Eu zic să o luăm şi pe fată, spuse cel care o ţinea pe Siebel. La ce colier are la gât, cred că vom primi o sumă uriaşă pentru ea.

Bărbatul căzu câteva secunde pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Ai dreptate! spuse el. Chiar am face bani frumoşi. Cine eşti? o întrebă pe Siebel.

— Nu o să afli niciodată! spuse Siebel, printre dinţi.

— Mai vedem asta! spuse el. Ia-o şi leag-o! Voi ceilalţi, tăiaţi hăţurile cailor şi luaţi-i, o să luăm bani frumoşi şi pe ei.

Se întoarse, din nou, spre Siebel şi începu să zâmbească.

— O să îmi spui tu singură cine eşti, domniţă! spuse el, iar Siebel fu luată pe sus.

Capitolul 14

Malcolm încercă să se ridice din pat, deşi doctorul îi spusese clar să nu facă asta. Însă, de când aflase că soţia lui plecase, lăsând în urmă o nenorocită de scrisoare, nu îşi mai găsea locul. Molly i-o adusese la o zi după plecarea lui Siebel. S-ar fi aşteptat la multe de la ea, însă nu s-ar fi aşteptat să plece ca o laşă, mai ales după ce îi dăduse colierul şi încercase să îi arate prin asta că o preţuieşte şi ţine la ea.

Sprijinindu-se de piciorul patului, Malcolm făcu un pas şi încă unul. Se simţea slăbit. Pierduse mult sânge şi asta îi afectase organismul. Ar fi trebuit să stea liniştit, fără să facă niciun fel de efort, însă trebuia să îşi aducă soţia înapoi. Începu însă să ameţească şi fu nevoit să se aşeze, din nou, în pat, deşi nu şi-ar fi dorit asta. Se întinse pe spate, aşteptând ca acea stare de slăbiciune să treacă. Ura

să se simtă slab. Ura să depindă de cineva.

Întinzând mâna, dădu peste scrisoarea lui Siebel. O citise de zeci de ori de când o primise şi, cu toate acestea, nu reuşise să o înţeleagă pe deplin. O aduse în faţa ochilor şi începu să citească, din nou, acele rânduri scrise cu o mână tremurândă.

„Malcolm.

Nu ştiu dacă mă crezi, însă adevărul este că nici măcar nu ştiu cu ce să încep. De când am venit, ţi-am făcut atâtea probleme, încât nu ştiu pentru ce ar trebui să îmi cer scuze mai întâi. Probabil, ar fi trebuit să rămân în Somerset, la Fallen, aşa cum mi-ai spus prima dată. Ne-am fi scutit, pe amândoi, de multe suferinţe. Acum nu mă pot întoarce acolo, asta mi-ar spori sentimentul de vinovăţie. Însă, nici lângă tine nu pot rămâne. Nu după ceea ce ţi-am făcut. Chiar dacă nu mă iubeşti, vreau să îţi mărturisesc că este un privilegiu pentru mine să am parte de respectul şi protecţia ta.

Când te-am întâlnit prima dată, deşi nu am vrut să mă căsătoresc cu tine şi conştiinţa îmi spunea că ceea ce fac e greşit, în inima mea s-a născut o speranţă. Am sperat la o poveste, la un basm. Însă, m-am convins că acestea nu sunt pentru mine. Dragul meu, lumea ta nu este şi lumea mea. O soţie ar fi trebuit să te încurajeze şi să te ajute să prosperi, dar eu nu am făcut decât să te trag în jos. Ştiu că i-ai făcut o promisiune tatălui tău, însă te eliberez de această promisiune. Mă întorc în Cornwall. Acolo este locul meu şi tu o ştii, la fel de bine ca mine. Nu îţi face griji, nu o să mă apuc, din nou, de contrabandă. Datorită ţie, situaţia oamenilor din sat s-a schimbat, iar pentru asta trebuie să îţi mulţumesc. Îmi pare rău că am zis că ai inima de gheaţa. Un om cu inima de gheaţă nu ar face, niciodată, atât de mult bine cât ai făcut tu. Un singur lucru vreau să te mai rog. În St. Giles este un orfelinat. Situaţia de acolo este deplorabilă, aşa că, te rog, să îi ajuţi.

Acum, te rog să mă ierţi. Să mă ierţi pentru că am apăsat pe trăgaci, să mă ierţi pentru că am intrat în White, să mă ierţi pentru că am vrut să mă arunc în Tamisa, să mă

ierţi pentru că am plecat din Somerset. Dacă decizi să anulezi căsătoria noastră, o să te înţeleg şi nu o să te condamn!

Soţia ta, Siebel!”

De data asta, Malcolm strânse hârtia în mâini, până când o rupse. Siebel făcuse o greşeală îndepărtându-se de el. Dar el avea să remedieze această greşeală. Mai rămase câteva minute în pat, dorind să fie sigur că ameţeala îi trecuse de tot, apoi se ridică, ajutându-se de braţul sănătos. Deşi braţul rănit îl durea groaznic, pentru a rămâne cu mintea limpede refuzase să mai ia laudanum, cu toate că mama lui insistase să mai ia medicamentul.

Reuşi să ajungă până la uşă, apoi o deschise. Din salon se auzea vocea mamei lui şi a prietenului său, Edward. Edward era cel mai bun prieten al lui şi îl ajutase de multe ori, însă acum nu avea să îl ierte prea uşor, pentru că nu o împiedicase pe Siebel să plece.

Strângând balustrada cu putere, începu să coboare scările încet, tot câte o treaptă. La un moment dat, majordomul îl văzu şi se duse spre el; îl ajută să coboare, susţinându-l. Se duse, apoi, spre salon, tot ajutat de John, şi rămase în pragul uşii, văzându-i pe mama sa şi pe Edward cu un zâmbet imens pe faţă.

Ducesa se ridică de pe canapea, imediat cum îl zări, şi se duse la el, examinându-l cu privirea. Vru să îi pună mâna pe faţă, să îl alinte, însă Malcolm se feri.

— Malcolm, de ce te-ai dat jos din pat? întrebă aceasta, privindu-şi fiul cu îngrijorare.

— Tu de ce crezi că m-am dat jos, mamă? întrebă acesta, ironic. Trebuie să plec după Siebel, să o aduc înapoi.

Ducesa îşi privi contrariată fiul. Oare era posibil să îşi piardă minţile în urma unei împuşcături? Cum să se gândească să o aducă înapoi? Fiul ei chiar nu avea minte?

— Ba nu o să faci asta, dragule! spuse ducesa, de-a dreptul revoltată.

— Mamă, nu ţi-am cerut voie. Pur şi simplu te-am informat cu privire la decizia mea. Am vrut să ştii ce am de

gând să fac. Plec după Siebel şi o fac chiar acum, nu am de gând să mai pierd timpul.

— Fiule, tu te auzi ce spui? Uită-te la tine, de-abia te poţi ţine pe picioare. Din cauza ei era să mori! Îţi sugerez să depui o cerere pentru divorţ, spuse ea, pe acelaşi ton.

Însă, Malcolm o privea relaxat. Nu voia ca mama lui să îi strice, şi mai tare, starea de spirit. Mai mult decât atât, era sigur că şi ea contribuise la plecarea lui Siebel, însă avea să descurce aceste iţe cu Siebel de mână, nu când ea era la sute de kilometri distanţă.

— Aşa cum ţi-am spus, mamă, doar te-am informat. Edward, te rog să îmi împrumuţi trăsura ta sau să îmi închiriezi o trăsură. Mi-ar fi mult mai uşor să o prind pe Siebel din urmă călare, însă nu cred că, în starea actuală, aş reuşi să stau în şa mai mult de câţiva metri.

Edward rămăsese tăcut până acum, însă simţi că este momentul să intervină.

— Malcolm, să ştii că sunt de acord cu mama ta, de această dată. Nu poţi să îţi pui sănătatea şi mai mult în pericol, plecând după soţia ta. În plus, ar trebui să îi respecţi decizia, dacă ea a ales să plece…

— Deci, să înţeleg că nu mă ajuţi să găsesc o trăsură? îl întrerupse Malcolm. Foarte bine, se pare că va trebui să o fac singur, spuse el, vrând să plece.

— Malcolm, ascultă-mă, sunt prietenul tău şi nu îţi vreau răul.

— Nu, Edward, dacă erai, cu adevărat, prietenul meu, ai fi oprit trăsura soţiei mele şi ai fi făcut tot posibilul ca ea să nu plece. Dar nu ai făcut altceva decât să profiţi de starea în care eram şi să o ajuţi pe mama, pentru că, sunt singur, că oricât ar fi încercat, ea singură nu ar fi reuşit să o convingă pe Siebel să plece.

— Dar nu te-ai gândit că asta a fost alegerea ei? Bineînţeles că a fugit după ce aproape te-a omorât! interveni mama lui.

— I-am dat colierul familiei, mamă! Nu cred că ar fi plecat de bunăvoie, când eu am asigurat-o că nu o consider vinovată pentru acest accident.

— Ce ai făcut? Cum să îi dai acelui şarpe o moştenire atât de importantă? se înfurie ducesa, ridicând mâinile de indignare.

— Se pare că nu fac altceva decât să urmez exemplul tatălui meu. La urma urmei, şi el tot unui şarpe i l-a oferit, spuse Malcolm. Apoi, se întoarse pe călcâie, însă nu înainte de a spune:

— Scuzaţi-mi că vă părăsesc, însă trebuie să fac rost de o trăsură!

Edward îşi privi prietenul şi îşi dădu seama că nu îl putea lăsa singur. Chiar dacă nu agrea deloc ideea ca Siebel să revină lângă Malcolm, chiar dacă o considera un pericol pentru el, nu îl putea lăsa singur. Ar fi putut să încerce, în continuare, să îl convingă să renunţe la această idee nebunească, însă Malcolm era un bărbat hotărât, dar şi încăpăţânat; cu cât încercai să îl faci să renunţe, cu atât se încăpăţâna şi mai tare.

Îl găsi vorbind cu majordomul, în timp ce acesta îl ajuta să îşi îmbrace paltonul. Din cauza faptului că braţul îi era rănit, trebuia să aibă grijă să nu îl lovească şi să îi pună paltonul peste braţ.

— Te-ai răzgândit? îl întrebă Malcolm, atunci când îl văzu pe Edward.

— Încă sunt de părere că este o idee nebunească.

— Nu am nevoie de sfaturile şi părerile tale, îi spuse Malcolm sec, ci doar de trăsura ta.

Edward se convinse, atunci, că prietenul său era, cu adevărat, supărat pe el şi, chiar, nu mai înţelegea nimic. Oare Malcolm începuse să aibă sentimente pentru soţia lui, dar încă nu realizase? Altfel, nu îi înţelegea purtarea.

Aranjă ca o birjă să îl transporte până la el acasă. Odată ajunşi, dădu instrucţiuni servitorilor să pregătească trăsura, cât mai repede. Malcolm era, însă, neliniştit. Avea să îşi revină numai în momentul în care avea să ajungă în Cornwall şi să constate, cu proprii ochi, că Siebel era bine. Chiar dacă nu era pregătit, din punct de vedere fizic, pentru această călătorie, era pregătit din punct de vedere mental.

Iar asta era tot ceea ce conta. În plus, chiar dacă ar fi

rămas acasă, în pat, pentru a se întări, ar fi fost măcinat de griji.

— Malcolm, eu nu înţeleg un lucru, spuse Edward, în timp ce trăsura se puse în mişcare. Acum câteva zile ai fi făcut totul ca să o eviţi, iar acum vrei să traversezi trei sferturi de ţară pentru ea. Ce s-a schimbat?

— Edward, adevărul este că nici eu nu mi-am dat încă seama ce se întâmplă, cu adevărat. Însă, am realizat că trebuie să rămână alături de mine.

Edward încuviinţă şi nu mai zise nimic, pe tot parcursul drumului. Între ei se lăsă o tăcere ce dură ore întregi. La un moment dat, trăsura se opri, iar Malcolm se uită la prietenul său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— Nu ştiu, însă o să aflu imediat, spuse el, scoţând capul pe fereastră. De ce ne-am oprit? îl întrebă pe vizitiu.

— Este o trăsură abandonată în drum, Milord, şi nu pot să o ocolesc.

— Ei, asta e bună! spuse Malcolm, enervându-se. Cine şi-ar lăsa trăsura în drum?

— Nu ştiu, îi răspunse Edward, însă mă duc să verific.

— Vin şi eu, spuse Malcolm. Şi aşa, simt că mă sufoc. Cei doi coborâră din trăsură, dar Malcolm se îngrozi când văzu vehiculul care le bloca trecerea. Ar fi recunoscut trăsura dintr-o mie şi nu numai datorită faptului că avea blazonul familiei înscris pe ea. Deşi îi era greu, merse pana în dreptul ei şi o privi îngrozit. În jurul ei erau multe urme. Se aplecă şi lua unul dintre hamurile cailor în mână; îşi dădu seama, imediat, că fuseseră tăiate. Realiză că se întâmplase ceva cu Siebel, iar în minte îi apărură zeci de scenarii negre.

*

Siebel nu îşi mai simţea corpul. Era în compania bandiţilor de o zi şi jumătate, iar aceştia nu îi desfăcură legăturile decât o dată, când avusese o problemă urgentă, apoi o legară la loc. Siebel nu le spusese cum o cheamă şi

nici ce titlu deţine, pentru că nu voia să fie folosită ca monedă de schimb. Pentru că nu coopera, bărbatul care o răpise hotărâse să nu primească niciun strop de apa şi nici măcar o firimitură de pâine. Rezistase cu stoicism primele două ore, însă acum nu mai era atât de sigură pe ea. Gâtul îi era atât de uscat, încât nu credea că mai poate să pronunţe vreun cuvânt, iar stomacul îi cerea mâncare, scoţând nişte sunete ciudate, pe care şi le amintea de când fusese copil.

Bărbatul veni, din nou, lângă ea. Deja începea să se întunece, iar Siebel se temea. Ar fi putut să reziste fără mâncare şi apă, însă se temea ca ei să nu treacă la lucruri mult mai groaznice. Trebuia să scape şi trebuia să o facă cât mai repede, însă până acum nu i se ivise nicio oportunitate şi se îndoia că avea să apară vreuna de acum încolo. Iar legăturile de la mâini erau atât de strânse, încât abia îşi putea mişca degetele; nici picioarele nu şi le mai simţea.

Însă, cel mai rău era că nu avea habar unde se află. După ce o luară din faţa trăsurii şi îi legară mâinile şi picioarele, o săltară pe un cal şi porniră în galop. Fusese atât de înfricoşată şi dezorientată, încât nici nu putea spune dacă porniră spre nord sau spre sud.

Începu să tremure când şeful tâlharilor se apropie de ea. Se opri la câţiva paşi distanţă, privind-o.

— Cine eşti, domniţă? Nici acum nu o să spui? întrebă bărbatul.

Însă, Siebel rămase tăcută, fără să zică absolut nimic. Bărbatul îşi ridică o sprânceană şi o privi, în continuare, apoi începu să râdă.

— Foarte bine, rămâi tăcută, însă te previn: tratamentul ăsta preferenţial nu o să mai dureze decât până la dimineaţă. Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Te las să te gândeşti şi sper să iei decizia cea mai bună. Chiar nu aş vrea să îţi fac rău, spuse bărbatul, apoi se îndepărtă de ea.

Se aflau pe o pajişte, iar în spatele lor se întindea o pădure deasă. Dacă reuşea să scape, era convinsă că ar fi

reuşit să se ascundă în pădure, însă nu avea nici cea mai mică idee cum putea să evadeze. Uşor, uşor, întunericul puse stăpânire peste pajişte, iar bărbaţii fură nevoiţi să facă un foc pentru a avea lumină.

— Timmy, tu o păzeşti în seara asta! se adresă bărbatul unui copil care nu putea avea mai mult de optsprezece ani.

Acesta dădu din cap, apoi se aşeză pe o buturugă, privind-o pe Siebel. Mult timp, acesta nu spuse nimic, dar când fu sigur că toţi ceilalţi dorm, o întrebă:

— De ce nu le spui cine eşti? Nu ai idee ce îţi pregătesc pentru dimineaţă! spuse el.

— Nu pot să fac asta, spuse Siebel, încet. Deja mi-am pus o dată soţul în pericol, nu am de gând să o fac din nou.

— Dar o să suferi! spuse băiatul încruntat.

— Am suferit încă de când am fost mică. M-am obişnuit, spuse ea, sec.

Băiatul o cercetă cu privirea, apoi se ridică de pe buturugă şi se duse în dreptul ei, aplecându-se asupra ei, pentru a-i şopti la ureche.

— Nu o să te eliberez eu! îi spuse el, lăsând să-i cadă din mâneca hainei un obiect mic şi argintiu. Ai grijă să nu mai fi la dimineaţă pe aici.

— Dar tu? Tu nu o să ai de suferit? întrebă ea, privindu-l pe copilandru.

— Sunt fiul lui, poate o să primesc un pumn sau doi, însă merită. Până acum nu am luat, niciodată, prizonieri. Le luăm doar bunurile şi vreau ca lucrurile să rămână aşa. Nu vreau ca mâinile tatălui meu să fie pătate de sânge.

— Cum… cum aş putea să îţi mulţumesc? întrebă ea, cu lacrimi în ochi.

— Asigură-te că nu mai eşti aici la prima raza a dimineţii, îi spuse băiatul, apoi se aşeză pe buturugă, însă nu o mai privi.

Siebel luă între degete obiectul argintiu, care se dovedi a fi lama unui cuţit, şi începu să taie funia. Însă, aceasta era atât de groasă şi înfăşurată de multe ori în jurul încheieturii, încât, la un moment dat, obosi şi fu nevoită să

se oprească. De frică să nu scape lama din mână, o strânse cu putere şi îşi provocă tăieturi în palme. Când simţi că îşi recapătă forţele, reîncepu să taie. Abia după o oră reuşi să îşi elibereze mâinile. În tot acest timp, băiatul nu îi aruncă nici măcar o privire. Încercă să îşi desfacă şi nodul de la picioare, fără a fi nevoită să taie frânghia, însă, după un timp, realiză că încearcă în zadar şi pierde timp preţios. Apucă iarăşi lama cuţitului şi începu să taie, fără să se mai oprească. Reuşi să se elibereze de frânghii când primele raze de soare începură să lumineze cerul.

Se ridică în picioare şi încercă să se menţină în acea poziţie, chiar dacă corpul îi era atât de amorţit, încât nu îl mai simţea. Se forţă să meargă câţiva metri, apoi începu să alerge, chiar dacă privirea începea să îi devină neclară. Ştia că aleargă pentru viaţa ei şi avea să dea totul, chiar şi ultima picătură de energie, pentru a ieşi în viaţă din cursa aceasta.

Intră în pădure şi începu să alerge şi, deşi, crengile copacilor îi zgâriau faţa, nu îi păsa. Continuă să alerge, chiar dacă, la un moment dat, îşi puse mâinile ca un scut pentru a-şi proteja faţa. Nimic nu o putea opri acum. Trebuia să ajungă cât mai departe de acei ticăloşi, mai ales că soarele se ridică încet pe cer, iar în câteva minute avea să fie lumină.

Totuşi, după un timp, picioarele îi cedară şi se prăbuşi la pământ, căzând pe mai multe crengi uscate. Gâfâind, se ridică şi se sprijini de un copac... Trebuia să facă o pauză. Doar una mică, de câteva minute, apoi avea să alerge din nou. Însă, privirea îi devenea tot mai neclară, iar gâtul îi era extrem de uscat. Ar fi dat orice pentru o picătură de apă şi era convinsă ca acea picătură i-ar fi dat energia de care avea nevoie. S-ar fi mulţumit până şi cu apă de ploaie, însă nici de aceea nu avea parte.

Se îndepărtă de copac, încercând să îşi menţină, în continuare, echilibrul. Nu mai putea alerga, însă nu avea de gând să stea pe loc. Mergea încet, sprijinindu-se de copaci când simţea că nu mai are putere, iar după ce îşi revenea se punea în mişcare. Sperase că bărbaţii îi pierduseră

urma, însă nechezatul unor cai o puse în alertă.

Se forţă să alerge, însă i se părea că totul în jurul ei se învârte.

— Trebuie să o găsim! În pădurea asta s-a ascuns!

Recunoscu glasul bărbatului şi, de frică, inima începu să îi bată cu putere. Zări o pată de culoare verde între doi copaci şi, cu ultimele puteri, se duse într-acolo. Se rezemă de unul dintre acei copaci, însă îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate, prin acel covor verde, care ascundea, de fapt o peşteră. Dându-şi seama că aceasta putea fi singura ei cale de salvare, Siebel înaintă cât mai departe în peşteră, târându-se când nu mai putu merge. Dar îşi dădu seama că nu mai putea să continue. Rămase acolo, tăcută, câteva ore. Leşină, sleită de puteri, însă îşi reveni după câteva minute.

Când fu sigură că acei oameni plecaseră, când nu se mai auzi decât bătaia vântului, abia atunci îşi făcu curaj să iasă. Stătuse aproape o zi întreagă ascunsă; îşi dădu seama de acest lucru deoarece soarele apunea, din nou, şi cerul era portocaliu.

Încercă să facă un pas şi îşi dădu seama că ea stoarsă de puteri, dar nu renunţă. Mai făcu câţiva paşi, până când organismul ei cedă. Totul în jurul ei deveni negru, iar corpul ei făcu, pentru a nu ştiu câtă oară, cunoştinţă cu pământul tare.

*

La câteva sute de kilometri distanţă, în Londra, într-o casă elegantă, cu etaj, Clare Miller stătea în scaunul ei confortabil, de piele, citind. Închise cartea pe care o citea, numai pentru a o deschide, din nou, la prima pagină. Îşi trecu degetele peste literele scrise cu cerneală neagră şi zâmbi.

„Pentru iubita mea – M. F.”

Malcolm o iubise odată şi avea să o iubească din nou. Avea să se asigure de acest lucru. Scăpase de un obstacol, odată cu moartea soţului ei, iar o femeie ca Siebel nu avea

să îi pună probleme, mai ales că era convinsă că nu va sta prea mult în peisaj.

Închise cartea, punând-o pe măsuţa de toaletă. Malcolm avea să fie din nou al ei, nici nu concepea să nu fie aşa. Avea de luptat? Fie! Îi plăceau luptele, mai ales când era sigură că avea să le câştige.

Capitolul 115

Câinele alerga printre crengile uscate şi frunzele căzute, iar stăpânul lui îl urmărea, de la distanţă. Derek Wax, vicontele Trowell, crescuse în acea pădure, o cunoştea mai bine ca oricine. Îi plăcea să iasă la plimbare dimineaţa devreme, înainte ca soţia lui să se trezească, alături de câinele lor, un ogar de vânătoare bătrân. Îl avea încă de când era mic, crescuseră împreună, avuseseră parte de bucurii împreună şi, încă de pe atunci, la fel ca şi el, câinele alergase, în fiecare zi, printre acei copaci.

Se sprijini de trunchiul gros al unui copac, aşteptând ca Trowie să se întoarcă. Însă acesta nu venea. În schimb, îl auzi lătrând. Se încruntă şi porni pe urmele patrupedului, ghidându-se după zgomotul făcut de acesta. Când îl găsi, câinele era aplecat asupra unei femei, mirosind-o.

Derek se încruntă, apoi, dându-şi seama că femeia era inconştientă, începu să alerge către ea. Ajunse lângă ea şi primul lucru pe care îl făcu fu să îi ducă mâna la gât, să îi verifice pulsul. Răsuflă uşurat când îşi dădu seama că femeia nu era moartă. Îi privi chipul brăzdat de zgârieturi şi sânge; mâinile arătau la fel, iar palmele îi erau pline de sânge.

— Ce ai păţit? întrebă el, chiar dacă ştia că fata nu poate să îi răspundă.

Privirea îi căzu pe colierul pe care îl purta la gât. Îl mai văzuse undeva, însă amintirea nu era clară. Cu toate că avea hainele murdare şi rupte, Derek îşi dădu imediat seama că femeia din faţa lui era o lady. Aşa că, fără să stea

pe gânduri, o ridică în braţe, apoi porni spre conac, cu Trowie pe urmele lui. El nu ştia cum să o ajute, însă soţia lui ştia, cu siguranţă, mai ales că înainte să se căsătorească cu ea, fusese asistenta doctorului din sat şi locuise în casa lui.

Ajuns la conac, o găsi pe soţia sa în salon, luând micul dejun. Când îşi văzu soţul cărând o femeie leşinată în braţe, aceasta scăpă furculiţa din mână şi se ridică de la masă.

— Ce? Ce s-a întâmplat? Derek, cine este această femeie?

— Nu ştiu, iubito, nu am nici cea mai mică idee. Trowie a găsit-o în pădure. Iniţial, am crezut că este moartă, însă când am văzut că are puls am adus-o aici. Trebuie să o ajutăm, spuse Derek, privindu-şi soţia în ochi.

— Du-o într-una din camerele de sus şi trimite după doctor. S-ar putea să avem nevoie de el, spuse femeia.

Derek încuviinţă, apoi urcă scările, până la etaj. Soţia lui se duse în bucătărie, spunându-i bucătăresei să pună apă la fiert, iar celeilalte slujnice să îi aducă nişte fâşii de pânză, sus în cameră. Se duse apoi în biroul soţului ei şi luă sticla de whisky. Văzuse multe zgârieturi pe corpul sărmanei femei şi trebuia să le dezinfecteze, încercând să oprească infecţia; asta dacă nu era deja prea târziu.

Urcă scările şi intră în camera de oaspeţi, găsindu-şi soţul stând la fereastră.

— Ai idee cine este? îl întrebă ea, aşezându-se lângă Siebel.

O slujnică intră, aducând cu ea mai multe fâşii de pânză. Ieşi apoi, spunând că avea să se întoarcă cu apa. Femeia luă mâna lui Siebel într-a ei, apoi puse whisky pe o bucată de pânză şi începu să tamponeze uşor rănile lui Siebel.

— Nu, nu ştiu! Nu este de prin împrejurimi. Poate nu arată ca una, însă sunt sigur că este o lady şi nu este de pe aici, deoarece îi cunosc pe toţi nobilii din împrejurimi.

— Atunci ce s-a întâmplat cu ea?

— Tare aş vrea să ştiu asta, draga mea, însă presupun că o să ne spună ea când se va trezi.

— Dacă o va face, spuse ea, încet. Ai trimis după

doctor?

— Da, iubita mea! îi spuse el.

Femeia încuviinţă, apoi dezinfectă rănile şi de la cealaltă mână, încercând să le menţină cât mai curate, până când doctorul avea să îi pună peste ele una din alifiile lui speciale. La un moment dat, femeia oftă.

— Eşti bine, iubito? Ai obosit? Vrei să chem o servitoare să te ajute?

— Nu. Nu, sunt bine. Îmi pare rău pentru săraca fată şi mă îngrijorez că încă nu şi-a revenit, spuse ea.

— Probabil a trecut prin multe şi somnul este un mecanism de apărare. O să se trezească şi o să ne povestească, spuse el. Însă nu vreau să te oboseşti, mai ales în starea ta.

Femeia lăsă să-i cadă fâşia de pânză pe pat şi îşi duse mâna la pântec. De curând, aflase că este însărcinată, iar vestea venise ca o binecuvântare pentru ei. Însă, ca orice viitoare mamă, în sufletul femeii îşi făcuse loc şi îngrijorarea. Voia ca totul să fie bine, să nu se întâmple nimic nici cu ea, nici cu copilul.

— Nu îţi face griji, mă simt bine. Nu e o activitate atât de solicitantă, spuse ea, zâmbind.

— Ai văzut colierul? întrebă Derek.

— Ce colier? se încruntă femeia.

— La gât are un colier destul de scump. Aşa am ajuns la concluzia că este de familie bună.

Femeia îşi ridică privirea şi se uită la gâtul lui Siebel. Din cauza poziţiei în care stătea, nu se vedea decât foarte puţin din el. Se ridică ca să îl vadă mai bine. Puse mâna pe el şi îl atinse, însă îşi retrase imediat mâna, de parcă ar fi ars-o.

— Ţi se pare cunoscut? întrebă el.

— Nu, răspunse femeia, chiar deloc. Vino, ajută-mă să i-l dau jos de la gât. Probabil se simte foarte inconfortabil cu el.

Derek îşi privi soţia, cu o sprânceană ridicată, fără a o înţelege. Nu îşi dădea seama cum femeia din pat putea fi incomodată de bijuterie, atât timp cât era inconştientă.

Însă, decise să nu îşi supere soţia. Aşa că, se apropie de femeie şi o ridică puţin de la spate, până când soţia sa găsi închizătoarea şi o deschise. Luă apoi colierul şi îl puse repede pe noptiera de lângă pat.

— Mă duc să văd ce se întâmplă cu apa aia, de ce nu mai vine, spuse femeia, ieşind din cameră.

Mâinile îi tremurau îngrozitor şi o stare de greaţă o cuprinse. Încercă să inspire şi să expire de câteva ori, să o facă ritmic şi să se liniştească, însă deşi făcu acest lucru, tot nu se linişti. Se lipi de perete, fără să se mişte deloc şi rămase acolo, până când vocea menajerei se auzi.

— Milady, sunteţi bine? întrebă ea.

— Da, da, sunt bine. Eu doar… te aşteptam cu apa. Dă-mi mie ăsta, spuse ea, trăgându-i bolul din mână.

Reintră în cameră şi aşeză bolul pe noptieră, lângă colier. Soţul ei se uita pe fereastră şi nu îşi întoarse capul atunci când auzi uşa deschizându-se, lucru care o bucură pe femeie. Nu ar fi vrut ca el să îi vadă faţa palidă. Îşi puse capul deasupra bolului cu apă, sperând ca aburii calzi să îi aducă puţină culoare în obraji.

Lua apoi o altă fâşie de pânză, curată, o înmuie în apa caldă, o stoarse şi începu să şteargă urmele de sânge de pe corpul femeii. Nu avea răni grave, cea mai însemnată fiind tăietura din palmă, dar chiar şi acolo sângerarea se oprise la un moment dat, sângele se închegase şi formase o crustă groasă şi roşie. Nici rănile de pe faţă nu erau prea însemnate, erau doar zgârieturi de la crengile de copac, dar totuşi, orice rană, cât de mică, se poate infecta. Şi ea ştia asta foarte bine. Văzuse, de-a lungul anilor în care fusese asistentă în sat, oameni care muriseră din cauza unor răni banale şi asta pentru că nu le trataseră la timp.

— La ce te gândeşti? îşi întrebă ea, la un moment dat, soţul.

— Încerc să îmi dau seama unde am mai văzut colierul femeii. Ştiu sigur că l-am mai văzut, dar nu îmi amintesc exact unde.

— Poate îl confunzi, dragule, spuse femeia, încet.

— Nu, nu am cum să îl confund, sunt sigur că…

În acel moment, uşa se deschise şi doctorul îşi făcu apariţia, iar Derek nu reuşi să spună tot ceea ce avea de spus. Doctorul se apropie de pat. privind la femeia care stătea pe el.

— Unde ai găsit-o? îl întrebă doctorul, scoţând din trusa lui un tub lung, cu diametrul nu foarte mare, pe care îl puse pe pieptul lui Siebel, încercând să îi asculte bătăile inimii.

— În pădure, răspunse Derek. Şi nu se poate spune că eu am fost cel care a găsit-o. Ogarul meu a făcut-o. De ce mă întrebi?

— După culoarea pielii şi a buzelor, cred că a rătăcit mult prin pădure. Milady, ia cârpa aia, înmoaie-o în apă şi şterge-i buzele cu ea. Este deshidratată.

Femeia încuviinţă, apoi îl ajută pe doctorul. Acesta îşi concentră atenţia asupra rănii din palmă. Luă un bisturiu şi îndepărtă crusta de sânge şi mizerie. Lăsă sângele să curgă puţin, apoi aplică o alifie de un verde închis, făcută din plante, strângând o fâşie de pânză peste rană, ca un bandaj.

— Dacă nu face febră în următoarele două zile, atunci o să fie bine. Chiar dacă este inconştientă, trebuie să o faceţi cumva să înghită câteva linguri de supă. Organismul ei este epuizat şi aceasta este metoda prin care îşi reface rezervele de energie. Nu pot să îmi dau seama dacă infecţia a pătruns sau nu în organism şi nu aş vrea să îi iau sânge cât timp se află într-o stare atât de proastă. Totuşi, dacă face febră, trimiteţi după mine.

Femeia aprobă, la fel şi Derek. Doctorul le lăsă borcănaşul cu alifie, iar femeia îl luă în mâinile ei şi îl puse pe noptieră, lângă celelalte obiecte. Apoi, doctorul plecă, lăsându-i pe cei doi singuri în cameră. Derek veni în spatele soţiei lui, punându-şi mâinile pe umerii ei.

— O să vorbesc cu o servitoare să vină să stea alături de ea, spuse Derek. Du-te şi întinde-te puţin, scumpo, arăţi epuizată.

— Vii şi tu? întrebă ea.

— Nu! O să mă duc în birou. Vreau să îmi dau seama

unde am mai văzut acel colier. Poate l-am văzut într-un desen sau într-o carte. Oricum, trebuie să scap de îndoiala asta.

Femeia dădu din cap, deşi nu ar fi vrut să se desprindă de soţul ei. Însă o făcu, ducându-se la ea în cameră. Derek coborî scările până în biroul lui. Se aşeză pe scaun şi începu să se uite printre hârtiile de pe masă, însă nu găsi nimic, ceea ce îl demoraliză. Se ridică apoi şi începu să ia, pe rând, cărţile ce se aflau în încăpere, răsfoindu-le pagină cu pagină. Găsi, la un moment dat, o carte pe care nu o mai deschisese de mult timp, încă de pe vremea când fusese elev la Eton. Nu o mai deschisese de ani de zile şi uitase complet de ea. Era o carte despre legenda regelui Arthur, iar el fusese obsedat, de mic, de aceste poveşti. O primise în primul an de şcoală şi toţi colegii lui se semnaseră pe ea. Parcurse cu privirea toate acele semnături, până când ajunse la ultima. Abia atunci îşi dădu seama unde mai văzuse colierul. Era simbolul ducelui de Tottenham. De aceea i se păruse atât de familiar, însă, din cauză că trecuseră atât de mulţi ani, nu reuşise să îşi amintească de îndată.

Acum ştia cine era femeia care stătea inconştientă în una dintre camerele de la etaj. Făcea parte din familia ducelui de Tottenham. Derek nu stătu mult timp pe gânduri; ştia ce trebuie să facă. Luă clopoţelul de pe birou şi sună de câteva ori din el, până ce majordomul îşi făcu apariţia.

— Du-te la grajd şi cere să mi se pregătească un cal, spuse Derek, apoi ieşi din birou.

Intră în camera lui Siebel, luă colierul de pe marginea noptierei şi îl puse într-un săculeţ, apoi îl băgă în buzunarul de la redingotă. Intră şi în camera soţiei lui, dar o găsi dormind. Nu îl lăsă inima să o trezească, aşa că o sărută pe frunte şi ieşi din cameră, spunându-i majordomului să o anunţe că plecase într-o scurtă călătorie la Londra. I-ar fi trimis o scrisoare fostului său coleg de şcoală, însă el avea să ajungă mai repede. Înainte să plece luă cu el un pistol, pentru orice eventualitate. Din Oxford până în Londra era

drum lung, însă avea să se oprească în Berks, ca să schimbe cai.

În Londra, pe de altă parte, la reşedinţa lui Malcolm din Mayfair, lucrurile erau tensionate. De cum se întoarse în Londra, Malcolm se duse pe Bow Street, la Scotland Yard şi angajase un detectiv. Însă, deşi trecuseră mai bine de două zile de atunci, acesta nu avea niciun indiciu despre locul unde se afla Siebel.

— Nu poţi să fii atât de incompetent! urlă Malcolm la el, dând cu pumnul în birou.

— Înălţimea Voastră, trebuie să înţelegeţi, căutările continuă şi…

— Dacă o faceţi ca şi până acum, nu o să găsiţi nimic.

— Îmi pare rău! spuse bărbatul, plecându-şi capul.

— Scuzele tale nici nu mă încălzesc nici nu îmi aduc soţia înapoi! se răsti Malcolm. În plus, eu nu plătesc scuze, ci acţiuni concrete. Nu mă interesează ce faci, cum faci, dar vreau să îmi găseşti soţia. Dacă nu eşti în stare, spune-mi şi o să angajez pe altcineva, sau o să mă duc eu singur, numai spune-mi!

— Nu, nu, Înălţimea Voastră! În cel mai scurt timp voi găsi o pistă, nu vă faceţi griji. O voi găsi pe milady.

— Mă îndoiesc! spuse Malcolm sincer.

Bărbatul făcu o plecăciune, apoi ieşi din încăpere, lăsându-l pe Malcolm singur şi îngândurat; numai la ce era mai rău se gândea. Îşi lăsă capul pe spate, atingând spătarul scaunului şi oftă.

— Unde eşti, Siebel? Unde eşti, iubito? întrebă el, oftând.

Încercă să rememoreze traseul ei. Trăsura fusese găsită pe ruta spre Cornwall, însă se îndoia că cei care o răpiseră o luaseră tot în aceeaşi direcţie. Atunci, unde au plecat? Unde au putut-o duce? Răspunsul era unul dezamăgitor pentru el: o puteau lua în orice direcţie. Se temea de ce era mai rău. Nu voia să ia în calcul această posibilitate, însă se temea ca soţia lui să nu fi păţit ceva rău, sau, mai grav, se temea să nu fie moartă.

— Nu, nu! spuse el, alungând acel gând din minte. A

trecut prin lucruri mult mai grele şi a scăpat, sigur o să reuşească şi acum. Soţia mea e o luptătoare şi, mai mult decât atât, e o învingătoare! spuse el, încurajându-se singur.

Ochii lui nu se dezlipiră de tavan, nici atunci când uşa se deschise; nu era curios să afle cine intrase în biroul lui. Siebel sigur nu putea fi, iar pe el numai ea îl interesa şi nimeni altcineva.

— Nu a aflat nimic detectivul? se auzi glasul mamei lui.

— Nu! îi răspunse sec Malcolm, fără să o privească.

— Scumpule…

— Mama, vreau să fiu singur şi să mă gândesc, îi spuse el.

— Malcolm, nu te poţi izola de lume! spuse mama lui. Siebel este bine, o să vezi că o să o găsească şi…

— Vrei, te rog, să nu mai fi ipocrită? întrebă el, începând să râdă. Cred că ai fi cea mai fericită, dacă soţia mea ar păţi ceva, aşa că nu veni aici şi nu încerca să mă încurajezi pentru că nu îţi merge cu mine. Te cunosc destul de bine, mamă! Acum ieşi afară, te rog, vreau să fiu singur!

Bătrâna ducesă oftă, apoi tăcu ceea ce el o rugase. Nu îi plăcea să îşi vadă fiul izolat, însă nici nu avea ce altceva să facă. Momentan, fiul ei nu o dorea lângă ea şi, mai mult ca sigur, nu ar fi luat în considerare niciun sfat de-al ei. Din nefericire, lucrurile nu mergeau aşa cum voia ea. Până la urmă, dacă nu avea de ales, avea să o accepte pe Siebel drept noră, deşi nu îi făcea plăcere; însă, şi mai puţină plăcere îi făcea faptul că îşi vedea fiul în acea stare.

Malcolm rămase toată ziua în birou, chiar şi noaptea şi-o petrecu acolo, iar cina adusă de majordom, o mâncă rece, tot în birou. Nu făcea nimic, nu vorbea cu nimeni, doar stătea şi se uita în gol. Aşa îl găsi majordomul, a doua zi, la prânz, când veni să îi anunţe o vizită.

— Milord, sunteţi căutat de un domn! spuse majordomul şi fu nevoit să repete de două ori, până ce Malcolm să auzi şi îl băgă în seamă.

Gândindu-se că era vizitat de detectivul de la

Scotland Yard, Malcolm aprobă vizita, însă se încruntă când în birou intră un vechi prieten de la şcoală, pe care nu îl mai văzuse de la vârsta de douăzeci de ani.

— Derek? Ce faci aici? întrebă Malcolm, încruntându-se.

— Malcolm, prietene, nu ne-am mai văzut de mult. Îmi pare rău că dau buzna pe nepusă masă, însă cred că am ceva ce îţi aparţine, spuse Derek, iar Malcolm se încruntă.

— Tu? întrebă el.

— Da! aprobă el.

Apoi, scoase din redingotă săculeţul, îl desfăcu şi lăsă să cadă pe biroul din lemn dur colierul. Malcolm îşi ţinu răsuflarea când îl văzu, apoi, cu mâinile tremurânde, îl luă.

— Este al tău, nu? întrebă el.

— Da, da! I l-am dat soţiei mele. De unde îl ai? întrebă Malcolm, cu glas tremurând.

— Acum două zile am găsit o femeie inconştientă, în pădurea de pe pământurile mele. Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, soţia ta este la mine acasă, Malcolm!

Malcolm se ridică numaidecât şi răsuflă uşurat, iar o lacrimă îi căzu pe obraz.

— Trebuie... trebuie să mergem! Luăm o trăsură! spuse el.

Derek încuviinţă. Nici măcar nu îi mai spuse că nu făcuse altceva, de când pornise de acasă, decât să călărească fără oprire, schimbând caii o singură dată. Însă, Malcolm îşi aminti deodată că trăsura lui nu mai era funcţională. Se încruntă. Putea împrumuta, din nou, trăsura lui Edward, însă astfel ar fi pierdut timp preţios. Însă, altă soluţie nu găsi; împreună cu Derek, se duse la Edward să îi ceară trăsura, iar acesta făcu tot posibilul să fie pregătită de drum în cel mai scurt timp posibil.

Pe drum spre Oxford, Malcolm îl întrebă pe Derek, cu inima strânsă, care este starea de sănătate a soţiei lui.

— Nu are răni majore. Doar câteva zgârieturi. Doctorul a spus că deshidratarea a adus-o în starea de inconştienţă, nu rănile. A zis că se va face bine.

— O să se facă bine! repetă Malcolm. O să se facă

bine! Soţia mea este o luptătoare, nu are cum să se dea bătută acum! spuse el, plin de speranţă.

O găsise, iar asta era tot ceea ce conta!

Drumul până în Oxford i se păru o corvoadă, deoarece murea de nerăbdare să fie alături de Siebel, să se convingă singur că este bine şi în afara oricărui pericol. Nu îl lăsă pe Derek nici măcar să oprească la un han, iar acesta îi înţelese nerăbdarea. Şi el ar fi reacţionat la fel, dacă ar fi fost în postura lui Malcolm, mai ales dacă se gândea cât de mult îşi iubeşte soţia.

Când, în sfârşit, trăsura se opri în faţa conacului, Malcolm coborî primul, fiind urmat îndeaproape de Derek. După ce intrară în casă, Derek îl conduse pe Malcolm în camera în care era Siebel. Aceasta nu îşi revenise, încă, iar cei din casă se îngrijoraseră puţin şi chemară, din nou, doctorul. Acesta îi reasigură că Siebel nu avea nicio problemă şi că avea să îşi revină, dar era nevoie de timp şi răbdare.

Când Malcolm o văzu atât de fragilă, de parcă o păpuşă ar fi stat întinsă în acel pat uriaş, se duse imediat lângă ea. Se aşeză pe pat, având grijă să nu o lovească, îi luă mâna şi o duse la gură, sărutând-o. Derek rămase în spate, oferindu-i lui Malcolm spaţiul de care avea nevoie.

— Am fost atât de speriat! spuse el, chiar dacă ea avea ochii închişi. Să nu mai faci asta niciodată, să nu mai pleci niciodată de lângă mine.

Îi lăsă mâna înapoi pe pat şi îşi duse mâna la fruntea ei, dându-i la o parte o şuviţă căzută. În spatele lui, uşa se deschise, dar el continua să o privească numai pe Siebel.

— Dragostea mea, ai venit! se auzi glasul soţiei lui Derek.

Malcolm rămase înlemnit, când auzi acel glas. Se întoarse încet, având parte de încă un şoc.

— Ophelia? întrebă el, nevenindu-i să creadă că sora lui se afla în aceeaşi cameră cu el.

Capitolul 16

Malcolm o privea pe femeia din faţa lui şi nu îi venea să-şi creadă ochilor. Ophelia se uită la el speriată. Derek era foarte confuz.

— Voi vă cunoaşteţi? întrebă el.

— Bineînţeles că o cunosc, spuse Malcolm aflat încă în stare de şoc. Este sora mea!

— Sora ta? întrebă ea, începând să râdă. Nu ştiam că mai am rude, Milord, continuă ea, adoptând o atitudine rece.

Malcolm vru să zică ceva, însă cuvintele i se blocară în gât. Avea dreptate. Când tatăl lor o dăduse afară din casă, nici măcar un membru al familiei nu îi luase apărarea, nici măcar unul nu îndrăznise să îl sfideze pe duce. Doar priviseră pasivi cum acesta o târăşte până la uşă, aruncând-o în stradă; nimeni nu mai avu voie, ulterior, să îi pronunţe numele. Aşa că, nu se mira că acum ea era cea care considera că nu mai are familie.

— Ophy, vreau să vorbim! spuse Malcolm.

— Eu nu vreau să vorbesc cu tine şi nu îmi mai spune aşa! Sunt Lady Wax, vicontesa Trowell! spuse ea, rece.

Apoi îi aruncă o privire soţului ei, însă acesta nu zise nimic. Ieşi din cameră, trântind uşa după ea. Malcolm închise ochii şi oftă. Îi mai aruncă o privire lui Siebel, dar avea ochii tot închişi. Fusese un şoc pentru el să îşi revadă sora, după mai bine de şapte ani. Cu toate acestea, voia să vorbească cu ea, să îi ceară iertare, să îi spună că, în pofida interdicţiei impuse de tatăl său, el o căutase.

— Trebuie… trebuie să vorbesc cu ea, spuse Malcolm.

— Da! Şi eu trebuie să fac asta! spuse Derek, scrâşnind din dinţi.

— Cum? Cum de te-ai căsătorit cu sora mea? întrebă Malcolm, încercând să facă lumină în acest mister.

— Nu am ştiut că este sora ta, nici măcar nu ştiam că are sânge nobil. M-am căsătorit cu ea ştiind că este

asistenta doctorului din sat. Dar are să îmi dea o explicaţie, nu se poate să mă fi minţit chiar aşa! spuse Derek, plecând după soţia lui.

Malcolm porni pe urmele lor, chiar dacă o parte din el tânjea să rămână lângă soţia lui. Intră în cameră, după Derek, însă rămase în tocul uşii, în timp ce Derek se apropie de Ophelia. Aceasta stătea pe marginea patului, cu privirea plecată în pământ şi suspina.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă soţul ei.

— Cum îţi puteam spune asta? Cum îţi puteam spune că tatăl meu m-a dat afară din casă, doar pentru că nu am vrut să fac ceea ce ordonă el, spuse ea, printre suspine.

— Ophy…! spuse Malcolm, încercând să îi vorbească.

— Nu-mi mai spune aşa! Nu înţelegi? Nu mai sunt fata aceea! Acea fată a murit acum şapte ani, când a fost lăsată în faţa uşii, fără niciun ban, doar cu rochia de pe ea. Era noiembrie. Nici măcar nu m-a lăsat să îmi iau o pelerina pe mine sau ceva care să îmi fi ţinut de cald.

— Te-am căutat! spuse Malcolm, cu glas încet.

— Serios? M-ai căutat? Scuză-mă dacă nu cred că tu, căţeluşul devotat al tatălui tău, care nu ai scos niciun cuvânt când am fost târâtă din salon până la uşa de la intrare, m-ai căutat.

— Dar chiar am făcut-o! Am angajat un detectiv, pe la spatele lui tata, iar acesta te-a căutat două luni de zile. Aş fi vrut să te ajut, să îţi dau bani.

— Dacă, cu adevărat, ai fi vrut să mă ajuţi ai fi încercat să îl opreşti pe tata în acea zi. Ar fi trebuit să îmi iei apărarea, să îi zici că nu mă poate obliga să fac ceva ce nu vreau. Ar fi trebuit să fii de partea mea.

— Atunci, am crezut doar că eşti prea răsfăţată, recunoscu el. Până la urmă, urma să fii soţia unui marchiz! spuse Malcolm. Nu am înţeles de ce te-ai opus cu atâta înverşunare. Am crezut că, dacă îl las să facă cum crede de cuviinţă şi nu intervin, tu o să înţelegi că el îţi vrea numai binele şi o să te întorci.

— Îmi dorea binele? Cum? Forţându-mă să mă căsătoresc cu un om violent?

— Violent? întrebară Malcolm şi Derek în acelaşi timp.

— Da, violent! De fiecare dată când mergeam la un bal, în compania lui, mă întorceam acasă cu braţele pline de vânătăi. Dacă i se părea că mă uit prea insistent la vreun bărbat, mă scotea pe terasă, într-un loc ferit, unde nu ne putea vedea nimeni, şi mă lovea. Nu m-a lovit, niciodată, la faţă sau în locuri unde să se vadă vânătăile; mereu o făcea astfel încât să le pot ascunde sub haine. Spune-mi tu, Milord, cum aş fi putut să trăiesc lângă un asemenea om? întrebă ea, ridicându-se de pe pat şi privindu-şi fratele în ochi.

— De ce nu ne-ai spus? De ce nu mi-ai spus nimic, de ce nu i-ai spus tatălui nostru? întrebă Malcolm, privindu-şi sora cu milă.

— Nu i-am spus? Tu chiar crezi că nu i-am spus? Nu i-a păsat de mine. Tu erai preferatul lui, doar de tine îi păsa. Cred că acesta a şi fost motivul pentru care a acceptat prima cerere în căsătorie pe care am primit-o, ca să scape odată de mine.

— De ce nu ai venit la mine, surioară? o întrebă el.

— Nu-mi mai spune aşa! spuse ea, urlând. Cum să vin la tine? Erai la fel ca el, copia lui fidelă. M-ai fi ascultat, cu adevărat? Sau ţi-ar fi păsat doar de renumele familiei, să nu cumva să fie pătat?

— Da! strigă Malcolm la rândul lui, te-aş fi ascultat. Mai ales dacă aş fi ştiut că te loveşte.

— Nu te cred! spuse ea, cu amărăciune în glas.

Dându-şi seama că nu o putea convinge că spune adevărul, Malcolm renunţă să încerce să îi explice că ar fi fost alături de ea, dacă ar fi cunoscut aceste detalii; continuă, însă, să o descoase, pentru a afla detalii privind viaţa ei din aceşti ultimi ani.

— Cum ai ajuns aici, în Oxford? întrebă el.

— Chiar vrei să ştii? întrebă ca, furioasă. Niciuna dintre prietenele mele nu a vrut să mă ajute. Aşa că, m-am refugiat în St. Giles o perioadă, cerşind pentru un castron cu mâncare. Apoi, am dat peste nişte actori ambulanţi. Am venit cu ei până în Oxford, iar aici m-au lăsat singură. Am

plecat în sat, încercând să îmi găsesc ceva de lucru. Oamenii m-au ajutat cât au putut, dar era iarnă şi nici lor nu le era uşor. Am dat peste doctorul Blake, pe care l-am ajutat odată, întâmplător, să aducă pe lume un copil. De atunci m-a luat sub aripa lui şi m-a învăţat tot ce trebuie să ştie o asistentă. M-am descurcat şi fără voi! Mi-am dat seama, de când am văzut colierul, că femeia din camera alăturată este soţia ta. Am ştiut că, până la urmă, Derek avea să îşi dea seama unde mai văzuse acel colier; am ştiut că o să te întâlnesc odată şi odată. Şi am ştiut întotdeauna că nu o să te iert, niciodată, pentru că nu mi-ai luat apărarea în faţa ducelui, spuse ea, aşezându-se la loc pe pat.

— Ophelia…

Însă, Malcolm nu mai apucă să zică nimic, deoarece Derek se ridică de lângă soţia lui, îl prinse pe Malcolm de lavalieră şi îi trase un pumn în ochi. Malcolm se clătină puţin, însă nu îşi pierdu echilibrul.

— Asta este pentru că nu ai intervenit atunci când canalia aia a dat-o afară din casă, îi spuse Derek, descărcându-şi toţi nervii acumulaţi pe parcurs ce soţia sa povestise prin ce trecuse.

Malcolm îşi muşcă buza de jos, încercând să nu mai zică nimic. Merita pumnul primit de la Derek. Sora lui avusese dreptate, ar fi trebuit să sară în apărarea ei, însă fusese laş. Nu voise să îşi supere tatăl şi pentru asta îşi pierduse sora. Avea, încă, o sută de întrebări pe care voia să i le pună, însă era foarte clar că Ophelia nu voia să îi mai răspundă, la niciuna. Ieşi din cameră, îndreptându-se spre cea a soţiei lui. Greşise faţă de Ophelia şi nu avea de gând să facă acelaşi lucru faţă de Siebel.

Rămaşi singuri, Derek îşi strânse soţia în braţe, sărutând-o pe tâmplă şi mângâind-o încetişor pe spate.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă el.

— Mi-a fost ruşine! Mi-a fost atât de ruşine să spun că părinţii mei m-au renegat, că nimeni nu m-a iubit atât de mult încât să lupte pentru mine, spuse ea.

El îi ridică faţa spre el şi, cu mâna dreaptă, îi şterse

lacrimile.

— Eu te iubesc suficient de mult încât să lupt pentru tine, dragostea mea. Şi o să lupt împotriva tuturor, ca tu să fii fericită. Spune-mi doar un cuvânt, iar el zboară de pe moşie, spuse Derek.

— Nu putem să facem asta. Nu cât timp soţia lui se află în această stare. Ea nu are nicio vină.

— Pentru asta te iubesc, pentru că ai o inimă atât de mare şi oferi bunătate, în pofida tuturor lucrurilor care ţi s-au întâmplat. Dacă o să am vreodată ocazia să stau faţă în faţă cu cel care te-a lovit, o să îi aplic acelaşi tratament, spuse Derek.

Apoi, ca să mai detensioneze atmosfera, făcu o glumă.

— Credeam că m-am căsătorit cu o asistentă, când colo soţia mea e ducesă.

— O ducesă renegată! spuse ea, zâmbind amar.

— Nu contează asta! Eşti vicontesa mea, soţia mea, dragostea mea. De asta am nevoie eu, spuse el, sărutând-o.

*

Când Siebel deschise ochii, pentru câteva secunde, se simţi dezorientată. O durea capul şi nu reuşea să gândească limpede. Vru să îşi ducă mâna la tâmplă, însă nu reuşi să şi-o mişte, era prinsă ca într-o menghină. Îşi întoarse privirea şi îl văzu pe Malcolm stând pe un scaun lângă pat, cu ochii închişi; degetele mâinii lui erau împletite cu ale ei.

Încercă să îşi tragă mâna, însă nu reuşi. Încercările ei îl făcură pe Malcolm să deschidă ochii. O privi, apoi închise ochii la loc, neînţelegând ce se întâmplă; o secundă mai târziu îi redeschise şi îşi privi soţia.

— Te-ai trezit! Oh, Doamne, te-ai trezit! spuse el, mutându-se de pe scaun pe marginea patului.

— Unde, unde sunt? întrebă ea, dezorientată.

— Scumpo, eşti în Oxford, în casa surorii mele şi a

soţului ei, spuse Malcolm, punându-i uşor mâna pe frunte.

— Visez? întrebă ea, nedumerită.

— De ce întrebi asta?

— Pentru că tu nu ai o soră, spuse ea, iar Malcolm zâmbi.

O sărută pe frunte, apoi îi şopti la ureche că avea să îi povestească totul. Ieşi din cameră şi îl anunţă pe majordom să trimită după doctor, pentru că soţia lui se trezise. Nu îndrăzni să meargă să îl caute pe Derek sau să îşi anunţe sora; nu mai vorbise cu ei din ziua precedentă, când adevărul ieşi la lumină. Totuşi, ştia că servitorii aveau să îi anunţe şi pe ei.

Se întoarse în camera soţiei lui şi o ţinu de mână până când veni doctorul. Acesta intră în cameră, urmat de Derek şi de sora sa, care nu îi aruncă nici măcar o privire. Pe Malcolm îl duru această indiferenţă.

Doctorul o consultă pe Siebel şi constată că este bine, apoi ieşi din cameră, urmat de Derek. Ophelia mai rămase un minut, îi privi pe amândoi, însă nu zise niciun cuvânt şi ieşind şi ea din cameră. Rămaşi singuri, Malcolm oftă.

— Semănaţi! spuse Siebel.

— Da, aşa este! spuse el, cu o voce joasă.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că ai o soră? întrebă ea.

— Când aveam douăzeci de ani, iar Ophelia avea şaptesprezece, tata a dezmoştenit-o, pentru că nu a făcut ceea ce a vrut el. El aranjase o căsătorie între ea şi un marchiz, iar ea a refuzat. Abia ieri, când am venit aici, am aflat motivul pentru care a făcut-o, spuse el, oftând.

— Cum am ajuns aici? întrebă ea.

— Derek se plimba prin pădure şi te-a găsit. Mi-a spus că erai deshidratată şi inconştientă. Colierul de la gâtul tău i s-a părut familiar, eu şi el făcând şcoala împreună, aşa că a venit la Londra. Te-am căutat peste tot, iubito. Am angajat până şi un detectiv particular, dar nu te-aş fi găsit niciodată dacă nu era Derek. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat şi ai purtat colierul, îi spuse el, sărutându-i mâna.

Ea îi zâmbi, apoi îşi duse mana la gât, încruntându-se

când îşi dădu seama că nu mai avea colierul.

— Nu îţi face griji, iubito, este în siguranţă la mine, îi spuse el.

Siebel dădu din cap, apoi închise ochii. Malcolm se aşeză lângă ea, în pat, şi o trase în braţele lui.

— Să nu mai faci niciodată asta, Siebel! Să nu mai pleci, niciodată, de lângă mine! Aproape am murit de frică, când am găsit trăsura abandonată în mijlocul drumului.

— Dar… dar cum ai găsit trăsura? întrebă ea.

— Am plecat după tine! Să te duc înapoi la Londra. Locul tău este lângă mine, nu în Cornwall. Veneam să te aduc acasă, spuse el, strângând-o cu putere în braţe.

Apoi însă, neputându-şi stăpâni curiozitatea, o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tine, scumpo? Cum ai ajuns în acea pădure?

Siebel se uită în ochii lui. Nu voia să îi povestească, cel puţin nu acum şi nu pentru că ar fi fost egoistă, ci pentru că nu voia să rememoreze acele clipe. Însă, realiză că nu putea ascunde aceste lucruri de soţul său.

— Am auzit o împuşcătură şi trăsura s-a oprit. Am ieşit afară şi am văzut că vizitiul nu mai era nicăieri, plecase, fugise ca un laş, iar eu am rămas singură acolo. Eram înconjurată de cinci bărbaţi, tâlhari la drumul mare. Mi-au luat inelul de căsătorie, însă au vrut să îmi ia şi colierul. Nu l-am dat, ştiind cât de important este pentru tine; nu am putut să fac asta. Aşa că, au decis că sunt mai valoroasă eu, decât acest colier. M-au luat şi m-au legat de mâini şi de picioare, m-au întrebat cine sunt, dar nu le-am spus. Deja te pusesem în pericol, când te-am împuşcat. Nu am vrut să îţi creez şi alte probleme, spunându-le cine sunt. Drept… se opri, luând o gură de aer. În faţa ochilor avea din nou acele imagini, le retrăia, simţea spaima pe care o simţise atunci. Drept pedeapsă, m-au ţinut, aproape două zile, fără să îmi dea apă şi mâncare, ameninţându-mă că acest tratament preferenţial avea să se termine a doua zi, dacă nu le spuneam cine sunt. M-am… m-am temut atât de tare, Malcolm! Pe la miezul nopţii, băiatul şefului bandiţilor

m-a ajutat, a scăpat, cu intenţie, lângă mâna mea, lama unui cuţit, cu care am reuşit să tai legăturile. Apoi, am fugit în pădure şi am încercat să mă ascund. Totul se învârtea cu mine, nu mai ştiam în care direcţie o luasem, doar mergeam înainte. La un moment dat, am auzit glasurile lor. Atunci m-am simţit pierdută, Malcolm. Dar nu a fost aşa. Am căzut lângă o mică peşteră şi m-am târât înăuntru, până când nu am mai putut înainta. Am stat acolo, nu ştiu dacă minute sau ore. Ştiu doar că am stat acolo până când am fost sigură că bandiţii au plecat. După… după nu îmi mai amintesc nimic.

Nu îşi dăduse seama când începuse să plângă, însă, când ajunse la sfârşitul relatării celor întâmplate, plângea, deja, în hohote. Malcolm o strânse cu şi mai multă putere la pieptul lui şi o mângâie pe spate, încercând să o ajute să se calmeze.

— Nu îţi face griji! Eşti aici, eşti lângă mine şi nu o să mai las pe nimeni să îţi facă rău, spuse el, sărutându-i părul.

Siebel rămase o clipă pe gânduri, apoi îşi ridică privirea şi îl fixă pe Malcolm.

— Te iubesc! spuse ea.

El rămase şocat. O privi câteva secunde, încercând să îşi găsească cuvintele, însă nu reuşi.

— Siebel, eu…

— Nu e nevoie să o spui şi tu, Malcolm. Ştiu că nu o simţi, dar vreau să ştii că eu o simt. Te iubesc, Malcolm! Şi cred că am început să te iubesc, încă de când m-ai salvat de acei contrabandişti pe plajă, spuse ea, ridicându-şi încet mâna şi mângâindu-l pe faţă.

— Siebel…

— Vreau să ştii că am făcut toate acele lucruri nebuneşti numai pentru că te iubesc. Pentru că, în prostia mea, m-am gândit că, dacă petreci mai mult timp cu mine, o să ajungi să mă iubeşti. Tu încercai să te prefaci că eu nu exist, aşa că trebuia să te fac să mă observi, într-un fel sau altul. Am crezut că nu o să fiu fericită dacă te iubesc doar eu, însă m-am înşelat. Malcolm, m-am înşelat atât de tare şi

ţi-am pus viaţa în pericol. Iartă-mă! spuse ea.

El nu îi răspunse prin vorbe, ci o sărută, arătându-i astfel că nu o consideră vinovată pentru cele întâmplate.

Trecuseră două zile de când Siebel îi mărturisise soţului ei că îl iubeşte. De atunci, Malcolm se apropiase mai mult de ea, dar tot nu îi spusese cuvintele pe care dorea, atât de mult, să le audă.

Malcolm nu o lăsase să se ridice din pat, nici măcar pentru o plimbare scurtă, repetându-i, de nenumărate ori, că trebuie să se odihnească şi să nu facă nimic mai mult. Vrând să nu îl supere, ascultase de el, însă era atât de plictisită, încât simţea că înnebuneşte.

Într-una din zile, uşa de la cameră se deschise, iar sora lui Malcolm păşi înăuntru, ţinând o carte în mână. Se apropie de patul lui Siebel şi îi întinse cartea.

— M-am gândit că te plictiseşti, spuse ea.

— Mulţumesc! îi răspunse Siebel, luând cartea.

Ophelia se întoarse şi vru să iasă din cameră, însă Siebel o opri.

— Nu vrei să îmi ţii de urât? întrebă ea, zâmbind.

— Nu cred că ar fi o idee bună! spuse Ophelia.

— Să ştii că Malcolm poate fi în multe feluri, însă nu este un băiat rău. Însă, a fost atât de manipulat de tatăl său, încât nu a ştiut ce să facă, atunci când a fost pus în faţa unei alegeri.

— Nu îi lua apărarea! spuse Ophelia.

— Nu o fac! De fapt, îţi mărturisesc că s-a căsătorit cu mine pentru că i-a făcut tatălui său o promisiune, pe patul de moarte. Şi-a iubit foarte mult tatăl, iar ducele a profitat de asta.

— Nu cred că vreau să vorbesc despre asta cu tine, spuse Ophelia, vrând să scape de această conversaţie.

— Ştii, dintr-un anumit punct de vedere, noi două semănăm foarte mult.

— Nu cred! spuse Ophelia, pe un ton acid. Eu am cerşit pentru un castron de mâncare şi pentru puţină omenie.

— Tu măcar ai avut castronul ăla. Eu am pierdut şirul

nopţilor în care m-am culcat flămândă, încă de când eram copil. Ştii, tatăl meu a pierdut totul la cărţi, iar mama a murit în urma acestui şoc; tata a plecat, apoi, la Londra şi m-a lăsat singură. A trebuit să am grijă de mine şi de conac, încă de la vârsta de opt ani. Nu mi-a fost uşor şi am făcut lucruri de care, poate, nu sunt mândră, însă am făcut-o pentru a-i ajuta pe ceilalţi, în primul rând, şi apoi pe mine. Crede-mă, Ophelia, te înţeleg mai bine decât crezi.

Ophelia o privi câteva secunde, apoi izbucni în plâns. Siebel se ridică cu greu din pat, se duse la ea şi o îmbrăţişă.

— O să fie totul bine, doar… dă-i inimii tale voie să ierte şi împacă-te cu trecutul. Atunci o să scapi de toată amărăciunea pe care o simţi în suflet, îi spuse Siebel, mângâind-o uşor pe spate.

— Dar cum să fac asta? I-am urât atât de mult!

— Nu, draga mea, nu i-ai urât. Nu ai fi putut, niciodată, să îi urăşti. Ei sunt familia ta. Ai fost dezamăgită de ei, te-a durut trădarea lor şi ai încercat să îţi găseşti un refugiu, să crezi că îi urăşti. Însă, ştii, la fel de bine ca mine, că asta nu este adevărat, pentru că, în adâncul inimii tale, îţi iubeşti familia, la fel cum şi eu îmi iubesc tatăl. Doar lasă acea iubire să iasă, din nou, la lumină.

— Şi cum fac asta? întrebă Ophelia, descumpănită.

— Pentru început, vorbeşte cu Malcolm. Vorbeşte cu el, ascultă-ţi fratele şi, aşa cum ţi-am spus, dă-i voie inimii tale să ierte. Şi, atunci, vei fi împăcată cu tine însuţi.

Capitolul 17

Aflat în grădină, Malcolm închise ochii şi respiră aerul curat. Atunci când era în casă se simţea tensionat. Nu ar fi crezut, niciodată, că aflat în aceeaşi încăpere cu sora lui se vor evita reciproc. Nu ar fi crezut, niciodată, că ea avea să îl urască atât de tare pentru ceea ce se întâmplase cu şapte ani în urmă. Dar lucrurile nu se petreceau, întotdeauna, aşa cum credea el.

Oftând, se aşează pe marginea fântânii arteziene, începând să se joace cu mâna prin apă. Aştepta, cu nerăbdare, ca Siebel să îşi revină şi să părăsească casa surorii lui. Ura să îi vadă dezamăgirea de pe faţă şi privirea de gheaţă pe care i-o arunca, mereu, când îl întâlnea. Ar fi vrut să dea timpul înapoi pentru a nu fi apărat convingerile tatălui său, să fi fost alături de sora lui. Însă, acum era prea târziu şi oftă gândindu-se la aceste lucruri.

Trecutul era trecut şi trebuia lăsat în urmă. Nu avea să mai insiste, deoarece era clar ca sora lui nu voia sa facă pace cu el. Avea să se concentreze pe viitor. Trebuia să aibă grija de Siebel. În plus, îşi dorea copii. Voia să aibă grija de ei, să îi ajute, să îi îndrume în viaţă, însă să îi lase să ia propriile lor decizii. Îşi respectase mult tatăl şi îl iubise, îi îndeplinise ultima dorinţă, însă nu i se păruse corect să îi pună acea promisiune în faţă chiar în ultimele lui momente de viaţă.

Adâncit în gânduri, tresări în momentul în care cineva puse mâna pe umărul lui. Se întoarse şi o văzu pe sora lui stând în spatele lui. Iniţial, se încruntă, apoi se ridică şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nu îţi face griji, Milady! Deîndată ce soţia mea se va simţi mai bine o să plecăm, spuse el, vrând să facă un pas înapoi, însă ea îl opri.

— M-ai căutat, cu adevărat, după ce ducele m-a dat afară din casă? întrebă ea, privindu-l.

— Chiar crezi că aş minţi în privinţa asta? Cât de rău mă crezi? întrebă el.

— Eu… eu nu ştiu ce să mai cred, Malcolm. Chiar nu ştiu, spuse ea, începând să plângă. Ştiu doar că m-am trezit singură pe stradă, la mila oamenilor, fără un ban, numai cu hainele de pe mine. A trebuit să mă descurc singură, în plină iarnă, în St. Giles. Aveam picioarele şi mâinile îngheţate, când m-am alăturat acelor actori ambulanţi şi dacă ei nu mi-ar fi arătat bunătate, atunci, mai mult ca sigur, că nu aş mai fi acum în viaţă.

— Ştiu că am greşit că nu am intervenit atunci, ştiu asta! Din acest motiv am angajat un detectiv să te caute,

pentru că m-am simţit vinovat, pentru că am stat şi am privit şi nu ţi-am luat apărarea. Dar acel detectiv a fost inutil. Erai în Londra şi el nu te-a găsit, spuse Malcolm, cu dezamăgire.

— Nu cred că s-a gândit să caute în St. Giles. Nu cred că s-ar aventura cineva, cu bună ştiinţă, în St. Giles, spuse Ophelia.

— Atunci îţi recomand să încerci să îmi cunoşti soţia. Ea s-ar aventura acolo fără să clipească, numai să mă înnebunească pe mine, spuse el, rânjind. Deşi, cred că după această experienţă s-a învăţat minte şi o să stea liniştită, cel puţin două luni.

— Crezi? întrebă Ophelia, începând să râdă. Am vorbit cu ea, ştii? Mi-a povestit, în mare, despre copilăria ei.

— Da, a dus-o rău şi asta numai pentru că acel nenorocit, care trebuia să aibă grijă de ea, a părăsit-o şi nu i-a păsat de ea. Dar, totuşi, Siebel a avut puterea şi determinarea să se descurce singură, pentru că nu i-a fost uşor.

— Eşti privilegiat că este soţia ta, îi spuse sora lui. Ştii, ea mi-a spus să vin să vorbesc cu tine. Mi-a spus că o să fiu mai liniştită dacă fac pace cu trecutul.

— Asta a fost ultima dorinţă a tatii, ştii? Să mă căsătoresc cu Siebel, să am grijă de ea. Iniţial, m-am lăsat condus de aparenţe şi am crezut toate bârfele pe care ceilalţi le-au spus despre ea. Într-un fel, am fost furios pentru că îi promisesem tatii că mă căsătoresc cu ea şi nu am făcut decât să o fac să sufere. Am şantajat-o, ca să îmi accepte cererea în căsătorie, spuse el, începând să râdă.

— Adică vrei să spui că marele duce de Tottenham a fost respins de o proscrisă a societăţii? întrebă sora lui, începând să râdă, la rândul ei.

— Într-un mod brutal, chiar! spuse el, amintindu-şi cum Siebel îi respinsese cererea în căsătorie. Îmi pare rău, să ştii! Îmi pare rău că nu te-am apărat atunci, că l-am lăsat pe tata să îţi facă asta!

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus, Malcolm, îmi pare rău că am crezut ce este mai rău despre tine! spuse ea,

sărindu-i în braţe.

Malcolm o strânse în braţele lui, zâmbind. Siebel reuşise să o facă pe sora lui să îl ierte, iar pentru asta avea să îi fie recunoscător pentru totdeauna. Se desprinseră din îmbrăţişare, iar el se aşeză înapoi pe marginea fântânii, aşezându-se şi ea lângă el.

— O iubeşti? întrebă ea, privindu-şi fratele.

— Îmi e frică să o iubesc! recunoscu el.

— De ce? întrebă Ophelia, nedumerită.

— Din cauza lui Clare!

Ophelia pufni. Fusese acolo când acea femeie îl trădase pe fratele ei. Fusese acolo când Malcolm fusese dărâmat de suferinţă şi încercase să îl încurajeze. Nu spusese nimănui, însă ea se bucurase că acea scorpie se îndepărtase de fratele ei. Malcolm ar fi regretat amarnic, dacă s-ar fi căsătorit cu ea. Asta îi dăduse ei putere să se împotrivească deciziei tatălui său. Malcolm se eliberase de acea femeie, asta voise şi ea. Să se elibereze de acel marchiz, care voia ca ea să fie păpuşă lui, să se comporte exact ca o marionetă, controlată de el cu ajutorul unor sfori. Nu asta visase pentru viaţa ei şi nu ar fi dorit asta niciunei femei.

— Atunci eşti un prost, Malcolm, îi zise ea, serioasă. Ai lângă tine o femeie care ar sacrifica totul pentru fericirea ta şi tu o laşi să îţi scape?

— Este soţia mea, nu cred că am lăsat-o să îmi scape, începând să râdă.

— Nu la asta m-am referit. Ea te iubeşte, se vede asta cu ochiul liber. Însă, crezi că o să te iubească la nesfârşit, dacă tu nu faci nimic? Când o să îi pierzi iubirea, o să o pierzi şi pe ea, frate. Şi atunci o să îţi dai seama că nimic nu mai are rost în viaţă, dacă ai pierdut iubirea. Fără Derek eu m-aş fi prăbuşit. A ajuns la mine chiar în momentul potrivit, când mă aflam pe marginea prăpastiei. Iubirea vindecă multe. Chiar şi o inimă sau un orgoliu rănit, spuse ea, zâmbindu-i.

Se ridică apoi şi plecă, lăsându-l pe Malcolm singur şi îngândurat. Ce încercase sora lui să îi spună? Oare, Clare îi

rănise orgoliul şi nu inima? Nu o iubise cu adevărat pe acea femeie? Oftând, îşi duse mâinile la tâmple. Ar fi vrut să găsească un răspuns, care să îi dea rezolvarea la toate acele întrebări, însă asta nu era posibil. Oftând, se ridică de pe marginea fântânii şi se duse în casă, la Siebel. Undeva, adânc în sufletul lui, ştia că ea era răspunsul la toate întrebările lui, însă se temea să admită asta.

Intrând în cameră, o găsi pe Siebel citind o carte, pe care o lăsă deoparte când îl zări. Îi zâmbi, apoi se dădu într-o parte, făcându-i loc lângă ea.

— Să înţeleg, după zâmbetul tău, că ai făcut pace cu sora ta? întrebă ea.

— Da! Şi vreau să îţi mulţumesc pentru asta. Oricât i-aş fi cerut eu să mă asculte şi să mă creadă, nu ar fi făcut-o, probabil din orgoliu. De fapt, încă de mici, Ophelia a fost mult mai încăpăţânată decât mine şi a luptat, mereu, pentru lucrurile în care credea. Sunt convins că s-ar fi încăpăţânat şi acum şi, dacă nu ai fi intervenit tu, încă ne-am evita.

— Până la urmă, şi-ar fi dat seama şi singură că spui adevărul. M-am temut numai să nu fie prea târziu şi m-am gândit să o împing de la spate, spuse ea, zâmbind.

Malcolm o strânse la pieptul lui şi rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, multe ore, până când două bătăi se auziseră în uşă. Una dintre servitoare păşi în cameră. Făcu o reverenţă, apoi i se adresă lui Malcolm.

— Milady vrea să ştie dacă cinaţi alături de ei în seara asta? întrebă servitoarea.

— Nu ştiu ce să zic! spuse Malcolm, uitându-se la soţia lui.

— Malcolm, dacă o să mai stau, încă o seară, închisă în camera asta, cred că o să încep să jonglez cu cuţitul şi furculiţa, spuse ea, începând să râdă.

Ophelia veni cu o oră înainte de cină, aducându-i lui Siebel o rochie de schimb. Alături de ea era şi camerista, care venise pentru a o ajuta pe Siebel. Îl dădu pe Malcolm afară din cameră, chiar dacă acesta se împotrivi, la început. Apoi, o ajută pe Siebel să se pregătească, în timp ce

camerista o coafa. Lui Siebel îi fusese dor de acest răsfăţ şi îşi aduse aminte de Molly. Îi era dor de ea. Fusese aliata ei, încă de când venise în casa lui Malcolm, şi încercase să o ajute indiferent de situaţie. Ajunsese să ţină la ea ca la o prietenă; pentru ea, Molly nu era doar o servitoare, era mai mult, mult mai mult.

Când fu gata, coborî, împreună cu Ophelia, la parter, unde Malcolm şi Derek le aşteptau. Se aşezară la masă, iar servitorii începură să aducă felurile de mâncare. În ultimele zile mâncase doar supă, aşa că îi era dor de o friptură de vită sănătoasă.

În timpul cinei, Siebel îi analiză pe ceilalţi; un zâmbet îi apăru pe faţă când văzu că atât Ophelia, cât şi soţul ei erau fericiţi. Însă, undeva în sufletul ei, simţea că fusese ipocrită.

Îi spusese Opheliei să ierte şi să lase trecutul în urmă, însă ea nu îşi iertase, pe deplin, tatăl. Trebuia să facă asta, voia să îl ierte, cu adevărat, însă se îndoia că Malcolm avea să îi permită să se întâlnească cu tatăl ei.

— Eşti bine? se întoarse soţul ei spre ea şi o întrebă.

— Da, sunt bine! răspunse ea Doar mă gândeam la iertare.

Malcolm nu o înţelese, însă nici nu o forţă să îi spună mai multe. Se vedea că nu voia să dezbată subiectul, deoarece Siebel îşi îndreptă atenţia către sora lui.

— Bucătăreasa ta găteşte minunat, îi spuse ea.

— Mulţumesc! îi răspunse sora lui, zâmbind. Dar cred că nici nu se compară cu a ta, la Londra!

— Că tot vorbim de Londra, interveni Malcolm, cred că ar fi cazul să ne întoarcem, scumpo!

— Aşa repede? întrebă Siebel, înghiţind în sec.

Ea nu voia să se întoarcă la Londra. Nu voia să dea ochii nici cu mama lui, nici cu Edward şi cu nimeni altcineva din înalta societate. Singura de care îi era dor era Molly. În rest, de nimeni. Nu îi era dor de vorbele grele şi jignitoare ale mamei lui, nu îi era dor să fie învinovăţită de către Edward. Da, făcuse o greşeală, însă nu vrusese să îl rănească pe Malcolm şi, dacă el nu o învinovăţea, de ce o

făceau alţii?

— Da, scumpo, trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mă ocup, în continuare, de treburile mele.

Siebel fu de acord, apoi continuară cina, în linişte. Şi rămase aceeaşi linişte şi după cină; chiar şi a doua zi, în trăsură, Siebel continua să fie posomorâtă.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— Da, da! spuse ea, absentă.

— Siebel, ştii că poţi să îmi spui orice, nu? Orice ar fi poţi să îmi spui.

Ea oftă. Luă o gură de aer, apoi îşi privi soţul în ochi.

— Nu vreau să ne întoarcem la Londra, spuse ea.

— Nu vrei? întrebă el. De ce?

— Malcolm… oftă ea. M-am simţit de o sută de ori mai bine singură, în Somerset, decât m-am simţit în Londra. În plus, tu eşti foarte ocupat, mama ta mă urăşte, iar prietenul tău cel mai bun crede că am atentat la viaţa ta.

— Scumpo, de ce nu mi-ai spus că te simţi aşa? întrebă el.

— Ţi-ai făcut vreodată timp pentru mine, cât timp am stat în Londra? În afară de seara în care m-ai dus la teatru, nu ai făcut decât să te prefaci că nu exist. De parcă eu insistasem să mă căsătoresc cu tine şi nu tu ai fost cel care m-a şantajat, îi reproşă ea.

Malcolm căzu o clipă pe gânduri, fără să spună nimic. Soţia lui avea dreptate. O ignorase suficient timp. Bătu cu palma în tavanul trăsurii, apoi strigă către vizitiu.

— Întoarce trăsura! Mergem în Somerset! spuse el.

Pe faţa lui Siebel apăru un zâmbet uriaş, îi sări soţului ei în braţe şi îl strânse cu putere.

— Mulţumesc, mulţumesc mult!

— Ştii că, totuşi, trebuie să ne întoarcem în Londra şi va trebui să dai ochii cu mama, spuse el.

— Nu pot să o evit? întrebă ea, cu speranţă.

— Trebuie să rezolvaţi neînţelegerile dintre voi şi ea trebuie să înţeleagă că eu nu o să renunţ la tine, orice s-ar întâmpla.

Ea zâmbi, apoi îşi puse capul pe umărul lui. Da, avea

să vină o zi când disputele dintre ea şi soacra ei aveau să se încheie. Şi, cunoscându-şi soţul, era sigură că acea zi avea să vină cât de curând.

Spre deosebire de alte daţi, nici nu îşi dădu seama când ajunseră la Fallen. Trăsura lui Edward era deosebit de confortabilă şi avea să îi spună lui Malcolm să cumpere şi el una. Sau poate compania fusese de vină, deoarece nici nu observă când zbură timpul atât de repede.

Zâmbi în sinea ei. Era sigură că timpul petrecut în Somerset, la Fallen, departe de agitaţia oraşului avea să îi facă bine. Ceea ce se şi întâmplă, deoarece în numai câteva zile, Siebel nu numai că îşi revenise complet, dar radia de fericire, iar Malcolm adora să o vadă, mereu, cu zâmbetul pe buze şi cu chipul luminat de bucurie.

Însă, acea bucurie nu avea să dureze mult, căci, după câteva zile, menajera o anunţă pe Siebel că o femeie o aştepta în salon. Aceasta îi spuse menajerei să poftească musafira în salon, apoi porni într-acolo. Spera să nu o vadă pe Lady Catherine sau Lady Caroline, iar dorinţa îi fu împlinită, însă nu aşa cum ar fi sperat. În salon, pe canapea, o aştepta Clare Miller.

— Ce cauţi aici? întrebă Siebel, din pragul uşii.

Femeia îşi ridică privirea şi se uită la Siebel, iar un zâmbet apăru pe faţa ei.

— Mă crezi sau nu, am venit să facem pace.

— Pace? întrebă Siebel, începând să râdă. Da, ai dreptate, nu te cred!

Femeia oftă. Se ridică de pe canapea şi se apropie câţiva paşi de Siebel. Avea privirea senină şi un zâmbet pe buze, ceea ce o făcu pe Siebel să se îndoiască şi mai tare de bunele ei intenţii.

— Da, ştiu că nu mă crezi. Nici eu, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş crede. Pare paradoxal: fosta logodnică a unui bărbat să vrea să devină prietena soţiei lui.

— De ce eşti aici, Clare? întrebă Siebel. Spune-mi drept, de ce ai venit?

— Ăsta este adevărul, Siebel! Singurul adevăr. M-am gândit bine, ştii! După ce m-ai provocat la duel, am stat

serios pe gânduri. Am fost bucuroasă că ai renunţat la idee, deoarece nu ar fi trebuit să accept aşa ceva, de la bun început, spuse ea, încet.

Siebel oftă. Clare părea sinceră, însă îi era frică să aibă încredere în ea. De fapt, lui Siebel îi era frică să aibă încredere în oricine.

— Nu înţeleg! De ce acum? De ce aici? De ce nu ai aşteptat să ne întoarcem în Londra ca să vii să vorbeşti cu mine? întrebă ea.

— Nu am vrut să mai amân. În plus, în Londra nu aveam cum să păşesc în casa lui Malcolm, cu mama lui acolo. Femeia aia mă urăşte, cu adevărat, după ce am rupt logodna cu fiul ei şi…

— De ce ai focul ăsta? De ce i-ai frânt inima lui Malcolm?

— Pentru că am vrut să fiu ducesă, spuse ea, simplu, încă de când eram mică, mi-am dorit asta. Îmi doream şi o căsătorie din iubire, însă, mai presus de toate, am vrut să fiu ducesă, spuse Clare.

Siebel o privea contrariată. Nu s-ar fi aşteptat ca femeia din faţa ei să îi spună direct aceste lucruri. Mai mult. S-ar fi aşteptat să audă vreun motiv inventat sau o scuză ca să justifice faptul că îl părăsise pe Malcolm. Însă ea nu făcuse asta. Stătea în faţa lui Siebel, demnă, şi îi spunea adevărul, căci Siebel nu se îndoia că acela era adevărul.

— Ştii ce nu înţeleg eu, Clare? întrebă Siebel. Nu înţeleg de ce vrei să te apropii de mine? Crezi că aşa te vei putea apropia şi de Malcolm?

— Nu, nu! Nu înţelegi? Tu ai spus că trecutul este trecut şi trebuie să ne împăcăm cu el, să învăţăm din greşelile comise şi să nu le mai facem. Asta încerc să fac. Malcolm a fost… a fost o greşeală în trecutul meu, sau eu am făcut o greşeală când nu l-am ales. E prea târziu, acum, să mă gândesc cine a greşit. Însă, vreau să ştii că nu sunt o ameninţare nici pentru tine, nici pentru căsnicia ta. De asta am venit aici şi am bătut atâta drum, ca să fac pace cu trecutul.

— Vreau să cred că eşti sinceră, Clare, chiar vreau să

te cred, însă…

— Atunci, crede-mă! spuse ea, întinzând mâinile. Crede-mă! Îmi pare rău, îmi pare rău pentru vorbele spuse la teatru. Dar în toţi anii în care am fost căsătorită, undeva în sufletul meu, am crezut că Malcolm mă va aştepta, însă când am văzut că nu a fost aşa, m-am înfuriat. Şi mi-am descărcat toată furia pe tine. Nu aveam niciun drept să fac asta, mai ales că tu nu ştiai că Malcolm fusese logodit cu mine. Iartă-mă, Siebel!

Atunci Siebel o prinse de mâini şi o îmbrăţişă, începând să plângă.

— Te iert! Te iert, Clare. Iartă-mă şi tu că te-am provocat la duel, spuse ea, începând să râdă.

— Nu am pentru ce să iert! Şi eu aş fi făcut la fel, dacă o femeie mi-ar fi îmbrăţişat soţul, recunoscu Clare.

Cele două femei continuară să râdă, apoi se aşezară pe canapea şi începură să vorbească.

— Ştii, în curând, o să dau un bal la Londra. Mi-ar plăcea să poţi veni, spuse Clare, zâmbind.

— Nu ştiu dacă soţul meu o să fie de acord să pună piciorul în casa ta, ştii el…

— Ce cauţi aici? întrebă Malcolm, din prag, privindu-le pe cele două femei.

— Eu… eu, eu am venit doar…

— Vreau să pleci acum din casa mea, spuse el, printre dinţi.

— Malcolm, te rog! spuse Siebel, privindu-l.

Însă, Malcolm nu îşi băgă soţia în seamă. Nu făcea decât să o privească cu furie pe Clare.

— Dacă ai venit aici să îmi necăjeşti, din nou, soţia, atunci…

— Malcolm, ascultă-mă, spuse Siebel, punându-se în faţa lui. Nu a venit aici să mă necăjească. A venit să îşi ceară scuze, îi pare rău pentru ceea ce a făcut.

— Şi tu o crezi? o întrebă Malcolm.

— Da, o cred, chiar o cred! Îi pare rău, dragule!

— Atunci, draga mea, eşti mai credulă decât aş fi crezut, spuse el, dezamăgit. Se întoarse, apoi, şi ieşi din

cameră.

Capitolul 18

Erau deja de o săptămână în Londra. După acea discuţie, Malcolm îi spusese să împacheteze tot ce avea nevoie, pentru că vacanta lor se terminase. Era conştientă de faptul că îl supărase, însă tăcuse, pentru prima dată, ceea ce îi îndemnase pe cei din jurul ei să facă: să ierte.

De atunci, deşi Malcolm nu mai fusese la fel de distant, ca la început, fusese, totuşi, mai rezervat faţă de ea. Acum ţinea în mână invitaţia la balul pe care Clare îl organiza. Voia să meargă, deşi se temea de reacţia oamenilor şi, era convinsă, că Malcolm, dacă, totuşi, ar fi fost de acord să o lase la bal, ştia, sigur, că ar fi însoţit-o şi nu ar lăsat-o singură.

În plus, de când se întoarseră în oraş simţea aceeaşi stare de sufocare. Şi de pericol. După experienţa prin care trecuse cu acei bandiţi, era, acum, într-o permanentă stare de alertă. Nu mai ieşise din casă, de când venise în capitală. Mai mult, se baricadase în cameră, căci nu voia să se intersecteze cu Lady Diana. Singura cu care vorbea era Molly, care încerca, mereu, să o înveselească. În fiecare seară, lua cina cu Malcolm, doar ei doi, iar acela era singurul moment al zilei în care se simţea, cu adevărat, fericită. Însă, ştia că mai avea drum lung de parcurs pentru a avea o căsnicie fericită şi împlinită. Dar avea să lupte pentru asta, într-o manieră mai subtilă decât o făcuse până atunci şi, în niciun caz, nu avea să îşi mai pună viaţa în pericol.

Când Molly o anunţă că ducele o aşteaptă în salon, pentru a lua cina, se conformă. Strângând, în continuare, invitaţia în mâini, porni spre salon. Malcolm era deja la masă, dar se ridică şi îi trase scaunul. Ea se aşeză, iar el zări bucata de hârtie pe care o ţinea în mână.

— Ce ai acolo? întrebă el, curios.

— Am o invitaţie la balul… la balul lui Lady Clare Miller, spuse ea, punând încet invitaţia pe masă.

Malcolm nu se uită la ea, ci continuă să îşi privească soţia. Pe faţa lui nu se citea nimic, nici măcar o emoţie, iar ea nu ştia cum să interpreteze asta.

— Malcolm!

— Siebel!

Ea oftă. Era clar că soţul ei nu era încântat de invitaţie, însă ea îşi dorea să meargă. Poate şi pentru a scăpa de acea stare continuă de sufocare. Dar şi pentru că îşi dorea să iasă în societate, să mai dea o şansă acestui stil de viaţă, să danseze şi, pentru prima dată în viaţă ei, să se bucure de o petrecere.

— Ştiu că tu crezi că Lady Clare nu a venit la Somerset cu intenţii bune şi ştiu că te simţi încă rănit de trădarea ei, eu…

— Nu mă simt rănit de trădarea ei.

— Malcolm! spuse ea, ridicând din sprânceană.

— Nu! Lasă-mă să termin! Vorbesc serios, Siebel, chiar nu mă simt rănit de trădarea ei. Am făcut-o destul! Am plâns după ea, luni întregi m-am confruntat cu durerea. Da, am fost rănit, însă nu mai sunt. Dar eu o cunosc pe Clare mult mai bine decât o cunoşti tu. Crede-mă, draga mea, femeia aceea nu o să se schimbe niciodată. Şi nu pentru că nu poate, ci pentru că nu vrea. Este şireată şi ştie cum să te manipuleze, iar cea mai concludentă dovadă stă în faţa ta. M-a manipulat luni de zile, minţind că mă iubeşte, încercând, în acelaşi timp, să mă facă să am o părere proastă despre tata. Îmi spunea că el mă manevrează după bunul lui plac şi că fac numai ce zice el. Aşa că, am ascultat de ea. Chiar dacă tata nu a fost de acord, i-am pus un inel pe deget, am cerut-o de soţie, însă pentru ea nici asta nu a fost de ajuns.

— Ce… ce vrei să spui? întrebă Siebel.

— Mă întreba, în fiecare zi, de starea de sănătate a tatălui meu. Îmi spunea că eu voi fi un duce mult mai bun decât el. Nu mi-am dat seama atunci, dar ea voia titlul meu. Voia să fie ducesă. Când a văzut că lunile trec şi tata

era tot în putere, deşi era înaintat în vârstă, a început să se schimbe faţă de mine. Mă evita. De fiecare dată când voiam să ieşim undeva, era bolnavă. Două săptămâni nu ne-am mai văzut, apoi, când m-am dus la ea acasă, ca să clarificăm lucrurile, să aflu de ce este nemulţumită, mă aştepta o scrisoare. Îmi lăsase o scrisoare prin care îmi aducea la cunoştinţă că se căsătorise, deja, cu un duce. Sincer, nu am crezut că o să îmi revin, vreodată, după acea trădare, însă tot tata a fost cel care m-a ajutat. Ceea ce vreau eu să îţi spun, Siebel, este că, niciodată, nu o să ajungi să o cunoşti, cu adevărat, pe Clare Miller.

Siebel oftă, apoi îşi plecă privirea. Nu ştia ce să mai creadă. Femeia chiar păruse sinceră, în faţa ei. Dar Malcolm o cunoscuse mai bine şi chiar simţise, pe propria lui piele, consecinţele acţiunilor ei. Dar totuşi, femeia aceea chiar nu se putea schimba? Chiar nu îşi dorea să devină mai bună?

Malcolm o privi şi îşi dădu seama că era chinuită de gânduri. Servitorii aduseră primul fel de mâncare, dar Siebel doar se juca cu furculiţa în farfurie, fără a gusta nimic.

— Chiar îţi doreşti să mergem la balul ăsta? o întrebă el, morocănos.

— Adevărul este că da, Malcolm! Chiar îmi doresc să merg la bal, recunoscu ea.

— Foarte bine! Atunci o să mergem, cedă el.

Ea zâmbi, apoi se ridică de la masă, şi îl îmbrăţişă.

O făcuse atât de fericită, încât nu îi mai dădu drumul din îmbrăţişare. Chiar şi a doua zi dimineaţă, când Malcolm se trezi, tot îmbrăţişaţi erau. Îi privi chipul, deşi ea încă dormea. Când plecase în Cornwall pentru a o cunoaşte, fusese demoralizat. Apoi, când o întâlnise pentru prima dată, îmbrăcată numai într-o cămaşă de noapte şi un halat, îşi spusese, în sinea lui, că Siebel nu avea să fie, niciodată, soţia pe care şi-o doreşte. Şi adevărul era că Siebel nu era nici cuviincioasă, nici nu ştia bunele maniere şi, la masă, mânca trei feluri tot cu aceeaşi furculiţă, însă era exact ceea ce el îşi dorea. Tatăl său făcuse o alegere bună pentru el. Chiar dacă nu o cunoscuse, bătrânul conte ştiuse că

Siebel avea să fie specială şi asta pentru că fusese crescută de Marianne, femeia pe care o iubise din toată inima.

O sărută pe frunte, apoi se ridică din pat, încet, încercând să nu o trezească şi ieşi din cameră. Ar fi stat toată ziua să o privească, însă avea multe responsabilităţi şi nu le putea neglija.

Ceva mai târziu, după ce se trezi şi se hotărî să se dea jos din patul moale şi cald, Siebel o chemă pe Molly pentru a o ajuta să se îmbrace.

— Sunteţi foarte fericită, Milady! remarcă camerista.

— Da, Molly, chiar sunt. În dimineaţa asta chiar sunt fericită, spuse ea, uitându-se în oglindă.

Şi chiar era fericită. Numai că se temea că nu avea să rămână aşa, deoarece, din proprie experienţă învăţase că fericirea era mereu umbrită de lucruri rele.

Când Molly termină să o aranjeze, Siebel ieşi din cameră, căutându-l pe soţul ei. Avea nevoie de o rochie nouă, pentru bal şi voia să îl întrebe dacă dorea să o însoţească la croitoreasă. Îşi aminti prima lor vizită la croitorie, când el îi alesese materialul şi culoarea rochiei de mireasă. Avea ochi bun în materie de modă, însă adevărul era că nu pentru asta voia să o însoţească. Se temea să iasă pe străzile Londrei, şi ştia că dacă el ar fi lângă ea s-ar simţi în siguranţă.

Când ajunse la parter îl întâlni pe majordom şi îl întrebă dacă avea idee unde era soţul ei.

— În bibliotecă, Milady, îi răspunse acesta.

Porni spre bibliotecă, însă nu apucă să facă decât câţiva paşi, căci îşi auzi numele strigat. Se întoarse, iar la baza scărilor o văzu pe Lady Diana. Iniţial, dori să îşi continue drumul spre bibliotecă, dar îşi dădu seama că nu ar face altceva decât să fugă, ca o laşă. O evitase destul pe Lady Diana. Acum venise momentul confruntării şi nu îşi dorea altceva decât să se termine cu bine pentru amândouă.

— Cu ce îţi pot fi de folos? o întrebă ea.

— Vreau să discut cu tine, Siebel. Crezi că mă poţi însoţi în salonul meu? întrebă Lady Diana.

Siebel încuviinţă, uimită de tonul calm al ducesei. Niciodată, până acum, ducesa nu vorbise cu ea pe un ton atât de blând, mult prea blând. Se aşteptase ca Lady Diana să o numească scorpie, viperă şi alte apelative jignitoare, însă, în mod sigur, nu se aşteptase ca ea să fie atât de... blândă! Încerca să nu se entuziasmeze prea tare de acest calm, deoarece putea fi calmul dinaintea furtunii. Şi voia să fie pregătită pentru orice situaţie.

O urmă pe soacra ei, iar când ajunseră în salonul acesteia Lady Diana îi porunci unei servitoare ca ea şi Siebel să nu fie deranjate, nici măcar de Malcolm. Cele două se aşezară pe canapea. Siebel nu zise nimic, aşteptând ca ducesa să înceapă să vorbească.

— Încă de când m-am căsătorit cu William, la şaptesprezece ani, am învăţat că nu contează dorinţele tale, ci ale ducatului. Trebuia să fiu atentă, mereu, la ceea ce spun, la cum mă comport; trebuia, de multe ori, să fiu atentă şi la ce gândesc sau cum gândesc. William nu a fost un soţ iubitor, de fapt ştiu că marea lui iubire a fost mama ta, iar asta mi-a făcut inima să sângereze, în mod constant. Nu a trebuit să fac altceva decât să am grijă de bunul renume al ducatului şi să îmi iubesc soţul. Acestea au fost singurele mele preocupări în viaţă: bunăstarea ducatului şi William. Şi faptul că mereu concuram cu o altă femeie pentru iubirea soţului meu, chiar şi când această femeie a încetat din viaţă. Însă, când ai venit în această casă, ai pus în pericol şi ducatul şi renumele familiei. Nu numai că erai cunoscută, în înalta societate, drept fiica unui cartofor, dar erai fiica ei, fiica lui Marianne. Şi asta m-a durut cel mai tare. Marianne mi-a furat dragostea soţului meu, iar tu, fiica ei, aveai de gând să îmi furi dragostea fiului meu, spuse ea, oftând.

Siebel rămase tăcută. Nu ştia că în spatele urii pe care i-o purta soacra ei stătea, de fapt, o inimă frântă.

— Şi faptul că, toţi cei din jurul nostru, te vorbeau de rău, pur şi simplu nu m-a ajutat să îmi fac o părere mai bună despre tine. Şi adevărul este că eşti scandaloasă! Ce altă femeie ar fi fost în stare să îşi provoace soţul la duel?

întrebă Lady Diana, începând să râdă.

— Probabil niciuna, recunoscu Siebel. Totuşi, este lucrul pe care îl regret cel mai mult, spuse ea, cu sinceritate.

— Vreau să înţelegi că sunt dispusă să facem pace, Siebel. Vreau ca băiatul meu să fie fericit. Am făcut o greşeală cu fiica mea. Nu vreau să fac aceeaşi greşeală şi cu Malcolm. Dacă tu eşti fericirea lui, eu o să vă susţin, spuse ea, luându-i lui Siebel mâinile în ale ei.

— V-a spus Malcolm de Ophelia? întrebă Siebel, începând să înţeleagă schimbarea de atitudine a soacrei sale.

— Da, da, mi-a spus şi nu ai idee cât de mult regret că nu am ajutat-o atunci. Dar am făcut-o tot pentru ducat. Faptul că ea a rupt logodna, refuzând să se căsătorească cu acel marchiz... Oftând, ducesa clătină din cap. Ai spus că regreţi faptul că te-ai duelat cu Malcolm. Ei bine, dă-mi voie să îţi spun că nu există regret mai mare ca acela de a pierde dragostea copilului tău, spuse ducesa, abţinându-se să nu plângă.

— Nu vă pierdeţi speranţa! Dacă l-a iertat pe Malcolm, o să vă ierte şi pe dumneavoastră, spuse Siebel, încercând să o încurajeze.

— Sper să fie aşa! spuse bătrâna ducesă, oftând.

— Deci, nu mai sunt o viperă? întrebă Siebel, încercând să destindă atmosfera.

— Oh, nu! Cu siguranţă eşti! Însă se întâmplă ca eu să fiu o viperă şi mai mare, spuse Lady Diana, începând să râdă.

Siebel se bucura, în sinea ei. Nu credea că această împăcare avea să aibă loc vreodată. Iar acum făcuse pace cu cea pe care o considerase duşmanul ei numărul unu.

Malcolm fu surprins să le vadă pe amândouă la cină, zâmbind şi discutând între ele. El unul nu crezuse că o să vină, vreodată, ziua în care mama lui să stea, de bunăvoie, cu Siebel la masă, fără să se certe.

— Am pierdut ceva? întrebă el, aşezându-se în capul mesei.

— Am îngropat securea războiului, dragule! spuse Siebel, zâmbind.

— Visez cumva?

— Eşti foarte amuzant de la un timp încoace, dragule, spuse ea, sarcastică.

— Este calitatea mea principală, îi răspunse el.

— Serios? Credeam că evitatul soţiei este calitatea ta principală, însă, evident, m-am înşelat, îi spuse ea, făcându-i cu ochiul.

— Draga mea, am greşit. Am crezut că eşti o viperă, însă, văd că, de fapt, eşti o viespe. Înţepi destul de bine, zise bătrâna ducesă, intervenind.

Siebel începu să râdă, la fel şi Lady Diana. Iar Malcolm fu fericit să le vadă aşa. Poate că, în sfârşit, avea să fie linişte în familia lui.

Zilele trecură cu repeziciune, iar ziua balului se apropie. Malcolm avea încă unele îndoieli cu privire la bal şi era convins că Lady Clare Miller nu se schimbase, însă îi promisese soţiei sale că aveau să meargă la bal şi nu voia să o dezamăgească. Pregătiţi pentru bal, urcară toţi trei în trăsură, Malcolm lângă soţia lui, în timp ce bătrâna ducesă stătea în faţa lor. Deşi Lady Diana nu voise să participe, nevrând să calce în casa celei care îi frânsese inima fiului său, Siebel reuşise să o convingă.

— Eşti emoţionată, draga mea? întrebă ducesa.

— Foarte, recunoscu ea. Sper să nu stric şi acest bal aşa cum l-am stricat pe cel de logodnă, spuse ea.

— Nu tu l-ai stricat, iubito, ci răsfăţata ta de verişoară! spuse Malcolm, sărutând-o pe frunte, dorind astfel să o încurajeze. O să fie bine, nu o să permit nimănui să se ia de tine.

Siebel încuviinţă şi încercă să îşi calmeze roiul de albine din stomac. Avea emoţii foarte mari. În zilele premergătoare balului, îşi rugase soacra să o înveţe tot ceea ce era nevoie pentru a se comporta ca o adevărată ducesă, însă, acum, era atât de emoţionată încât uitase aproape tot.

Când ajunseră, Malcolm le ajută să coboare şi,

secondaţi de Lady Diana, intrară în casa lui Clare.

— Ducele şi ducesa de Tottenham, spuse lacheul, anunţându-le prezenţa.

Siebel se uită la toţi oamenii aflaţi în încăperea aceea mare şi înghiţi în sec. Picioarele îi tremurau ca două jeleuri.

Îi era recunoscătoare lui Malcolm că o ţinea atât de strâns. Ajunseseră la jumătatea sălii de bal când Lady Clare le ieşi în faţă, zâmbindu-le.

— Siebel, mă bucur atât de mult că ai putut să ajungi, spuse Clare, vrând să o îmbrăţişeze.

— Este ducesa de Tottenham pentru tine, nu Siebel, îi spuse Malcolm însă, tăindu-i tot elanul.

Clare îl privi pe Malcolm. Acesta îi aruncă o privire rece, de gheaţă, încercând astfel să îi transmită că nu avea, deloc, încredere în ea.

— Îmi pare rău, Milord, spuse ea. O să mă adresez conform rangului, pe viitor, însă am crezut că între ducese nu este nevoie de atâtea formalităţi, spuse ea.

— Ai crezut greşit, spuse Malcolm. Acum, te rog să ne scuzi, Milady, însă l-am văzut pe unchiul soţie mele şi doresc să îl salut, spuse el, plecând.

Porniră spre Jason, care era în celălalt colţ al încăperii, alături de soţia lui, Charlotte, şi de fiica lui, Elizabeth. Însă, în timp ce mergeau spre ei, Siebel îl întrebă:

— Chiar era nevoie de scena de mai devreme? întrebă ea.

— Da, era nevoie! Nimeni nu i se adresează soţiei mele pe nume, spuse el, hotărât. În plus, am zis că o să vin la balul ei, nu şi că o să mă port frumos cu ea, continuă el, zâmbind.

Siebel ar fi vrut să îi mai spună ceva, însă nu apucă, deoarece ajunseră în faţa unchiului ei. Ea se dezlipi de Malcolm şi îşi salută mătuşa şi verişoara, îmbrăţişându-l pe unchiul ei.

— Să nu crezi că nu ştiu ce ai făcut, spuse el, şoptit. Încă aştept să îmi aduci înapoi pistolul de duel.

— Sigur, unchiule! Dacă vii cu mine să îl căutăm printre sutele de frunze din pădurea St. John, răspunse ea,

râzând.

Se desprinse apoi din îmbrăţişarea unchiului său, revenind lângă Malcolm. Acesta îşi puse protector mâna pe spatele ei, în timp ce începu o discuţie cu Jason. Siebel îşi privea verişoara. La rândul ei, aceasta îi aruncă o privire rece şi Siebel realiză că relaţia dintre ea şi verişoara ei avea să rămână, în continuare, la fel de încordată. Poate reuşise să facă pace cu Lady Diana, însă cu Elizabeth nici nu se punea problema de aşa ceva.

— Pot să o invit pe soţia dumneavoastră la un dans. Milord?

Toţi îşi întoarseră capul spre cel care vorbise. Era un om în vârstă, cu părul alb. Siebel îl privi şi realiză târziu că ea era persoana pe care acest domn o invitase la dans. Îi aruncă o privire lui Malcolm, iar acesta încuviinţă.

— Mi-ar face plăcere să dansez cu dumneavoastră, Milord. Oh, orchestra cântă un cadril, este unul dintre dansurile mele preferate, spuse Siebel, acceptând invitaţia lordului.

Siebel învăţase numai un singur dans, şi acela îl repetase cu bătrâna ducesă, deci era, în continuare, emoţionată şi spera să nu încurce paşii.

Se duseră pe ringul de dans, lângă celelalte perechile. Însă, puţin câte puţin, bărbatul încerca să o îndepărteze de celelalte perechi, fără ca Siebel să observe. Când dansul se termină, cei doi se aflau în faţa terasei. Siebel se întoarse, vrând să se ducă la soţul ei, însă bărbatul o prinse de mână şi o ţinu pe loc.

— Vino cu mine, câteva minute, pe terasă, spuse el, schimbându-şi privirea caldă de la început în una rece.

— Iartă-mă, Milord, însă trebuie să mă întorc la soţul meu, spuse ea, încercând să îi zâmbească.

El nu îi mai zise nimic, însă nici nu îi dădu drumul la mână. De fapt, începu să meargă spre terasă, trăgând-o după el.

— Milord, te rog frumos să îmi dai drumul la mână, spuse Siebel, cu o voce hotărâtă, încercând să îşi tragă mâna din strânsoarea lui.

Acesta însă nu o ascultă. Malcolm, care privise toată scena, era deja în spatele ei, urmat de unchiul Jason.

— Te sfătuiesc să îi dai drumul, spuse el, cu un glas hotărât şi atât de tare, încât până şi orchestra încetă să mai cânte.

Toţi oamenii îşi îndreptară ochii spre cei trei. Bărbatul în vârstă îi aruncă o privire lui Malcolm, apoi începu să râdă.

— De ce să îi dau drumul, doar este a mea, nu? întrebă el, râzând.

— Ce-ai spus? întrebă el, cu pumnii încleştaţi.

— Adevărul, Milord. Lady Siebel îmi aparţine. Este premiul meu. Tatăl ei a pus-o la bătaie la un joc de cărţi, pe care, evident, l-a pierdut. Lady Siebel trebuia să fie soţia mea, iar dărăpănătura aia de conac din Cornwall trebuia să fie tot a mea. Dar se pare, Milord, că mi-ai luat-o înainte.

— Nu! Asta nu este posibil! spuse Siebel. Tata nu ar fi putut face asta!

— Stai departe de soţia mea sau o să îţi pară rău, îl ameninţă Malcolm.

— Nu mai spune că este a ta, pentru că nu este, îi spuse bărbatul calm. Nu înţelegi…

— Contele Farrot nu putea pune în joc ceva ce nu îi aparţinea, se auzi o voce din spatele lui Malcolm. Unchiul ei vorbise, iar Siebel îşi întoarse privirea spre el. Acesta este adevărul. Siebel nu este fiica lui Thomas Farrot. Siebel… Siebel este fiica mea! Iar tu ai face bine să îţi alegi secunzii! Ne vedem în zori!

Capitolul 19

Cu toţii erau adunaţi în salonul casei lui Malcolm. Siebel stătea lângă soţul ei, pe canapea, Lady Diana lângă ei, iar Jason, împreună cu familia lui, stăteau pe partea opusă.

Atmosfera era una sobră. Siebel plânsese tot drumul

şi continua să o facă, cu toate că Malcolm încerca să o liniştească, deşi nu prea reuşea. Sperase ca acest bal să fie unul unic, de neuitat, însă nu îşi imaginase că avea să se termine aşa. Voise să fie special pentru ea, dar se dovedise a fi un fiasco total.

Nimeni nu spunea nimic. Doar suspinele lui Siebel se auzeau în toată încăperea. Chiar şi Elizabeth rămăsese tăcută, lucru extrem de neobişnuit pentru ea.

Malcolm îi şterse lui Siebel lacrimile care îi curgeau pe faţă, însă altele apăreau, imediat, în locul lor. Soţia lui era în stare de şoc. Chiar când crezuse că lucrurile aveau să fie mai bune pentru ei, se găsise cineva să le strice fericirea. Dacă l-ar fi avut, acum, pe Thomas Farrot în faţă, l-ar fi făcut una cu pământul, fără să stea pe gânduri. Soţia lui suferise mult din cauza lui, mult prea mult. Însă, acum înţelegea motivul pentru care Thomas se comportase aşa cu ea: nu era adevărata lui fiica.

— De ce? întrebă ea, ridicându-se în picioare.

Toţi îşi întoarseră privirea spre Siebel, însă întrebarea ei nu uimi pe nimeni. Cu toţii aşteptau un răspuns. Singurul care nu se uita la Siebel era chiar Jason, care stătea cu privirea plecată.

— Siebel… zise el, plin de regret.

— Atât vreau să ştiu. De ce? De ce ai făcut asta? De ce mi-ai făcut asta? De ce i-ai făcut asta propriei tale fiice? întrebă Siebel, ridicându-se de pe canapea.

— Tată, a fost o minciună, nu? se auzi şi vocea lui Elizabeth. A fost o minciună ca să ascunzi faptele acelui mişel. Te rog, spune-mi că a fost o minciună! Te rog, tată, spune-mi că a fost doar o minciună, îl rugă aceasta, începând să plângă.

Toţi aşteptau, cu sufletul la gură, răspunsul lui Jason. Nici măcar soţia sa, Charlotte, nu ştia adevărul şi era foarte curioasă să îl afle. Înghiţind în sec, Jason îşi ridică privirea din pământ şi se uită la fiecare în parte, lăsând-o la final pe Siebel. Apoi o privi în ochi şi îi zise:

— Da, este adevărat, eşti fiica mea, Siebel!

În acel moment, Siebel se prăbuşi la pământ. Soţul ei

se repezi să o prindă, însă nu reuşi. Începu să plângă în hohote, iar Malcolm simţi că i se rupe sufletul văzând-o aşa.

— Nu e adevărat, nu e adevărat! începu să urle Elizabeth, trăgându-şi firele de păr din coafura perfectă. Eu nu pot fi soră cu asta. Nu pot fi. Nu pot fi! Te rog, tată, te rog, spune-mi că nu este adevărat!

— Nu te mai smiorcăi atât! spuse Lady Diana, răstindu-se la Elizabeth. Asta, aşa cum o numeşti tu, este o ducesă, aşa că ai grijă ce spui şi învaţă-ţi locul sau o să fiu eu cea care o să te facă să regreţi.

Elizabeth îi aruncă o privire plină de venim, însă se opri din plâns şi din strigat, luând, din nou, loc pe canapea. Pur şi simplu, ura să fie pusă la punct.

— De ce? repetă Siebel întrebarea, fără să o bage în seamă nici pe soacra ei, nici pe veriş… sora ei.

Jason oftă. Acesta fusese cel mai bine păzit secret al lui şi, în sfârşit, venise momentul să fie scos la lumină. Poate ar fi trebuit să spună, cu mult timp în urmă, adevărul, însă îi fusese frică, îi fusese atât de frică să o facă.

— Pentru că am fost un laş, spuse el, oftând.

— Ai fost! spuse Siebel, furioasă. Ai fost! repetă ea, urlând, de această dată. Ai fost un mare laş. Chiar nu ţi-a păsat deloc de mine? Cum ai putut să dormi noaptea ştiind că m-ai lăsat acolo, cu mişelul ăla?

— Nu te-am lăsat cu el, ci te-am lăsat cu Marianne…

— Oh, Doamne! O, Doamne! spuse Siebel, ducându-şi mâinile la gură.

— Nu! spuse Jason tare. Ştiu ce îţi imaginezi, dar nu! Adevărul este, Siebel, că Marianne nu era adevărata ta mama! spuse el, iar pentru Siebel fu încă un şoc uriaş, încă un cuţit înfipt în inimă.

— Cum? Cum? întrebă ea, pierdută.

— O să îţi povestesc! spuse el, oftând. O să vă povestesc tuturor adevărul. La douăzeci de ani am plecat într-un tur pe continent. Eram entuziasmat şi nerăbdător să descopăr lumea. Adevărul este că doream să plec din Londra şi din cauză că tatăl meu mă presa să îmi iau o soţie, ameninţându-mă că vărul meu, bun de nimic, avea să

îmi ia titlul într-o bună zi. Nu am vrut să mă căsătoresc. Eram hotărât să nu o fac, însă, în Austria am întâlnit o femeie care m-a făcut să mă răzgândesc, doar dintr-o privire. Era o actriţă venită din Turcia, să joace pe cele mai mari scene ale lumii. Ne-am îndrăgostit, imediat, unul de celălalt. A fost dragoste la prima vedere. Deşi ştiam că nimeni din familie nu avea să îmi aprobe decizia, m-am căsătorit, totuşi, cu ea; o iubeam. Am rămas o perioadă în Austria, apoi, când ea a rămas însărcinată, am decis să ne întoarcem în Anglia. Nu am fost mai fericit, niciodată, aşa cum am fost în acea perioadă. Totuşi, în Anglia nu am spus nimănui nimic; ne-am refugiat la moşia mea din Devon, având în plan să mergem la părinţii mei, după ce copilul avea să se nască. Însă, atunci când copilul s-a născut, soţia mea a murit. Acela a fost momentul de cotitură din viaţa mea. Fetiţei care s-a născut atunci i-am pus numele mamei sale. Da, Siebel, ţi-am pus numele mamei tale. Porţi numele mamei tale, adevărata ta mamă!

Nici Jason nu îşi dăduse seama când începuse să plângă, însă lacrimile îi curgeau cu repeziciune pe obraji.

— Apoi, mi-am dat seama că nu te pot ţine lângă mine. De fiecare dată când te vedeam, mă gândeam la ea, la soţia mea, care murise aducându-te pe lume. Vedeam cum singura femeie pe care am iubit-o, cu adevărat, nu mai era. Aşa că într-un moment de nebunie, te-am luat şi te-am dus în Cornwall. I te-am pus în braţe soţiei vărului meu şi i-am spus să facă ce vrea cu tine. Însă, am regretat, Siebel, am regretat amarnic ceea ce am făcut!

Siebel îşi şterse lacrimile, apoi se ridică în picioare. Malcolm era în spatele ei, gata să o susţină. Îşi puse mâinile pe umerii ei, încercând să îi transmită că este alături de ea şi totul avea să fie bine. El nu avea să lase nimic rău să i se întâmple.

Însă, ea abia dacă conştientiza atingerea soţului ei. Era mult prea nervoasă, era furioasă şi, în acelaşi timp, dezamăgită. Toată viaţa ei fusese o minciună.

— Ai regretat? Ai regretat? întrebă ea, aproape ţipând. Eşti un ipocrit! Un ipocrit! Dacă ai fi regretat, cu

adevărat, ai fi venit după mine, când a murit mama, mi-ai fi spus adevărul, m-ai fi luat să trăiesc lângă tine. Totuşi, tu ai ales să te descotoroseşti de mine! spuse ea, dând din cap. Cum poţi să fii atât de ipocrit? De fiecare dată când veneai în Cornwall, mă consolai, spunându-mi că ai fi vrut să mă fi putut creşte tu, când de fapt, tu erai tatăl meu! Puteai să mă creşti, puteai să mă iubeşti, însă nu ai făcut-o! Nu ai vrut să o faci! spuse ea, privindu-şi tatăl cu răutate.

— Siebel, spuse Jason, venind spre ea.

— Nu, nu mă atinge! Să nu îndrăzneşti să mă atingi, spuse ea, apropiindu-se şi mai mult de soţul ei. Te rog, nu îl lăsa să se apropie de mine, spuse ea, începând să plângă.

— Nu, iubito! Nu îl las, spuse el, luând-o în braţe şi strângând-o cu putere. Discuţia aceasta s-a terminat aici, continuă Malcolm, uitându-se spre Jason.

O ridică pe Siebel în braţele lui şi urcă scările cu ea, până în camera lor. O aşeză pe pat, apoi se puse lângă ea şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Ura să o vadă aşa, ura să o vadă plângând, ura să o ştie suferind. Îl ura până şi pe Jason, care îşi lăsase propriul copil de izbeşte. Era tatăl ei! Era tatăl ei şi o abandonase, fără să îi pese de ea.

— Nu mai plânge! îi spuse el, privind-o. Te rog, iubito, nu mai plânge!

— M-a minţit, spuse ea, oftând. M-a privit în ochi, o viaţă întreagă, şi m-a minţit. În timp ce fiica lui avea de toate, eu nu aveam nimic. Am crezut că tata nu mă iubeşte, pentru că nu îi pasă de mine, însă Thomas Farrot nici măcar nu era tatăl meu! spuse ea, cu ochii înecaţi de lacrimi.

— Siebel, îmi pare aşa de rău, scumpo, îmi pare aşa de rău pentru viaţa pe care ai trăit-o! spuse el, oftând.

— Toată viaţa mea a fost o minciună, Malcolm! Nu mai ştiu cine sunt! spuse ea, plecându-şi capul.

— Eu ştiu cine eşti! spuse Malcolm. Eşti soţia mea, eşti Siebel Ferryway, ducesă de Tottenham şi, mai presus de toate, eşti femeia pe care o iubesc!

Ea îşi ridică deîndată privirea, căutând-o pe a lui. Visa? Trăia un vis? Soţul ei îi spusese, cu adevărat, că o iubeşte?

— Mă… mă iubeşti? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Da, dragostea mea, te iubesc! Îmi pare rău că nu ţi-am zis-o mai devreme, însă te iubesc! Te iubesc la nebunie! spuse el, strângând-o tare în braţe.

— Dar cum? Când? întrebă ea, uitând, pentru un moment, de vestea greu de digerat pe care o primise mai devreme.

— Când mi-am dat seama că te iubesc? Când am înnebunit de îngrijorare în acele câteva zile în care erai de negăsit. Când am găsit trăsura abandonată şi tu nu erai nicăieri, am simţit că îmi pierd minţile şi aproape am murit de îngrijorare. Nu mi-a mai păsat nici că doctorul spusese că trebuie să mă odihnesc, nu mi-a mai păsat nici de umărul care mă durea, ştiam un singur lucru: trebuia să te găsesc, cât mai repede, şi să te strâng în braţe. Numai atunci aveam să fiu bine, cu adevărat! îi spuse el, sărutând-o pe frunte.

— De ce… de ce nu mi-ai zis? Când ţi-am zis că te iubesc, de ce nu mi-ai zis că şi tu mă iubeşti? întrebă ea, suspinând.

— Am fost luat prin surprindere, iubito! Nu m-am aşteptat, niciodată, ca într-o căsătorie făcută în urma unei promisiuni să apară iubirea, spuse el. Şi am fost speriat. Simţeam ceva ce nu mai simţisem niciodată. Nici faţă de Clare sentimentele mele nu au fost atât de puternice. Mi-a fost frică de propriile mele sentimente, recunoscu Malcolm.

Amintindu-şi de promisiunea făcută de Malcolm tatălui său, Siebel întrebă.

— Crezi că el a ştiut? Crezi că a ştiut că Marianne nu era mama mea?

— Nu, el a fost convins că este mama ta. Altfel nu ar fi insistat atât. De fapt, am fost surprins când m-a pus să îi fac acea promisiune. La cum îl ştiam pe tata, nu ar fi acceptat, niciodată, o femeie ca tine în familie. Nu numai din cauza reputaţiei, dar şi din cauza rangului. Toţi strămoşii mei s-au căsătorit fie cu marchize, fie cu ducese. Dar cred că a iubit-o enorm pe mama ta, dacă a fost în stare să calce, în ultima clipă, peste regulile pe care le-a

urmat toată viaţa, reguli care l-au şi ţinut departe de ea.

— Sunt fericită că a făcut asta, că a urmat regulile şi a stat departe de mama. Altfel, noi nu ne-am fi întâlnit, spuse ea, pe faţă apărându-i urma unui zâmbet.

— Şi nu am fi cunoscut adevărata iubire, mărturisi Malcolm, la final. Iubito, nu contează cine este mama sau tatăl tău. Contează că tu eşti soţia mea, iar eu te iubesc.

Siebel se cuibări în braţele lui, începând să se liniştească, încetul cu încetul. Îi era greu să digere toate informaţiile primite şi era furioasă pe Jason, care o minţise toată viaţa. Dar îl avea pe Malcolm, care o iubea şi asta o consola. Deşi o parte din inima ei sângera, cealaltă bătea cu putere, plină de iubire pentru soţul ei.

Malcolm aşteptă ca ea să adoarmă, apoi se ridică uşor şi ieşi din cameră. Deşi era extrem de târziu, Jason şi familia lui erau încă la parter, alături de Lady Diana.

Malcolm se duse direct la Jason şi îl prinse de lavalieră, privindu-l cu ură.

— Ai merita să te lovesc pentru ceea ce ai făcut! Cum ai putut să îi faci asta propriei tale fiice? Cum ai putut să o laşi de izbelişte? Chiar nu te-ai gândit deloc la ea? Nici măcar o secundă? întrebă Malcolm, printre dinţi, dându-i apoi drumul.

— Crezi că nu am regretat? Am făcut-o în fiecare zi! Dar cum puteam să mă duc să îi spun adevărul, avea doar opt ani, cum ar fi înţeles? întrebă el, descumpănit.

— Ar fi înţeles că tu i-ai fi oferit o familie, iar ea de asta avea nevoie atunci. În schimb, tu ce-ai făcut? Te-ai căsătorit şi ai făcut încă un copil, lăsându-l de izbelişte pe cel al femeii pe care susţii că ai iubit-o cu adevărat!

— Am greşit! Ştiu că am făcut-o! Am fost un laş şi un nenorocit! Însă, cu cât trecea timpul, cu atât îmi era şi mai greu să mărturisesc adevărul. Nu am putut să o fac. Nu am putut! spuse el, începând să plângă.

Malcolm închise ochii şi respiră adânc, încercând să se calmeze. Dar îi era greu, mai ales ştiind că soţia lui trecuse prin toate acele momente grele doar din cauza laşităţii bărbatului din faţa lui.

— Dacă aş putea să dau timpul înapoi, aş face-o! spuse el, oftând. Chiar aş face-o! Dar nu pot să dau timpul înapoi. Totuşi, pot face ca acea canalie să plătească pentru că mi-a umilit fiica, spuse el, printre dinţi.

— Iar eu o să fiu alături de tine! spuse Malcolm, strângându-şi pumnii. Nimeni nu îmi jigneşte soţia!

Jason încuviinţă, apoi se ridică de pe canapea. În tot acest timp, soţia şi fiica lui rămaseră tăcute, fără să mai spună nimic. Zorii zilei se apropiau, iar el trebuia să ia parte la un duel.

Charlotte şi Elizabeth se ridicară şi ele de pe canapea. Toţi trei porniră spre ieşire, nu înainte ca Jason să pună la punct ultimele detalii pentru întâlnirea care urma să aibă loc peste câteva ore.

Rămaşi singuri, Malcolm se apropie de mama lui şi se aşează lângă ea. Era târziu să se mai ducă acum lângă soţia lui, nu voia să o trezească şi era sigur că Siebel nu avea să fie de acord ca el să plece cu unchi... cu tatăl ei. Aşa că rămase la parter, alături de mama lui.

— Cum se simte Siebel? întrebă mama lui, oftând.

— A reuşit să se liniştească, însă mă tem că mâine o să fie mult mai rău, spuse el, oftând.

— Săraca fată nu merita asta, spuse mama lui. Chiar nu o merita!

— Nu, nu merita asta. Însă nu îţi face griji, mamă! Voi avea grijă să înlocuiesc toate acele amintiri neplăcute. O să am grijă să fie fericită! Iar dacă Thomas Farrot o să mai apară, vreodată, în calea mea, ar face bine să se ferească! spuse Malcolm, încleştându-şi pumnii.

Era nervos. Mama lui îl înţelegea. Şi ea era la fel de furioasă, fierbea pe dinăuntru şi se abţinuse cu greu să nu îşi bage mâna în părul lui Elizabeth, când îi auzise smiorcăiala. Însă, cu toate acestea, îşi găsise pacea interioară şi era fericită dintr-un motiv: Siebel nu era fiica lui Marianne, deci nu avea să se lupte, în continuare, cu amintirea unei năluci.

— Mamă, vreau să ai grijă de Siebel mâine dimineaţă. Şi, orice s-ar întâmpla, nu o lăsa să vină după mine. Dacă o

să fie vreo problemă, o să trimit eu un bilet. Deşi, sper să se termine totul cu bine. Pentru că vreau să fiu eu cel care are ac de cojocul acelui mişel, nu Jason.

— Nu îţi face griji, scumpule, o să am grijă de ea, spuse mama lui, iar el răsuflă uşurat.

*

Primele raze ale soarelui o găsiră pe Siebel trează, stând în mijlocul patului şi privind în gol. Îşi dăduse seama unde plecase soţul ei, când văzu patul gol, însă nu mai avea energia necesară pentru a se gândi şi la acel duel. Era sleită de puteri. Voia să închidă ochii şi să doarmă o perioadă lungă de timp, însă şi somnul o ocolea, iar prin faţa ochilor îi treceau fragmente din copilăria ei: când rămăsese singură, după moartea celei pe care o credea mama ei, când fusese nevoită să doarmă fără să fi mâncat, când cei din sat dădură buzna în conac şi luară tot ce era de valoare, când tatăl ei îi spusese să plece din faţa lui.

Toate acele amintiri urâte le adunase ca urmare a laşităţii unei persoane. De ce? De ce? De ce? Era singura întrebare pe care şi-o punea Siebel; şi chiar dacă Jason încercase să îi răspundă, ea tot nu îl înţelegea.

Bătrâna ducesă intră, încet, în cameră, apoi se duse lângă Siebel şi o mângâie pe spate, însă ea continuă să privească în gol. Cele două rămaseră aşa câteva minute, în linişte, până când Siebel găsi, în sfârşit, puterea să vorbească şi reuşi să dea glas gândurilor ei.

— A spus că m-a dus la Marianne din cauza durerii pe care o simţea când mă privea, însă eu nu cred asta.

— Scumpo!

— M-a dus acolo pentru că i-a fost ruşine să apară în faţa părinţilor lui cu un copil nou-născut, care nici măcar nu era englez, pe de-a-ntregul, spuse ea, încet.

— Nu te mai gândi la trecut, scumpo! Nu îţi face bine să te gândeşti la asta. Plângi, dă amărăciunea afară din suflet, apoi, iartă!

— Cum? Cum pot să fac asta când el mi-a ruinat

viaţa? Cum pot să îl iert? întrebă Siebel, întorcându-şi privirea spre soacra sa.

— Pentru că, făcând asta, scumpo, vei dovedi că nu eşti la fel de laşă ca el, vei dovedi că ai curajul să ierţi, o sfătui Lady Diana, apoi îi şterse lacrimile care se adunaseră, din nou, în ochii ei.

— Mă bucur că nu mai suntem la cuţite, spuse Siebel, apoi o strânse în braţe pe soacra ei.

Cele două rămaseră câteva minute îmbrăţişate. Apoi, bătrâna ducesă încercă să o încurajeze, spunându-i că totul avea să fie bine, că avea o familie şi era iubită. Siebel era mult mai calmă, când Molly bătu la uşa camerei ei, aducându-i un bilet.

— Milady, ducele v-a trimis asta, spuse ea, întinzându-i biletul.

Siebel îl luă, cu mâinile tremurânde, şi îl desfăcu, citindu-l cu voce tare.

„Jason a fost rănit grav în timpul duelului. Vrea să te vadă. E dus la el acasă. Nu îi refuza dorinţa – Malcolm”.

Siebel suspină, apoi se uită spre soacra ei.

— Du-te, scumpo! Du-te şi fă pace cu trecutul! o îndemnă ea.

— Molly, ajută-mă să mă pregătesc.

— Imediat, Milady, spuse camerista, trecând la acţiune.

— Vrei să merg cu tine? Sau să meargă Molly? întrebă Lady Diana.

— Nu, am nevoie să fac asta singură, spuse Siebel.

— Bine, spuse bătrâna ducesă, cu inima îndoită.

Când Siebel fu gata, ieşi pe uşa casei şi coborî treptele în grabă, însă nu reuşi să facă decât câţiva paşi, deoarece o voce o strigă. Îşi întoarse capul şi o văzu pe Clare, care îşi scosese capul pe fereastra trăsurii privind-o. Siebel făcu câţiva paşi, până ajunse în dreptul ei.

— Oh, draga mea, am venit să îmi cer scuze. Dacă ştiam că un eveniment atât de nefericit avea să aibă loc la balul meu… spuse ea, dând din cap. Nu am crezut, niciodată, că se va întâmpla aşa ceva!

— Nu este vina ta, Clare. Şi nu trebuie să îţi ceri scuze. Iartă-mă, dar nu pot să stau, acum, de vorbă. Trebuie să mă duc la casa marchizului de Truscott.

— Draga mea, urcă, te duc eu! spuse Clare, zâmbindu-i.

Siebel fu de acord, apoi se urcă în trăsură. Cu cât ajungea mai repede la Jason, cu atât mai bine. Nu voia să fie prea târziu, voia să facă pace cu trecutul, avea nevoie de asta, avea nevoie să se elibereze de toată ura din suflet.

Totuşi, prinsă în gânduri, Siebel nu îşi dădu seama că parcurseră un drum mai lung decât ar fi trebuit. Când trăsura se opri, Siebel coborî, doar ca să vadă imaginea deplorabilă a unei case părăsite.

— Dar, dar nu am ajuns unde trebuie, spuse ea, întorcându-se spre Clare.

— Oh, ba da, Siebel! Am ajuns exact unde trebuie. Acesta este capătul drumului! Sfârşitul tău! spuse ea, scoţând un pistol mic din pelerină.

Capitolul 20

Siebel rămase împietrită. Privea spre femeia din faţa ei, care ţinea un pistol în mână. Era înfricoşată, însă nu voia să îi arate asta. Nu voia să îi arate că îi era frică. Nu, nu avea să îşi arate teama în faţa lui Clare Miller. Aşa că începu să râdă în faţa ei.

— Nu pot să cred cât am fost de proastă, recunoscu Siebel, râzând în continuare. Malcolm m-a avertizat cu privire la tine şi eu, ca o proastă, am preferat să cred că te-ai schimbat.

Însă Clare nu gustă umorul ei. Doar îi făcu semn către casă, continuând să ţină pistolul aţintit asupra ei.

— Intră! îi spuse, printre dinţi.

— Ce o să faci dacă nu vreau să intru? O să mă împuşti? Oricum ai de gând să faci asta, nu te pot opri eu, spuse ea, râzând.

Încerca să îşi ascundă adevăratele sentimente, încerca să o înfrunte, deşi picioarele îi tremurau îngrozitor.

— Nu mă provoca, Siebel! Ah, scuză-mă, nu mă provoca, Milady, şi intră în casă! spuse ea şi, ca să fie mai convingătoare, trase piedica de la pistol.

Siebel înghiţi în sec, apoi făcu aşa cum îi spuse ea. Se întoarse, deschise uşa casei, care scârţâia îngrozitor, şi intră. Era o cabană, care arătase destul de bine înainte să fie abandonată. Acum era plină de pânze de păianjen, de praf şi ultima persoană care fusese acolo avusese grijă să răstoarne toată mobila.

— A fost locul nostru, ştii? Locul în care m-a cerut de soţie! El l-a distrus, după ce a primit scrisoarea mea, spuse ea, pe un ton dulce, blajin, tonul unei femei care, niciodată, nu ar fi putut ţine un pistol în mână.

— De ce? De ce m-ai adus aici? întrebă Siebel, cu o voce tremurândă.

— Oh, draga mea! Nu îţi face griji, tu eşti doar momeala! spuse ea, zâmbind.

Apoi se aşeză pe un scaun, continuând să ţină pistolul în mână, aşteptând cu nerăbdare momentul în care Malcolm avea să vină. Căci avea să vină, asta era sigur, mai ales că o avea pe soţia lui acolo.

Îi lăsase vizitiului instrucţiuni clare. Acesta trebuia să se întoarcă la reşedinţa Tottenham cu un bilet din partea ei. Tot ce trebuia să facă era să aştepte liniştită şi să se asigure că micuţa ducesă nu avea să fugă. Planul era făcut, pionii fuseseră mutaţi, acum urma atacul regelui.

— Ce... ce ai de gând să faci? întrebă Siebel, cu glas tremurând.

— Ducesă, îi pronunţă ea, cu dezgust, titlul, doar ştii, curiozitatea a omorât pisica! Aşteaptă şi o să vezi.

Siebel înghiţi în sec şi închise ochii. Ceva îi spunea că pistolul îndreptat spre ea era doar de faţadă şi că persoana din faţa ei era, cu adevărat, nebună.

*

— Unde este? întrebă Malcolm, trântind uşa în urma lui. Unde este? urlă el.

Mama lui auzi zarva şi ieşi din salon în hol, văzându-l pe fiul ei extrem de îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, privindu-l.

— Mamă, unde este Siebel? întrebă Malcolm, privindu-şi mama cu îngrijorare.

— Cum? Trebuia să fie cu tine! A plecat de aici spre casa lui Jason, spuse ea, începând să se îngrijoreze, ca şi fiul ei.

— Nu a ajuns la Jason! Am aşteptat-o până acum şi am venit să o iau chiar eu personal, pentru că Jason este rănit grav şi vrea să o vadă. Însă m-am întâlnit cu Molly pe stradă, nu ştiu unde se ducea, dar mi-a spus că Siebel a plecat deja.

— Oh, Doamne! Ştiam eu că nu trebuia să o las singură!

— A plecat singură? urlă Malcolm.

— Da, da! spuse mama lui. A zis că are nevoie să facă asta singură. Şi am lăsat-o!

Malcolm dădu cu pumnul în perete. Era furios! Ştiuse că trebuia să vină personal să o ia pe Siebel şi acum se căia, mai mult ca niciodată, că nu o făcuse. Însă Jason îl rugase să nu plece de acolo, să rămână lângă el. Măcar să îl aibă pe ginerele lui alături, dacă fiica lui refuza să vină.

Însă, văzând că orele treceau şi Siebel nu apărea, Jason îl rugă, până la urmă, să se ducă şi să o aducă. Nu voia să moară fără să îşi mai ceară scuze, măcar o dată, de la ea. Însă, în sufletul său, Malcolm spera să nu moară. Ştia că Siebel avea un suflet bun şi avea să îl ierte pe Jason, însă moartea lui ar fi fost o lovitură mult prea dureroasă pentru ea.

Însă toate acele gânduri dispărură când o întâlni pe Molly pe stradă şi aceasta îi spuse că Siebel plecase, deja, spre reşedinţa marchizului cu mai bine de două ore în urmă.

Avea un nod în stomac şi inima îi bătea cu putere. Ceva îi spunea că soţia lui era în pericol. Nici măcar nu ştia

de unde să înceapă să o caute. Îşi trecu mâinile nervos prin păr; se plimba dintr-o parte în alta prin cameră. La un moment dat, îşi făcu apariţia şi Edward, îngrijorat de starea prietenului său. Fusese şi el la balul ce se ţinuse cu o seară în urmă, însă nu apucase să vorbească cu el. Aşa că venise ca să afle ce se întâmplase. Când îl văzu pe Malcolm în ce situaţie se află, rămase tăcut.

O oră întreagă nu făcu altceva decât să se gândească la fel de fel de lucruri, sperând că avea să găsească o soluţie şi gândindu-se, în acelaşi timp, unde putea să dispară Siebel. Dându-şi seama că nu avea nici măcar un indiciu, oftă. Ceva însă îi spunea că răspunsul la întrebarea lui se afla mai aproape decât îşi dădea seama.

Se ridică de pe canapea, realizând că nu putea să stea acolo fără să facă nimic. Pur şi simplu, nu putea să facă asta.

— Unde pleci? îl întrebă mama sa.

— Să o caut! Nu îmi pasă dacă iau la rând fiecare stradă din Londra, nu o să stau aici fără să fac nimic, spuse el, ducându-se spre ieşire.

— Vin cu tine, prietene! spuse Edward, ridicându-se şi el de pe canapea.

Malcolm îl aşteptă, apoi cei doi porniră spre ieşise. Când deschiseră uşa, dădură nas în nas cu un bărbat care se pregătea să bată la uşă.

— Am un mesaj pentru ducele de Tottenham, spuse el, întinzând hârtia albă, împăturită.

— Dă-mi-l! spuse ducele, sperând că va afla veşti de la Siebel.

Îl despături, citindu-l cu repeziciune, şi îl strânse apoi în pumn.

— Nenorocita aia! spuse el, printre dinţi. Ştiam că acea femeie nu se poate schimba. Am avertizat-o pe Siebel, spuse el, nervos.

Edward luă hârtia din mâna lui Malcolm şi o citi.

„Soţia ta este la mine. Vino la locul nostru, dacă vrei să o recuperezi! Clare”.

— Dacă este o capcană? întrebă Edward.

— Poate să mă aştepte acolo jumătate de batalion de soldaţi, eu mă duc să îmi aduc soţia acasă. Dacă nu vrei să vă cu mine, rămâi aici, însă nu îmi sta în cale, spuse Malcolm, coborând treptele.

Edward oftă, apoi o luă după el. Cei doi închiriară o birjă, fiind mult mai rapidă decât trăsura. Pe tot parcursul drumului, Malcolm nu făcu altceva decât să se gândească la soţia lui. Avea să o salveze. Indiferent ce avea să se întâmple, el avea să îşi salveze soţia. Şi avea să se asigure că acea femeie va părăsi Anglia, cât mai curând cu putinţă.

Îi întinse birjarului două monede, spunându-i să îi lase la câteva străzi distanţă de cabana abandonată şi să îi aştepte. Apoi, Malcolm înaintă, în timp ce Edward rămase în spate, gata oricând să intervină. Malcolm se apropie de casă, apoi dădu cu piciorul în uşă, spărgând-o. Intră şi o găsi pe Clare ţinând pistolul la tâmpla lui Siebel.

— Mă bucur că ai venit, dragostea mea! Ştiam că o să vii! spuse Clare, zâmbind.

— Dă-i drumul soţiei mele, spuse el, privind-o cu ură.

— De ce? Acum, că ai venit şi tu, suntem toţi. Nu ţi-a fost dor de mine? Nici măcar puţin? Uite, m-am întors la tine, Malcolm. Ţi-am spus în scrisoare că o să mă întorc la tine. De ce nu m-ai aşteptat, de ce te-ai căsătorit cu ea? Ea nu e demnă de tine! Eu, eu sunt demnă de tine!

Privind-o, Malcolm îşi dădu seama că femeia pe care el o iubise nu era în toate minţile şi ar fi fost, în zadar, să încerce să o convingă să îi dea drumul, aşa că nu avu altă alternativă decât să îi intre în joc.

— Eu nu te-am aşteptat? Eu? Tu ai întârziat, Clare! Ani de zile te-am aşteptat, sperând că o să te întorci, însă nu ai făcut-o!

— Am încercat! spuse ea, plângând. Am încercat să vin! Am crezut că moşul ăla nu va trăi atât de mult, însă m-am înşelat. Aş fi venit mult mai repede la tine, iubitule, însă nu am putut.

— De ce ai plecat, Clare? De ce ai făcut-o? Mi-ai frânt inima! spuse Malcolm, privind-o în ochi.

— Nu am avut de ales, Malcolm! Ce nu înţelegi? Toată

viaţa mi-am dorit să fiu ducesă. Când te-am întâlnit pe tine, am crezut că o să am totul în viaţă, însă nu mai puteam să aştept după titlul de ducesă. Îl voiam atunci, pe loc. Voiam puterea care vine odată cu el, voiam respectul. Voiam totul! Trebuie să mă înţelegi, Malcolm! Trebuie să o faci!

În timp ce vorbea, Malcolm încercase să se apropie de ele, pas cu pas. Siebel nu spusese nici măcar un cuvânt, doar îşi privea soţul, fiind uşurată că se afla acolo. Venise după ea, venise să o salveze, iar asta era tot ceea ce conta. Celelalte lucruri nu mai erau importante. Putea să îi spună orice voia lui Clare, atât timp cât ieşeau cu viaţa din cabană.

— M-ai fi avut pe mine, spuse el, tăcând încă un pas. De ce nu ţi-am fost de ajuns? întrebă Malcolm, privind-o în ochi.

— Nu, Malcolm, mi-ai fost de ajuns, doar că…

Însă nu îşi mai duse fraza la bun sfârşit, deoarece îşi dădu seama de cât de aproape era Malcolm de ea. O aruncă pe Siebel în braţele lui, iar ea se puse în faţa amândurora, cu spatele la uşă, ameninţându-i pe amândoi cu pistolul.

— Ai încercat să îmi distragi atenţia! spuse ea, printre dinţi. Nu o să reuşeşti, Malcolm! Dacă nu o să fii al meu, nu o să fii nici al ei.

Îndreptă pistolul spre Malcolm, trase din nou piedica şi se pregăti să apese pe trăgaci, însă se prăbuşi la pământ, ca secerată. Edward venise din spate şi o lovi la ceafă, lăsând-o inconştientă pentru câteva minute. Malcolm se repezi şi îi luă pistolul, având grijă să nu se descarce.

I-l dădu lui Edward, apoi se întoarse spre soţia lui şi o strânse în braţe. Aceasta suspină îndelung, fericită că scăpaseră de Clare. Îi fusese atât de frică, fusese de-a dreptul îngrozită.

— S-a terminat? întrebă ea, cu glas scăzut.

— S-a terminat, iubire! Nimeni nu o să ne mai tulbure fericirea de acum încolo, spuse el, iar ea începu să plângă, bucuroasă.

— Atunci, du-mă la el! La tata, îi spuse ea, oftând.

Malcolm încuviinţă, apoi o luă în braţe, ieşind din încăpere. Edward o luă în braţe pe Clare, care era încă inconştientă, asigurându-l pe Malcolm că avea să o ducă acolo unde îi era locul, la închisoare. Se urcară toţi în birja care îi aştepta. Siebel şi Malcolm coborâră în faţa reşedinţei lui Jason, iar Edward şi Clare îşi continuară drumul.

Siebel încerca să îşi controleze bătăile inimii, când îl văzu pe Jason întins pe pat, cu un bandaj pătat de sânge pe piept. Îşi duse mâinile la gură şi suspină, apoi se prăbuşi, în genunchi, lângă patul tatălui ei.

— Siebel? întrebă acesta, nefiind sigur dacă fiica lui venise sau nu.

— Aici sunt! spuse ea oftând.

Malcolm rămăsese în uşă, vrând să le ofere spaţiul necesar şi vrând, totodată, să se asigure că nimeni nu avea să îi deranjeze, nici servitorii, nici cele două scorpii.

— Ai venit! spuse el, bucuros.

— Da, am venit! spuse ea, iar o lacrimă curse pe obrazul ei.

— Nu puteam să plec înainte să îţi cer, încă o dată, iertare, spuse el, greoi.

— Nu, nu vorbi despre moarte. Te rog, nu o face! spuse ea, luându-i mâna în ale ei. Nu o să mori! Dacă vrei să te iert, promite-mi că nu o să mori. Avem multe de recuperat... tată! îi spuse ea, începând să plângă când Jason îşi închise, uşor, ochii.

Ea se ridică panicată şi îl privi, strigându-l pe Malcolm. Acesta veni lângă ea, apoi îşi apropie urechea de nasul lui Jason. Se întoarse spre soţia lui şi o luă în braţe.

— Respiră, iubito! Respiră, nu a murit! Şi nici nu o să o facă, spuse el, zâmbindu-i. Are de recuperat douăzeci şi patru de ani din viaţa ta. O să se facă bine, sunt sigur! O să lupte pentru tine, spuse el, sărutând-o pe frunte.

Ea încuviinţă fericită, apoi se lăsă moale în braţele soţului ei.

— Te iubesc, Malcolm, îi spuse ea, şoptit.

— Şi eu te iubesc, dragostea mea! Doar promite-mi că nu o să mai ieşi singură din casă, indiferent unde te duci. O

să înnebunesc dacă se mai întâmplă o dată ceea ce s-a întâmplat azi.

— Promit, însă nu trebuie să îţi faci griji. Cu un soţ şi un tată atât de protectori, nimeni nu o să îndrăznească nici măcar să mă invite la dans, la bal, spuse ea, zâmbind.

— După incidentul de aseară, fii sigură că nu o să te mai las să dansezi cu nimeni, spuse el, strângând-o în braţe.

Epilog

Malcolm stătea pe treptele moşiei Fallen, privindu-şi fetiţa cum alerga prin grădină. Marianne fusese o surpriză şi o binecuvântare pentru ei. Malcolm alesese acest nume pentru fiica lui, pentru a onora amintirea celei care o iubise necondiţionat pe Siebel şi îi oferise o copilărie frumoasă.

În anii ce trecuseră, toate lucrurile se aranjaseră frumos pentru ei. Ophelia îşi găsise curajul să îşi ierte şi mama, iar acum venea frecvent la moşia lor, împreună cu Derek şi cu fiul lor, care era mai mare cu un an decât Marianne. Relaţiile dintre Siebel şi tatăl ei se îmbunătăţiseră. Până şi Elizabeth o acceptase pe Siebel drept sora ei. Deşi relaţia dintre cele două era tensionată, nu mai era la fel de rece, iar Malcolm era convins că cele două aveau să se apropie şi mai mult, pe măsură ce anii treceau.

Pe Molly o avansase în grad, fiind acum şefa cameristelor, deşi Siebel o considera mai mult o prietenă. Da, toate lucrurile se aranjaseră frumos, iar fericirea nu îi mai ocolise. De fapt, erau mai fericiţi ca niciodată!

Crescuse într-o familie iubitoare şi fusese fericit, însă niciodată nu crezuse că avea să fie atât de fericit. Până şi el avea momente în care totul i se părea ireal, însă apoi îşi privea soţia şi fiica şi îşi dădea seama că tot ceea ce trăieşte este adevărat.

Simţi două mâini pe umeri. Îşi întoarse capul, zâmbind

către soţia sa.

— La ce te gândeai? îl întrebă ea, zâmbind.

— La faptul că te am pe tine, pe Marianne, şi că sunt mai fericit ca niciodată, recunoscu el.

Siebel se aşează lângă el şi îi zâmbi. Îşi lăsă, încet, capul pe umărul lui, iar el îşi trecu mâna peste umerii ei, trăgând-o mai aproape de el.

— Ştii, când i-am făcut promisiunea tatălui meu, mă resemnasem deja la o viaţă fără iubire, însă nu am realizat un lucru, spuse el, privindu-şi fiica.

— Ce nu ai realizat? întrebă Siebel, curioasă.

— Că nu există viaţă fără iubire. Şi îi sunt recunoscător tatălui meu pentru lecţia asta. Ştii, dacă el nu ar fi iubit-o atât de mult pe mama ta, eu m-aş afla şi acum în acelaşi abis de suferinţă, compătimindu-mă singur, minţindu-mă că sunt bine, spuse el, oftând.

— Şi eu îi sunt recunoscătoare pentru promisiunea pe care i-ai făcut-o. Dacă nu ar fi fost el, probabil aş fi fost încă în Cornwall, nefericită, încercând să mă mint singură. Mereu am zis că trebuie să fii mulţumit cu viaţa pe care o ai, însă eu nu am fost. Chiar dacă nu o arătam, în sufletul meu eram nerăbdătoare să părăsesc acele meleaguri, spuse ea, zâmbind.

— Serios? întrebă Malcolm, amuzat. Scuză-mă, domniţă, însă nu eşti tu cea care mi-a refuzat cererea în căsătorie?

— Am făcut eu asta? întrebă ea, începând să râdă. Eu nu îmi amintesc.

Malcolm vru să spună ceva, însă chiar atunci Marianne începu să alerge spre ei, strigându-i.

— Mami! Tati! Uite ce am găsit, spuse ea, deschizându-şi mâinile, în care erau floricele.

Malcolm o luă în braţe şi îi dădu un pupic pe obraz.

— Sunt foarte frumoase, nu-i aşa, scumpo? o întrebă pe Siebel.

— Da, sunt foarte frumoase! O să îţi fac o coroniţă din ele, spuse ea, luând florile din mâinile mici ale fetiţei ei.

Marianne era bucuria lor. Un copil isteţ şi frumos,

care, mai presus de toate, iubea poveştile.

— Tati, îmi spui din nou povestea? întrebă cea mică.

— Ce poveste, scumpo? întrebă el, prefăcându-se că nu ştie.

— Povestea despre ducesa rebelă şi ducele fără inimă, spuse ea, sărutându-şi tatăl pe obraz.

SFÂRŞIT